

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

1986
86ste jaargang
Nummer 6

WANNEER GIJ ZIJT BIJEENVERGADERD,
[MOET] GIJ ELKANDER ONDERRICHTEN
EN STICHTEN.

LV 43:8

VERSLAG VAN DE 156STE APRILCONFERENTIE VAN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend”.

Verslag van de 156ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J. 62
Ballard, M. Russell 10
Benson, Ezra Taft 3, 41, 73, 75
Faust, James E. 17
Gibbons, Francis M. 72
Goaslind, Jack H. 51
Haight, David B. 6
Hales, Robert D. 26
Hinckley, Gordon B. 38, 44, 69
Hunter, Howard W. 13

Jager, Jacob de 67
Maxwell, Neal A. 32
Monson, Thomas S. 35, 58
Nelson, Russell M. 22
Oaks, Dallin H. 48
Pace, Glenn L. 20
Packer, Boyd K. 54
Paramore, James M. 65
Perry, L. Tom 29
Scott, Richard G. 8

Verdere deelneming: In de zaterdagochtendbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door ouderling Rex D. Pinegar en ouderling Russell C. Taylor; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door ouderling Franklin D. Richards en ouderling Devere Harris; in de priesterschapbijeenkomst door ouderling Carlos E. Asay en ouderling Loren C. Dunn; in de zondagochtendbijeenkomst door ouderling Joseph B. Wirthlin en ouderling Robert B. Harbertson en in de zondagmiddagbijeenkomst door ouderling Richard J. Clark en ouderling Spencer H. Osborn.

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: Sharri Cook

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau,
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestraße 21
Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 06172/710334

© 1986 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Fl. 23,10 storten op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266041434, t. n. v.
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Kredietbank N. V. Melsele,
rekeningnummer 404601855144, t. n. v.
Corporation of the Presiding Bishop -
De Kerk van Jezus Christus van de HLD.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

Verschijnt acht maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 0471 DU

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 156ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagochtendbijeekomst

- 3 De reiniging van de binnenste schotel, *President Ezra Taft Benson*
- 6 Een profeet, gekozen door de Heer, *Ouderling David B. Haight*
- 8 Wij hebben u lief – kom terug, alstublieft, *Ouderling Richard G. Scott*
- 10 Het koninkrijk gaat voort in Zuid-Amerika, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 13 Een apostolisch getuigenis van de opstanding, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeekomst

- 15 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité
- 16 Statistisch rapport 1985
- 17 De verantwoordelijkheid voor ons welzijn ligt bij mij en mijn familie, *Ouderling James E. Faust*
- 20 Beginselen en programma's, *Bisschop Glen L. Pace*
- 22 Op 's Heren eigen wijze, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 26 Welzijnsbeginselen als richtsnoer voor ons leven: Een eeuwig plan voor het welzijn van 's mensen ziel, *Bisschop Robert D. Hales*
- 29 De wet van vasten, *Ouderling L. Tom Perry*

Priesterschapsbijeekomst

- 32 Geroepen en voorbereid sedert de grondlegging der wereld, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 35 De plicht roept, *President Thomas S. Monson*
- 38 De vraag van een zending, *President Gordon B. Hinckley*
- 41 Aan de „jeugd van het edele geslacht“, *President Ezra Taft Benson*

Zondagochtendbijeekomst

- 44 Kom en neem deel, *President Gordon B. Hinckley*
- 48 Eerbiedig en rein, *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 51 Geluk, *Ouderling Jack H. Goastind*
- 54 „De belevissen mijner ziel“, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 58 Een vooruitziend plan – een kostbare belofte, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeekomst

- 62 „Wees goedsmoeds“, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 65 „Zij leerden en dienden elkander“, *Ouderling James M. Paramore*
- 67 Het belangrijkste nieuws aller tijden is dat Jezus leeft, *Ouderling Jacob de Jager*
- 69 De plechtige vergadering en steunverlening aan de kerkelijke leiders en leidsters, *President Gordon B. Hinckley*
- 72 Zestien jaren van getuigenis, *Ouderling Francis M. Gibbons*
- 73 Een heilige taak, *President Ezra Taft Benson*

Priesterschapsleidersvergadering

- 75 De kracht van het woord, *President Ezra Taft Benson*

Welzijn: Een persoonlijke en gezinsangelegenheid

- 80 Enige doelen voor persoonlijk en gezinswelzijn
- 81 Welzijnsbeginselen in gezinsverband toepassen
- 83 Motivatie om naar zelfredzaamheid toe te werken
- 86 Onze liefdediensten vervelvoudigen
- 89 Het voorrecht een royale vastengave te offeren
- 90 Welzijnszorg: een erfgoed van zorgen, geven en delen

Foto's in dit nummer: Church Audiovisual Planning and Development Department, afdeling fotografie: hoofdfotograaf Michael M. McConkie; Eldon K. Linschoten, Mary Mayo en Jed Clark

Verslag van de 156ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 5 en 6 april 1986 in de tabernakel op Tempel Square in Salt Lake City

Wachters, wat is er van de nacht?" vroeg president Ezra Taft Benson aan de kerkleden, zinspelend op de tijd die voorafgaat aan het millennium, de tijd waarin wij nu leven. Hij sprak de kerk toe in de eerste algemene zitting van de 156ste aprilconferentie van de kerk op zaterdagmorgen 5 april.

„Wij moeten dan bekennen“, zei hij, „dat niet alles wel is in Zion. Moroni gaf de raad de binnenste schotel te reinigen, eerst onszelf, dan ons gezin en tenslotte de kerk . . .

„De kwellende plaag van deze generatie is zedelijke verdorvenheid. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat dit, meer dan wat ook, de oorzaak zou zijn van vele verleidingen, geselingen en moeilijkheden voor de ouderlingen van Israël.

„President Joseph F. Smith stelde dat seksuele onreinheid één van de drie gevaren zou zijn die de kerk van binnenuit zou bedreigen – en dat doet het. Het verspreidt zich in onze maatschappij . . .

„Tenzij wij het Boek van Mormon lezen en acht slaan op de daarin vervatte leringen, zo verklaarde de Heer in afdeling 84 van de Leer en Verbonden, is de hele kerk onder veroordeling . . .

„Nu moeten we niet alleen meer *praten* over het Boek van Mormon, maar we moeten er meer mee *doen* . . . Het Boek van Mormon was nimmer, en is dat ook nu nog niet, de kern van onze persoonlijke studie, onze studie in gezinsverband, onze prediking en ons zendingswerk. Daar zullen wij ons van bekeren.“

President Benson besprak daarna het onderwerp hoogmoed.

„Waar het in wezen op neerkomt, is dat hoogmoed een houding is van 'mijn wil geschiede' in plaats van 'Uw wil geschiede'“, zei hij. „Wij hebben in het verleden veel tot stand gebracht. En in de toekomst zullen wij onze passen blijven vergroten. Om dat te bewerkstelligen zullen wij de binnenste schotel moeten reinigen door te ontwaken en op te staan, moreel rein te zijn, het Boek van Mormon op die wijze te gebruiken dat God

de veroordeling zal opheffen en ons te veroortmoedigen door de hoogmoed uit te bannen,“ aldus president Benson in zijn opwekkende toespraak in de openingsbijeenkomst van de conferentie.

President Benson presideerde de tweedaagse conferentie, die zijn climax vond in de plechtige vergadering waarin president Benson door de leden van de kerk gesteund werd als „profeet, ziener, openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen“. Deze plechtige vergadering kreeg zijn beslag tijdens de zondagmiddagbijeenkomst van de conferentie.

Daaropvolgend bepleitte president Benson op ontroerende wijze: „Christus is ons ideaal. Hij is ons voorbeeld. Hoe moeten wij zijn? Evenals Hij is. De beste norm van onze grootheid kan gemeten worden naar hoe christelijk wij zijn. Het Boek van Mormon stelt dat alles wat uitnodigt of aanzet tot goeddoen en tot het liefhebben van God en Hem te dienen, door God geïnspireerd is. En wat de mens beweegt het kwade te doen, niet in Christus te geloven, Hem te verlossen en God niet te dienen, komt voortvaker van de duivel (Moro. 7:13, 17). Laten we

deze norm hanteren bij al wat we lezen, de muziek die we beluisteren, het vermaak waaraan we deelnemen en de gedachten die we koesteren. Laten we ons christelijker opstellen.“

Tevens werden er vier nieuwe leden toegevoegd aan het Eerste Quorum der Zeventig – „voor een periode van ongeveer drie jaar“, zoals president Gordon B. Hinckley dat stelde tijdens de steunverleningsvoorstellen. De nieuwe algemene autoriteiten zijn: ouderling H. Verlan Anderson, ouderling George I. Cannon, ouderling Francis M. Gibbons, allen uit Utah, en ouderling Gardner H. Russell uit Florida. Ook werd er een nieuwe raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen geroepen. Zuster Jayne B. Malan voegde zich bij zuster Ardeth G. Kapp en zuster Maurine J. Turley in het jonge-vrouwenpresidium, nadat zuster Patricia T. Holland daaruit ontheven was. Op vrijdag 4 april, werd er een instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers gehouden terwijl er 's avonds voor hetzelfde gezelschap, uitgebreid met de ringpresidenten een vergadering was belegd.

De redactie

De reiniging van de binnenste schotel

President Ezra Taft Benson

„Wij hebben in het verleden veel tot stand gebracht. En in de toekomst zullen wij onze passen blijven vergroten. Om dat te bewerkstelligen zullen wij de binnenste schotel moeten reinigen door te ontwaaken en op te staan, moreel rein te zijn, het Boek van Mormon op die wijze te gebruiken, dat God de veroordeling zal opheffen en door ons te veroortmoedigen door de hoerigheid uit te bannen.“

Mijn geliefde broeders en zusters, aan het begin van deze algemene conferentie heb ik zeer zeker behoefte aan uw geloof en gebeden, opdat wij ik zeg u zal zegenen en opbouwen. Ik erken mijn afhankelijkheid van de Heer, ook weet ik dat Jezus Christus het hoofd van de kerk is en dat wij met zijn hulp al het noodzakelijke tot stand kunnen brengen.

Ik prijs u, die hier vanmorgen aanwezig bent, zij die naar de uitzending van deze conferentie luisteren of kijken en zij die later de boodschappen van deze conferentie horen of lezen.

Ons hart is vervuld van een overweldigende dankbaarheid jegens u voor uw bijdrage aan de opbouw van het koninkrijk Gods op aarde. Het behaagt de Heer, dat zoveel heiligen hun tijd, liefde en steun geven aan dit werk.

Uw toewijding en dienstbetoon geven

aan, dat geloof op aarde is toegenomen. Zelden hebben de inspanningen van zo weinige geresulteerd in zoveel zegeningen voor zovelen!

Ik heb de leiding van de Heer gezocht en daarop ontving ik keer op keer van Hem de bevestiging „niets anders dan bekering te prediken tot dit geslacht“. (Zie LV 6:9; 11:9.) Dit is het thema geweest van iedere hedendaagse profeet, te zamen met hun getuigenis dat Jezus de Christus is en dat Joseph Smith een profeet van God is.

Bekering was ook de roep van de grote profeet, wijlen Spencer W. Kimball. Dit thema kenmerkte zijn toespraken en zijn boeken zoals het geweldige *Wonder der vergeving*. En het behoort ook onze roep te zijn, zowel tot lid als niet-lid – bekeer u.

„Wachters, wat is er van de nacht?“ Wij moeten dan bekennen, dat niet alles wel is in Zion. Moroni gaf de raad de binnenste schotel te reinigen (zie Alma 60:23), eerst onszelf, dan ons gezin en tenslotte de kerk.

Een profeet van God verklaarde: „Daarom moet gij de slechte verwijderen naar gelang de goede zullen groeien . . . totdat de goede de overhand zullen krijgen over de slechte“ (Jakob 5:66). We hebben een volk Zions nodig om een gemeenschap Zions te kunnen stichten en we moeten ons daar op voorbereiden.

In de laatste jaren heeft de kerk een aantal verbeteringen tot stand gebracht om ons te helpen. Er zijn nieuwe uitgaven van de Schriften gepubliceerd – doen wij daar voordeel mee? Er zijn nu meer tempels binnen het bereik van de leden – gaan we vaker naar het huis des Heren? Het geconsolideerde vergaderschema werd ingesteld – besteden wij de daardoor vrijgekomen tijd aan ons gezin? Er werd een nieuw hulpboek

voor de gezinsavond samengesteld – gebruiken we dat? Er is juist een nieuw zangboek uitgekomen – zingen wij meer liederen des harten? (Zie LV 25:12.) En zo kunnen we wel doorgaan. Wij hoeven nu niet meer zozeer de programma's te veranderen alswel van mensen!

Onze gedachten gaan uit naar onze geliefde president Kimball, voor zijn vele geweldige raadgevingen, zoals bijvoorbeeld zijn aanmoediging om „onze passen te vergroten“. Wij hadden die raad nodig, want het Boek van Mormon waarschuwt ons voor de tactiek van de tegenstander in de laatste dagen: „En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle“ (2 Ne. 28:21).

Er zijn vele „ontwaak,-teksten in het Boek van Mormon, zoals: „O, dat gij toch wildet ontwaaken; ontwaaken uit een diepe slaap, ja, uit de slaap der hel . . . ontwaakt . . . omgord u met de wapenrusting der gerechtigheid. Schudt de ketenen af, waarmede gij zijt gebonden, ontvliedt de duisternis en staat op uit het stof“ (2 Ne. 1:13, 23). Het lijkt erop, dat wij als volk gemakkelijker vervolgeling overleven dan vrede en voorspoed.

De kwellende plaag van deze generatie is zedelijke verdorvenheid. De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat dit, meer dan wat ook, de oorzaak zou zijn van vele verleidingen, geselingen en moeilijkheden voor de ouderlingen van Israël. (Zie *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 55.)

President Joseph F. Smith heeft gezegd, dat seksuele onreinheid één van de drie gevaren zou zijn die de kerk van binnenuit zou bedreigen – en dat doet het. (Zie *Evangelie-leer*, blz. 312–313.) Het verspreidt zich in onze maatschappij . . .

In het Boek van Mormon wordt ontkenning in ernst alleen door moord overtroffen (zie Alma 39:5.) Zoals Alma verklaart: „En nu . . . ik zou willen, dat gij u zoudt bekeren en uw zonden nalaten, en niet meer volgens de lusten van uw ogen handelt . . . want indien gij dit niet doet, kunt gij gezinszins het koninkrijk Gods beerven“ (Alma 39:9). Als wij de binnenste schotel willen reinigen, moeten wij immoraliteit verzaken en rein zijn.

Tenzij wij het Boek van Mormon lezen en acht slaan op zijn leringen, zo verklaarde de Heer in afdeling 84 van de Leer en Verbonden, is de hele kerk onder veroordeling: „En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja, op allen“ (vers 56). De Heer verklaart: „En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon en de geboden, die Ik hun reeds eerder heb gegeven, en niet alleen

te spreken, maar te handelen overeenkomstig hetgeen Ik heb geschreven" (vers 57).

Nu moeten we niet alleen meer *praten* over het Boek van Mormon, maar we moeten er meer mee *doen*. Waarom? De Heer antwoordt: „Opdat zij vruchten mogen voortbrengen, het koninkrijk huns Vaders waardig. Anders blijft er een vloek en een oordeel om over de kinderen van Zion te worden uitgestort" (vers 58). Wij hebben die vloek en dat oordeel gevoeld!

De profeet Joseph heeft gezegd dat „het Boek van Mormon het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst is; meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen" (het Boek van Mormon, inleiding). Het Boek van Mormon was nimmer, en is dat ook nu nog niet, de kern van onze persoonlijke studie, onze studie in gezinsverband, onze prediking en ons zendingswerk. Daar zullen wij ons van bekeren.

Ik ken niemand die trouwer aan het Boek van Mormon is geweest dan president Marion G. Romney. In een algemene conferentie verklaarde hij dat het Boek van Mormon

„het doeltreffendste zendingsmateriaal is dat wij hebben". Hij citeerde de Leer en Verbonden, welke verklaart dat 'het Boek van Mormon en de heilige Schriften . . . voor u onderricht door Mij gegeven (zijn)' (LV 33:16) en dat 'de ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk . . . de beginselen van Mijn evangelie (moeten) onderwijzen, die in de Bijbel en in het Boek van Mormon staan' (LV 42:12). President Romney voegde daar aan toe: „Het is vanzelfsprekend dat wij, de ouderlingen, priesters en leraren van deze kerk, de beginselen in het Boek van Mormon niet kunnen onderwijzen, tenzij wij deze lezen, bestuderen en eigen maken.

„Maar er is nog een reden, dat wij het behoren te lezen", vervolgde president Romney. „Door dat te doen, vullen en verfrissen wij onze geest met de constante vloed van dat 'water' waarvan Jezus zei, dat het in ons zou zijn - 'een fontein van water, dat springt ten eeuwigsten leven' (Joh. 4:14). Wij moeten voortdurend een voorraad van dit water opslaan, indien wij het kwaad willen weerstaan en de zegeningen van het wedergeboren-zijn willen behouden.

„Als wij het kwaad van de wereld willen ontlopen, moeten wij een koers uitstippe-

len, die ons dagelijks zal verfrissen en ons richt op de dingen van de Geest. Ik weet niets beters dan het lezen van het Boek van Mormon."

En toen besloot hij: „Daarom, mijn geliefde broeders en zusters en vrienden, waar u zich ook bevindt, geef ik u de raad voor de rest van uw leven er een gewoonte van te maken dagelijks een paar minuten in het Boek van Mormon te lezen.

„Ik ben er zeker van dat de geest van het Boek van Mormon in ons huis zal doordringen, alsook tot hen die erin wonen, als de ouders dat grootte boek geregeld onder gebed lezen, zowel individueel als met hun kinderen. De geest van eerbied zal toenemen; wederzijds respect en voorkomendheid zal groeien. De geest van twist zal verdwijnen. Ouders zullen hun kinderen in liefde en wijsheid raadgeven. Kinderen zullen meer openstaan voor en meer gelegen laten liggen aan die raad. Gerechtigheid zal toenemen. Geloof, hoop en liefde - de zuivere liefde van Christus - zullen de vruchten zijn in ons gezin en leven, op de voet gevolgd door vrede, vreugde en geluk." (Marion G. Romney, Conference Report, april 1960, blz. 110-113.)

Het Eerste Presidium begroet de algemene autoriteiten.

Laat mij nu een onderwerp aansnijden, dat mij diepe zorg baart en dat meer aandacht verdient dan ik daar nu aan kan geven. Dat is hoogmoed.

In de Schriften bestaat er niet zo iets als rechtvaardige hoogmoed. Het wordt altijd als zonde beschouwd. Wij spreken hier niet over een gezond gevoel van eigenwaarde, dat verkregen kan worden door een nauwe relatie met God. Maar we spreken over hoogmoed als een universele zonde, zoals iemand het eens beschreven heeft.

Mormon schrijft dat „de trots van deze natie, het volk der Nephieten . . . hun ondergang (gebleken is)“ (Moro. 8:27). De Heer zegt in de Leer en Verbonden: „Hoedt u voor hoogmoed, opdat gij niet wordt als de Nephieten van ouds“ (LV 38:39).

„Waar het in wezen op neerkomt, is dat hoogmoed een „mijn wil geschiede“ in plaats van een „Uw wil geschiede“ is. Het tegenovergestelde van hoogmoed is nederigheid, zachtmoedigheid, onderworpenheid (zie Alma 13:28) of overdraagbaarheid.

In de beginperiode van de herstelde kerk waarschuwde de Heer twee vooraanstaande leden van de kerk voor hoogmoed. Tot Oliver Cowdery zei Hij: „Hoed u voor hoogmoed, opdat gij niet in verzoeking valt“ (LV 23:1). Tot Emma Smith zei Hij: „Blijf in de geest der zachtmoedigheid en hoed u voor hoogmoed“ (LV 25:14).

„Gij moet niet hoogmoedig zijn“, waarschuwt de Heer ook ons (LV 42:40). In het Boek van Mormon staat dat wij ons voor God moeten vernederen (zie Mos. 4:10).

Wanneer de aarde in de laatste dagen door vuur gereinigd zal worden, zullen de hoogmoedigen als stoppels zijn (zie 3 Ne. 25:1; LV 29:9; 64:24).

Het grote en ruime gebouw, dat Lehi zag was de hoogmoed der wereld, waar de menigten der aarde waren bijeenvergaderd (zie 1 Ne. 11:35–36). Zij die voortgingen op het enge en nauwe pad, vasthielden aan het woord Gods en proefden van de liefde Gods werden beschiet en bespot door hen in het gebouw. (Zie 1 Ne. 8:20, 27, 33; 11:25.)

Er zijn weinig „nederige volgelingen van Christus“ (2 Ne. 28:14).

Hoogmoed kijkt niet op naar God en bekommert zich niet om het goede. Het wendt zich tot de mens en betwist de waarheid. Hoogmoed openbaart zich in de geest van twist.

Was het niet de hoogmoed waardoor de duivel de duivel werd? Christus wilde dienen. De duivel wilde heersen. Christus wilde de mens brengen waar Hij was. De duivel wilde zich boven de mens verheffen.

Christus overwon zichzelf als de gebiedende kracht in zijn volmaakte leven. Het was niet mijn wil, maar uw wil geschiede.

Hoogmoed kan gekarakteriseerd worden met „Wat wil ik in mijn leven bereiken?“ in

plaats van met „Wat wil God dat ik met mijn leven doe?“ Het is onze wil in tegenstelling tot die van God. Het is de vrees voor mensen boven die voor God.

Nederigheid geeft gehoor aan Gods wil – aan de vrees voor zijn oordelen en de behoeften van onze medemens. Bij de hoogmoedigen klinkt het applaus van de wereld in hun oren; bij de nederigen verwarmt het applaus van de hemel hun hart.

Iemand heeft gezegd: „Hoogmoed scheidt geen genoeg in het hebben van iets, alleen maar in het meer hebben dan zijn naaste.“ Over een broeder zei de Heer: „Ik, de Here, ben niet over hem tevreden, want hij tracht uit te munten, en is niet ootmoedig genoeg voor Mij“ (LV 58:41).

Uit het Boek van Mormon leren we dat de twee groepen, die het meeste moeite schijnen te hebben met hoogmoed, de „wijzen, en de geleerden“ zijn (2 Ne. 28:15). Maar het woord van God kan hoogmoed uitroeien (zie Alma 4:19).

Hoogmoed kent vele vloeken. Nederigheid vele zegeningen. Bijvoorbeeld: „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden“ (LV 112:10). De nederigen zullen „sterk . . . worden gemaakt, en van omhoog gezegend, en . . . kennis ontvangen“

(LV 1:28). De Heer is „barmhartig jegens hen, die hun zonden met een nederig hart belijden“ (LV 61:2). Nederigheid kan Gods toorn afwenden (zie Hel. 11:11).

Mijn geliefde broeders en zusters, naarmate wij de binnenste schotel reinigen, zullen er veranderingen in ons persoonlijke leven moeten plaatsvinden, alsook in ons gezin en in de kerk. De hoogmoedigen veranderen zich niet, maar verdedigen hun positie door rationalisatie. Bekering betekent verandering en alleen een nederig persoon kan zich veranderen. Maar we kunnen het.

Wij hebben in het verleden veel tot stand gebracht. En in de toekomst zullen wij onze passies blijven vergroten.

Om dat te bewerkstelligen zullen wij de binnenste schotel moeten reinigen door te ontwaken en op te staan, moreel rein te zijn, het Boek van Mormon op die wijze te gebruiken dat God de veroordeling zal opheffen en ons te verootmoedigen door hoogmoed uit te bannen.

Wij kunnen het. Ik weet dat we het kunnen. En dat dit zo moge gebeuren is mijn gebed voor een ieder van ons. God zegene u voor al het goede dat u tot stand hebt gebracht en nog tot stand zult brengen. Ik laat u mijn zegen en doe dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een profeet, gekozen door de Heer

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Deze „goddelijke openbaring over de procedure waarop een Eerste Presidium moet worden geïnstalleerd, namelijk door openbaring van de Heer en door steunverlening door de leden van de kerk, is tot op de dag van vandaag gevolgd”.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik verheug mij met u deze morgen hier aanwezig te kunnen en om onze profeet, president Ezra Taft Benson, te horen. Om zijn raad aan de leden van de kerk en aan de wereld te horen, en over de liefde die hij koestert voor de mensheid.

Dit is een historische conferentie; wij zullen in de gelegenheid gesteld worden om persoonlijk steun te verlenen aan een nieuwgeroepen profeet van God, zijn raadgevers en andere kerkleiders. Een plechtige vergadering stelt de leden in de gelegenheid deel te nemen aan het beginsel van eenstemmigheid, door openbaring ingesteld, waarbij leden geautoriseerd worden steun te verlenen aan hen die tot officiële posities geroepen worden. Persoonlijke verslagen en dagboeken zullen deze historische conferentie betitelen als een hoogtepunt in het leven.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verkondigt aan de wereld dat deze kerk de herstelling is van Christus' kerk. Die herstelling was nodig omdat de profeten en apostelen, die het fundament waren van 's Heren oorspronkelijke

kerk, gedood werden of anderszins weggenomen. De hedendaagse kerk is gebouwd op het fundament van profeten en apostelen, terwijl Jezus Christus zelf de hoeksteen is. Daarom is er ook geen sprake van een reformatie, een reorganisatie of van zomaar een sekte. Het is de kerk van Jezus Christus, hersteld in de laatste dagen.

Een belangrijk kenmerk van de kerk is de aanspraak die zij maakt op voortdurende openbaring van de Heer, „het bekendmaken van goddelijke waarheid door een mededeling uit de hemel”. (James E. Talmage, *De artikelen des geloofs*, blz. 298.) Tegenwoordig kan de kerk bogen op dezelfde relatie met God als in voorgaande bedelingen.

Deze bewering wordt niet lichtvaardig geplaatst. Ik weet dat er openbaring ontvangen wordt, omdat ik getuige ben van heilige zaken, zoals die ook ervaren worden door anderen die dienstbaar zijn in zijn werk.

Het beginsel openbaring van de Heilige Geest is een fundamenteel beginsel in 's Heren kerk. De profeten van God ontvangen door dit proces openbaring. De individuele leden kunnen ook openbaring ontvangen ter bevestiging van de waarheid. De profeet Joseph Smith vertelde ons: „Niemand kan de Heilige Geest ontvangen zonder het ontvangen van openbaringen.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 328.)

Op 6 april 1830 – de dag dat de kerk in deze bedeling georganiseerd werd – openbaarde de Heer aan de leden van zijn kerk hoe zij zich moesten opstellen tegenover de woorden van zijn benoemde profeet: „Daarom moet gij, Mijn kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen;

„Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, *alsof het uit Mijn eigen mond kwam.*” (LV 21:4–5; cursivering toegevoegd.)

Vanaf de dag van die openbaring hebben getrouwe leden van de kerk zich verlaten op

het Eerste Presidium voor instructies en is Zion voorspoedig geweest.

Hoe wordt een nieuwe president benoemd als de president van de kerk overlijdt?

In 1835 gaf de Heer een openbaring met betrekking tot deze aangelegenheid die borg staat voor een ordentelijke opvolging. De openbaring vermeldt, dat het Quorum der Twaalf Apostelen gelijkwaardig is in autoriteit aan het Eerste Presidium (zie LV 107:24). Dat betekent dat wanneer de president van de kerk overlijdt, het Eerste Presidium ontbonden wordt en het Quorum der Twaalf automatisch het presiderend quorum van de kerk wordt. Deze werkwijze trad in werking met de dood van de eerste president van de kerk, Joseph Smith.

Nadat de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum in 1844 de marteldood waren gestorven, presideerde het Quorum der Twaalf, met Brigham Young als quorumpresident, drie en een half jaar lang de kerk.

Op 5 december 1847 evenwel, kwam het Quorum der Twaalf Apostelen bijeen in Winter Quarters aan de oever van de Missouri in de woning van Orson Hyde. Zij gaven hun zienswijze over de reorganisatie van het Eerste Presidium. In deze vergadering was Ezra T. Benson aanwezig, de overgrootvader van president Ezra Taft Benson. Bij die gelegenheid werd Brigham Young, toen president van het Quorum der Twaalf Apostelen, unaniem steun verleend als president van de kerk. Hij koos Heber C. Kimball en Willard Richards als zijn raadgevers. Hierdoor was er weer een Eerste Presidium, dat later unanieme steun ontving van de heiligen tijdens een algemene conferentie, die op 24 december 1847 werd gehouden, in een voor deze gelegenheid inderhaast uit boomstammen opgetrokken tabernakel in Winter Quarters. Deze actie werd later bekrachtigd op conferenties in Iowa, Salt Lake City en Groot-Brittannië.

Deze goddelijke openbaring over de procedure waarop een Eerste Presidium moet worden geïnstalleerd, namelijk door openbaring van de Heer en door steunverlening door de leden van de kerk, is tot op de dag van vandaag gevolgd. Het Eerste Presidium verdient steun „door het vertrouwen, het geloof en het gebod der kerk” (zie LV 107:22).

Een paar jaar geleden zei president Spencer W. Kimball, toen nog lid van de Raad der Twaalf, bij een gelegenheid als deze:

„Het is een geruststellende gedachte dat een nieuwe president ... niet gekozen wordt via commissies en conventies met al hun conflicten, kritiek en het invullen van stembiljetten, maar geroepen wordt door God om daarna steun te ontvangen van de leden ...

„Deze goddelijke werkwijze sluit fouten

en conflicten uit, er is geen plaats voor ambities noch voor marginale motieven. De Heer behoudt zichzelf het recht voor de leiders van zijn kerk te roepen." (Spencer W. Kimball, *Ensign*, januari 1973, blz. 33.)

Het roepen van broeder Benson als dertiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zal niet licht vergeten worden, in het bijzonder door de zeven jongste leden van het Quorum der Twaalf, die voor het eerst getuige waren van de goddelijke leiding die aan het roepen van een president van de kerk gepaard gaat. Na veel gevast en gebeden te hebben en verlangd te hebben door persoonlijke openbaring de wil en zin des Heren te weten te komen, kregen wij de bevestiging wie er geroepen moest worden, namelijk Ezra Taft Benson. Dit weet ik met heel mijn hart! Na die hemelse bevestiging aan de aanwezigen, werd Ezra Taft Benson op zondag 10 november 1985 geordend en aangesteld als profeet, ziener, openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Op welke wijze heeft de Heer deze dienstknecht, die wij zullen steunen als Gods profeet, ziener en openbaarder, voorbereid?

Hij groeide op op een kleine boerderij in Whitney (Idaho), hij was de oudste uit een gezin van elf kinderen. Zijn getrouwe vader en moeder hadden een groot geloof in God. Zij onderwezen hun kinderen dat zij, on-

danks moeilijkheden en beproevingen, altijd voor hulp en kracht tot de Heer konden gaan.

De vader van president Benson gaf zijn zoon liefdevol de raad: „Denk eraan, dat wat je ook doet of waar je ook bent, je nooit alleen zult zijn. Onze Hemelse Vader is altijd dichtbij. Je kunt Hem vinden en door gebed zijn hulp ontvangen." Bij vele gelegenheden heeft onze geliefde profeet verklaard: „Ik koester deze raad meer dan alle andere die ik heb gehad. Het is een wezenlijk deel van mij gaan uitmaken, voor mij is het een anker, een nimmer aflatende bron van kracht." (Frederick W. Babbel, *On Wings of Faith*, Salt Lake City: Bookcraft, 1972, blz. 85.)

Hij heeft zijn hele leven kracht geput uit gebed, zo ook in de tijd die hij als jonge zending doorbracht in Engeland, waar zelfs een keer zijn leven in gevaar is geweest.

Zowel president als zuster Benson komen uit getrouwe families. Zij hebben hun gezin met dezelfde leringen grootgebracht waarmee zij vertrouwd zijn geraakt in hun jeugd – met een groot vertrouwen in de Almachtige.

Hij werd in 1943 geroepen als apostel en al gauw ontving hij een uitdagende en belangrijke opdracht van het Berste Presidium. Hem werd opgedragen hulp te verlenen aan de leden in Europa, dat als gevolg van het geweld in de Tweede Wereldoorlog verwoest was. Hij was getuige van de verschrikkingen van de oorlog. Hij zag de nood, de honger, het lijden.

Frederick W. Babbel, die geroepen was ouderling Benson in Europa bij te staan als uitvoerend secretaris, schreef aan zijn gezin: „De Heer wist wat Hij deed toen hij broeder Benson naar Europa zond. Hij is in alle opzichten een apostel van God . . . Ik raak

meer en meer onder de indruk van hem: hij heeft een onwankelbaar geloof, hij is moedig, hij is vastberaden en straalt een fijne geest uit . . . Hij spreekt niet alleen met God, hij luistert ook. En ik ben er zeker van dat God met hem spreekt, zoals Hij met zijn apostelen van weleer gesproken heeft . . . Hij is een van de nederigste en meest toegewijde mannen die ik ooit gekend heb, zo vriendelijk en verfijnd in zijn manieren . . . hij overtreft ze allen." (*On Wings of Faith*, blz. 125.)

Door deze opdracht kreeg president Benson de verantwoording over wat misschien wel de grootste distributie van levensmiddelen aan leden is geweest die ooit ondernomen is. Er werden duizenden tonnen voedsel, kleding, beddegoed, en medicamenten onder de heiligen in dertien landen verspreid. Des te opmerkelijker is het dat hij, net nu de welzijnszorg haar vijftigste verjaardag viert, gesteund zal worden als dertiende president van de kerk.

Gedurende deze historische zending vergaderde ouderling Benson met de heiligen, hij reorganiseerde gemeenten en zendingsgebieden en stak de leden een riem onder het hart. Voor hen was hij een engel van barmhartigheid.

Slechts door gebed en goddelijke tussenkomst was hij in staat zijn zending te verrichten en toegelaten te worden tot verscheidene landen. Hij heeft gezegd: „Ik verzeker u, dat ik de bron ken van het succes dat onze werkzaamheden vergezelde . . . Het zou (onmogelijk geweest zijn) . . . deze zending te volbrengen . . . zonder de leiding van de Allerhoogste." (Conference Report, april 1947, blz. 152.)

Acht jaar lang heeft hij zitting gehad in de regering van de Verenigde Staten. Voorafgaand aan de eerste ministerraad van het

Ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf begroet conferentieangangers.

kersverse kabinet stelde minister Benson aan president Eisenhower voor met een gebed te beginnen. President Eisenhower sprak in zijn openingswoord over de grote verantwoordelijkheid van de nieuwe regering en de noodzaak van goddelijke leiding, daarna vroeg hij de minister van landbouw de vergadering te openen met gebed. Dit werd een goede gewoonte in de regering Eisenhower.

Als minister van landbouw ontmoette president Benson veel wereldlijke leiders en bereisde hij vele landen over de hele wereld. Daardoor kwam hij in aanraking met de escapades van ambitieuze politici. Maar door te bidden om kracht van omhoog, zoals hij zo vaak gedaan had in het verleden, bleef hij zijn principes trouw en wist hij vaak minder fraaie politieke uitvluchten te voorkomen. Heden ten dage is de naam Ezra Taft Benson synoniem aan integriteit.

In zaken die werkelijk van belang zijn, kent president Benson zijn gelijken niet. Ik weet dat hij de Heer liefheeft en op Hem vertrouwt voor kracht en leiding. Hij houdt van alle kinderen van zijn Hemelse Vader, waar zij ook zijn, en zal zich de grootst mogelijke moeite getroosten om hun geestelijke en stoffelijke behoeften te verlichten. Hij houdt van mensen, ongeacht hun geloofsrichting, huidskleur of levensfilosofie. Ik weet dat ik namens alle algemene autoriteiten spreek als ik zeg, dat wij zijn liefde en zorg voor ons en onze families hebben gevoeld. Onze liefde voor president en zuster Benson en hun familie is wederzijds.

President Benson houdt van zijn familie – zijn zes kinderen (alle actief in de kerk), vierendertig kleinkinderen en twintig achterkleinkinderen – en onderhoudt nauwe contacten met hen. Zuster Benson en hij hebben een motto in hun familie dat luidt, dat er in dit leven en in het toekomstende „geen lege stoelen” zullen zijn. Kunt u zich een hemelser doel indenken?

Als profet van de Heer is hij een uitmuntend getuige van Jezus Christus. Hij heeft in bijna elke natie ter wereld getuigenis afgelegd van Christus' naam.

Ik geef u mijn getuigenis, broeders en zusters, dat president Ezra Taft Benson door onze Hemelse Vader gekozen is „om de zaak van Zion met zeer grote kracht te bevorderen”. De Heer kan van president Benson hetzelfde zeggen als Hij van Joseph Smith deed: „Ik ken zijn ijver, en zijn gebeden heb ik gehoord” (LV 21:7).

Moge God ons zegenen met oren die horen, om acht te slaan op de raad van ons nieuwe Eerste Presidium dat wij met ons gehele hart liefhebben en steunen, opdat wij gezegend zullen worden en de zaak van Zion bevorderd mag worden en zijn weg zal vinden over de hele wereld, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij hebben u lief – kom terug, alstublieft

Ouderling Richard G. Scott
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Soms zijn er evenwel mensen die zichzelf niet kunnen vergeven voor in het verleden begane overtredingen, hoewel zij weten dat de Heer hen vergeven heeft. Om de een of andere reden voelen zij zich verplicht zichzelf voortdurend te veroordelen.”

Ik sta hier in alle nederigheid, mij bewust van mijn zwakheid, niettemin met een gebed in mijn hart, dat de voorbereiding, die vooraf ging aan deze boodschap, mij waardig maakt een instrument in de hand des Heren te zijn om zodoende hulp te bieden aan sommigen die in ernstige moeilijkheden verkeren.

Ik spreek tot u, die smacht naar gezelschap, die daar bijna elke prijs voor wil betalen en ertoe verleid wordt te geloven dat deze gekocht of geronseld kan worden. Wellicht voelt u zich buitengesloten door anderen; verlaag u evenwel niet tot gezelschap dat van u verwacht dat u uw beginselen en idealen overboord zet.

Wij hebben u lief en willen, meer nog dan u beseft, dat u gelukkig wordt.

Wij hebben geleerd, dat schijnvrienden altijd te vinden zijn op het pad dat naar de wereld en haar ongerechtigheden leidt en dat bij dergelijke vriendschappen vaak aan bepaalde voorwaarden moet worden voldaan. U hebt gezien hoe zij alleen hun eigen belangen nastreven. In momenten van bezinning beseft u dat hun gezelschap schraal en niets-

zeggend is; dat die leidt tot verzwakte voornemens, vertroebelde idealen en uiteindelijk tot ernstige zonden.

Tot u, die zich al op dit pad begeven hebt, smee ik: kom terug. Keer terug tot de koele, verfrissende bron van persoonlijke reinheid. Keer terug tot de warmte en zekerheid van de liefde van onze Hemelse vader. Keer terug tot de rust, die voortvloeit uit het besluit de geboden van uw oudste Broer, Jezus Christus, na te leven.

U bent op de hoogte met het proces van bekering en de belangrijke rol van een rechter in Israël, toch gaag het u moeilijk af die eerste stap te zetten op de weg terug. Met alle liefde die in mij is, wil ik u die weg wijzen. U kunt dat zelf doen, in uw eigen tempo.

Ik nodig u uit het Boek van Mormon aandachtig te lezen, elke bladzijde te overdenken en te bidden om wijsheid. Streef ernaar de leringen daaruit in uw leven toepasselijk te maken en te zoeken naar de kracht die zich openbaart aan hen die oprecht de boodschap van het boek onderzoeken en ijverig trachten zijn leringen in hun leven te verweven. Het boek spreekt over de Heiland, de Verlosser, de Vredevorst, streef ernaar Hem te leren kennen. Vraag uw Vader uw geloof in zijn Zoon te sterken en u te zegenen met liefde voor zijn leringen.

Laat mij u deelgenoot maken van enkele inzichten die de uwe zullen worden als u het Boek van Mormon aandachtig bestudeert.

Alma heeft over zijn bekering gezegd: „Ik was . . . in de bitterste pijn en zielsfoltering; en ik ontving geen vergeving van mijn zonden dan nadat ik tot de Here Jezus Christus om genade had geroepen. Doch zie, ik riep Hem aan en vond vrede voor mijn ziel.

„En nu . . . ik heb u dit verteld, opdat gij wijsheid moogt leren, dat er geen andere weg of ander middel is waardoor de mens zalig kan worden, dan alleen in de door Christus” (Alma 38:8-9).

Uit deze tekst leert u dat lijdende geen verge-

ving brengt. Die komt alleen door geloof in Christus en gehoorzaamheid aan zijn leringen, zodat zijn gave van verlossing van kracht kan zijn.

U zult leren dat oprecht, voortdurend gebied, studie en meditatie een ruimer begrip verschaffen van de verlossing van Jezus Christus. Overweeg deze stelling uit het Boek van Mormon:

„Ziet, Ik ben . . . gekomen, om verlossing aan de wereld te brengen, om de wereld van zonde te redden.

„Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen, want dezulken is het koninkrijk Gods . . . bekeert u daarom en komt tot Mij . . . en wordt zalig” (3 Ne. 9:21–22).

Met het overdenken van deze leringen zal uw eigen vergeving niet meer zo onbereikbaar lijken. Naarmate u zich in alle oprechtheid vernedert, zal onze Vader u horen en zal het verlichten van uw last aanvangen.

Indien u de mensen in het Boek van Mormon bestudeert, zult u inzien dat zelfzucht de wortel is van alle zonden. Het leidt tot onrechtvaardige handelingen, die ellende en lijden tot gevolg hebben.

U zult opmerken dat het serum voor zelfzucht liefde is, in het bijzonder liefde voor de Heer. Liefde kan de verwoestende gevolgen van zelfzucht teniet doen. Liefde ontwikkelt geloof in Christus' plan van geluk, verschaft moed om het proces van bekering op gang te brengen, versterkt het voornemen gehoorzaam te zijn aan zijn leringen en opent de deur naar dienstbetoon, waardoor gevoelens van eigenwaarde binnengelaten worden en men geliefd en gewenst zal zijn.

Na verloop van tijd zult u, met de hulp van een liefdevolle, zorgzame bisschop, het proces van bekering volbrengen. Dan zult u het vredige gevoel en de verzekering hebben – namelijk het getuigenis van de Geest – dat de Heer u vergeven heeft. Dat is voor velen het punt waarop zij zich van een last verlost voelen. Soms zijn er evenwel mensen die zichzelf niet kunnen vergeven voor in het verleden begane overtredingen, hoewel zij weten dat de Heer hen vergeven heeft. Om de een of andere reden voelen zij zich verplicht zichzelf voortdurend te veroordelen en veelvuldig te lijden door zich steeds weer hun oude zonden tot in de finesses in herinnering te roepen.

Mocht er iemand binnen mijn stembereik zijn bij wie dit het geval is, dan is het mijn innige wens, dat de Heer uw hart zal aanraken, opdat u deze tekst zult begrijpen:

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, *gedenk ze niet meer*.

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaaken.” (LV 58:42–43; cursivering toegevoegd.)

Ziet u niet dat het onnodig lijden voor zonden, als er sprake is geweest van een juiste bekering en vergeving van de Heer, niet ingegeven wordt door de Heiland maar door de meester van het bedrog, wiens doel het altijd geweest is de kinderen van onze Hemelse Vader te boeien en weg te leiden? Satan ziet graag dat u uw oude zonden keer op keer oprakelt, omdat hij weet dat zulke gedachten vooruitgang, groei en dienstbetoon nagenoeg onmogelijk maken. Het lijkt haast wel of satan touwtjes aan de geest en het lichaam probeert vast te knopen, zodat hij iemand als een marionet kan manipuleren en kan afhouden van succes.

Ik getuig dat Jezus Christus de prijs voldeed en de eisen van de gerechtigheid bevredigde voor allen die gehoorzaam zijn aan zijn leringen. Aldus wordt er totale vergeving verkregen en hoeven de kwellende pijn-

nen van zonde niet langer aan te houden in iemands leven. Sterker, zij *kunnen niet aanhouden* als iemand werkelijk de zin van Christus' verzoening heeft begrepen.

Ammon toont ons in het Boek van Mormon hoe wij dienen te reageren als gedachten aan vroegere, vergeven overtredingen de kop opsteken. Verwijzend naar zijn zedingswerk onder de Lamanieten zei hij:

„Ziet, duizenden hunner verheugen zich en zijn bij de kudde Gods ingelijfd.”

Aäron, zijn broer, waarschuwde hem:

„Ammon, ik vrees, dat uw vreugde u tot roemen drijft.”

Ammon antwoordde daarop:

„Ik roem niet in mijn eigen kracht, noch in mijn eigen wijsheid; maar zie . . . mijn hart is overvol van blijdschap, en ik wil mij in mijn God verheugen . . .

„Wie had kunnen denken, dat onze God

Leden van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig: de ouderlingen Carlos E. Asay, Dean L. Larsen en Richard G. Scott.

zo barmhartig zou zijn om ons aan onze vreselijke, zondige en bezoedelde toestand te ontrukken?

„O, waarom gaf Hij ons dan niet over aan een vreselijke vernietiging? Waarom liet Hij het zwaard Zijner gerechtigheid niet op ons vallen en doemde Hij ons niet tot eeuwige wanhoop? . . .

„Ziet, Hij oefende Zijn gerechtigheid niet over ons uit, maar in Zijn grote barmhartigheid heeft Hij ons . . . het heil onzer ziel (gebracht)“ (Alma 26:4, 10–11, 17, 19–20).

Dat is het geheim, in alle eenvoud verklaart door een dienstknecht van God. Wanneer er vroegere zonden in uw gedachten opkomen, denk dan aan Jezus Christus, aan het wonderen van de vergeving en de hernieuwing die door Hem tot stand komen. Dan zal uw lijden plaatsmaken voor vreugde en dankbaarheid voor zijn liefde.

Wanneer u, door eigen toedoen, uw schoenen met modder besmeurt, zou u die dan zo laten? Natuurlijk niet. U zou ze schoonmaken. Zou u dan de afgeborstelde modder bewaren om anderen van uw fout op de hoogte te kunnen stellen? Zeker niet. Evenmin behoort u uw vergeven zonden te opnieuw te doen opleven. Elke keer als zulke gedachten bij u opkomen, wendt u dan in dankbaarheid tot de Heiland, die zijn leven gaf, opdat wij door geloof en gehoorzaamheid aan zijn leringen overtredingen kunnen overwinnen en de deprimerende invloed uit ons leven kunnen bannen. Ik beoef u dat u twee geliefde vrienden zult vinden, als u oprecht het Boek van Mormon leest en ernaar streeft gehoorzaam te zijn aan de leringen erin vervat. Zij zullen uw leven veranderen, er doel en inhoud aan geven zoals dat bij mij het geval is.

De eerste vriend is het Boek van Mormon zelf. Het zal u een fijn gevoel geven en u stimuleren tot zinvolle prestaties. U zult opgebouwd worden en in wijsheid toenemen. Dat vereist wel meditatie, gebed en oprechte naleving van de raad die ontvangen wordt. Hierbij zal dit boek u na aan het hart gaan liggen.

Ook zult u de grootste van alle vrienden ontdekken: Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, vervuld van volmaakte liefde en grenzeloze barmhartigheid, die de macht heeft te vergeven en te vergeten. Het kost mij moeite om over Hem te spreken, omdat ik Hem zo innig lief heb. Moge de Geest getuigenis geven van die liefde en hoe dan ook uw hart beroeren, dat u de moed zult krijgen het pad te betreden, dat u vrede en rust zal brengen, dat uw gevoel van eigenwaarde zal herstellen en u geluk zal brengen.

Wij houden van u; wij hebben u nodig. Kom alstublieft terug. Wacht niet tot alles in orde is. Wij lopen met u op. Wij houden van u. Kom terug, alstublieft.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het koninkrijk gaat voort in Zuid-Amerika

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Op dit moment heeft de kerk in Zuid-Amerika dertig zendingsgebieden; 186 ringen; 2 148 wijken en gemeenten; 776 000 leden; met 5 140 full-time zendelingen, waarvan ongeveer 60 procent autochtonen zijn.

Mijn geliefde broeders en zusters, mijn vrouw, Barbara, onze kinderen en ik spreken onze grote waardering uit voor de vele blijken van liefde en steun die wij sedert mijn roeping in de Raad der Twaalf vorig jaar oktober hebben mogen ontvangen.

Mijn hele leven heb ik opgekeken tegen de apostelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Uit mijn kinderjaren staat mij nog duidelijk voor de geest dat mijn ouders de term *apostel* met grote eerbied bezigden. Sedert mijn ordening tot deze bijzondere roeping, heb ik de heilige verantwoordelijkheid, die nu op mijn schouders rust, vele uren overdacht.

De roeping van een apostel is een bijzondere getuige van de naam van Jezus Christus aan de wereld te zijn, in het bijzonder van zijn goddelijkheid en zijn opstanding uit de dood. Het Quorum der Twaalf Apostelen is „een reizende presidierende hoge raad, om op aanwijzing van het Presidium der kerk, en in overeenstemming met de hemelse instellingen in de naam des Heren te handelen; om de kerk op te bouwen, en alle aangelegenheden er van onder alle natieën te rege-

len, eerst onder de niet-joden, dan onder de Joden“ (zie LV 107:33).

De Heer zei tot Thomas B. Marsh, een voormalig president van de Raad der Twaalf:

„Nu zeg Ik tot u, en wat Ik tot u zeg, zeg Ik tot allen der Twaalfen: Staaf op, en omgordt uw lendenen, neemt uw kruis op, volgt Mij en voert Mijns schapen.

„En verder zeg Ik u, dat wie gij ook in Mijn naam door de stem van uw broederen, de Twaalfen, zult zenden, en die door u naar behoren zijn aanbevolen en gemachtigd, macht zullen hebben de deur van Mijn koninkrijk te openen voor iedere natie, waarheen gij hen ook zult zenden“ (LV 112:14, 21).

Twaalf dagen geleden keerde ik terug uit Zuid-Amerika, ik ben in Uruguay, Argentinië en Colombia geweest. Vorig jaar december was ik in Peru en Brazilië. Deze twee opdrachten vergunden mij inzicht in de enorme groei van de kerk onder deze volken.

Ouderling Parley P. Pratt reisde in 1851 naar Zuid-Amerika. In 1925 werd er andermaal een poging ondernomen aldaar de kerk te vestigen. Op de eerste kerstdag dat jaar, in het Tres de Febrero-park in Buenos Aires wijdde mijn grootvader, ouderling Melvin J. Ballard, Zuid-Amerika in voor het verkondigen van het evangelie. Ik citeer uit dat inwijdingsgebed:

„Zegen de presidenten, gouverneurs en leidende functionarissen van deze Zuidamerikaanse landen, dat zij ons vriendelijk zullen bejegenen en ons zullen vergunnen de deuren der zaligheid te openen voor de inwoners van deze natieën . . .

„En nu, o Vader, krachtens de zegen en opdracht van de president van de kerk en de autoriteit van het heilige apostelschap, die ik draag, draai ik de sleutel in het slot en open de deur voor de prediking van het evangelie in al deze Zuidamerikaanse natieën, en bestraf en verbied elke macht, die de prediking van het evangelie wil dwarsbomen; en wij zegenen en wijden deze natieën in voor

de prediking van het evangelie; opdat zaligheid tot alle mensen moge komen en dat uw naam geëerd en verheerlijkt moge worden in dit deel van Zion." (*Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 81; cursivering toegevoegd.)

De woorden „krachtens de autoriteit van het heilige apostelschap“ hebben bijzondere betekenis voor mij gekregen nu mijn bediening vergezelt gaat van diezelfde autoriteit om de doelstellingen van onze Hemelse Vader te bewerkstelligen.

Het originele verslag van de drie algemene autoriteiten, die in 1925 Buenos Aires bezochten, werd afgelopen maart, een paar dagen voor ik daar arriveerde, gevonden. Met grote belangstelling las ik over de vele moeilijkheden waar zij mee te kampen hadden. De reis van de ouderlingen Melvin J. Ballard, Rey L. Pratt en Rulon S. Wells van Salt Lake City naar Buenos Aires ging over land en zee en nam vierendertig dagen in beslag. Ter vergelijking, op mijn laatste reis overbrugde ik diezelfde afstand in éénentwintig uur.

In 1925 waren er slechts vier leden in Zuid-Amerika; zij stonden deze drie zendingen op te wachten. Om de kosten te drukken, huurden de drie een éénpersoons hotelkamer. Zij verhuisden verschillende keren tot

dat zij uiteindelijk de hand wisten te leggen op een woning met een lage huur.

Pogingen om de eerste vergaderingen in de kranten van Buenos Aires bekend te maken hadden geen succes. De kranten weigerden botweg de advertenties te plaatsen. Ouderling Pratt schreef daarop een strooibiljet in het Spaans. Ouderling Ballard, die alleen de Engelse taal machtig was, verspreide deze biljetten elke dag. Ouderling Pratt besteedde het grootste deel van zijn tijd aan het vertalen van leringen en lofzangen in het Spaans. Ouderling Wells, die de Duitse taal beheerste, werd ziek en keerde, kort na zijn aankomst in Argentinië, terug naar Salt Lake City.

Mijn broeders en zusters, het is moeilijk onder woorden te brengen wat ik voelde toen ik las over het begin van het zendingswerk in Zuid-Amerika. Het ontroerde mij te lezen, dat mijn grootvader bijna acht maanden lang, elke dag, met uitzondering van zondag, twee- tot vijfhonderd strooibiljetten uitdeelde in de straten van Buenos Aires, met de oproep aan de mensen acht te slaan op de boodschap van de herstelling.

Het werk onder de Argentijnen verliep heel moeizaam. Zij hadden in die eerste acht maanden slechts één dopeling. Op 4 juli 1926 schreef mijn grootvader:

„Het werk van de Heer zal zich hier langzaam ontplooiën, gelijk een eik gestaag uit een eikel voortspruit. Het zal niet in een dag opschieten zoals een zonnebloem, die snel groeit en dan afsterft. Maar er zullen hier duizenden tot de kerk toetreden. Het zal verdeeld worden in meer dan één zendingsgebied en zal een van de sterkste van de kerk worden. Nergens is het werk zo schoorvoetend begonnen als hier. Maar de dag zal komen dat de Lamanieten in dit land hun kans zullen krijgen. Het Zuid Amerikaanse zendingsgebied zal een begrip in de kerk zijn.“ (*Dagboek van Vernon Sharp*, in *Melvin J. Ballard*, blz. 84.)

Zestig jaar later heeft de kerk in Zuid-Amerika zich uitgebreid tot dertig zendingsgebieden met 5140 full-time zendingen, waarvan ongeveer 60 procent autochtonen zijn. Er zijn 186 ringen en 2148 wijken en gemeenten. Ongeveer 776000 leden zijn het bewijs van het in vervulling gaan van het inwijdingsgebed.

Vorige maand in Montevideo, tijdens een regionale conferentie, vergaderden president en zuster J. Thomas Fyans en ik met 3350 heiligen. De volgende zondag vergaderden president en zuster Helio R. Camargo en ik met meer dan 31000 heiligen in Bogota (Colombia). Het werk gaat voorspoedig

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf op de kansel.

in dit deel van 's Heren wijngaard. Het effectieve werk van de algemene autoriteiten in het verleden en heden komt tot uiting in de ontwikkeling van de getrouwe heiligen. Duizenden heiligen leverden uitmuntend dienstbetoon. Toegewijde mannen en vrouwen geven in hun eigen land op geweldige wijze leiding aan de kerk. Het is een genot de kerk geleid te zien worden door leden, wier grootouders en ouders ook al lid van de kerk waren.

Mijn broeders en zusters, tijdens mijn bezoek aan Zuid-Amerika, werd ik herinnerd aan de woorden van Nephi:

„Hij doet niets, of het moet voor het welzijn der wereld zijn; want Hij heeft de wereld lief, zo lief zelfs, dat Hij zijn eigen leven aflegt, opdat Hij alle mensen tot Zich moge trekken. Daarom verbiedt Hij niemand, deel te hebben aan Zijn zaligheid” (2 Ne. 26:14).

Het evangelie van Jezus Christus straalt af van de gezichten van de heiligen. Zij weerspiegelen geloof in, toewijding aan en liefde voor de Heer. Zij streven ernaar waardig te zijn voor alle zegeningen van het evangelie. In Bogota werd ik begroet door enkele Aäronisch-priesterschapsdragers, gekleed in hun scoutinguniform. Stellig vertelden zij mij zonder uitzondering, dat zij een zending wilden vervullen zodra zij daar oud genoeg voor waren. Met zo'n instelling hoeven wij ons geen zorgen te maken over de toekomst van de kerk in Zuid-Amerika.

Ik bezocht de tempel in Buenos Aires. Ik ben zo dankbaar, voor de vier tempels die Zuid-Amerika nu rijk is; nu kunnen de leden de volheid van het evangelie ontvangen.

Een goed voorbeeld van de toewijding van de heiligen in Zuid-Amerika zijn de vierenzestig altaarkleden voor de Buenos Aires

tempel, gehaakt door de zusters aldaar, hoewel er maar zeven nodig waren.

Mijn geliefde broeders en zusters, als lid van de Raad der Twaalf, weet ik nu meer dan ooit te voren dat de aarde groot is. Bijna vijf miljard kinderen van onze Hemelse Vader wonen erop. De verantwoordelijkheid van het verbreiden van het evangelie rust op onze schouders. Nu ik een beter beeld krijg van het hele plaatje kan ik mij niet aan de indruk onttrekken, dat de ringpresidenten er meer aan moeten doen om hun mensen voor te bereiden op het ontvangen van alle evangeliezegeningen. Zo ook de bisschoppen en de gemeentepresidenten. Ons werk is niet af totdat de kinderen van onze Vader de tempel binnengaan en alle noodzakelijke verordeningen ontvangen die hen voorbereiden op een celestiaal leven in de tegenwoordigheid van onze Hemelse vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus.

Het onderwijzen en voorbereiden van de leden der kerk, zodat zij waardig zullen zijn voor de zegeningen van de tempel, rust op de schouders van de priesterschap. Er is volgens mij geen vervanging voor geïnspireerde, plaatselijke leiderschap. Ik was diep onder de indruk van de bekeringsverhalen die de ringpresidenten in Bogota mij vertelden. Eén ringpresident, die al langer dan acht jaar in functie is, vertelde mij, dat hij nog maar twee en een half jaar lid van de kerk was toen hij geroepen werd. De Heer zegent zijn leiders wanneer zij op Hem vertrouwen.

De kerk is op de juiste wijze georganiseerd. Wij dienen ons ervan te verzekeren, dat een ieder met zijn taak bekend raakt en leert het ambt, waartoe hij is geroepen, met alle ijver uit te oefenen (zie LV 107:99).

Het is mij duidelijk dat naarmate dit werk

zich verbreid, de leiders van de kerk, op welk niveau ook, maar in het bijzonder op ring- en wijkniveau, een beter begrip verkrijgen van Gods plan voor zijn kinderen en deze beginselen dan onderwijzen aan hun mensen. De groei van de kerk zal zeker een vlucht nemen als alle kerkleiders de zuivere, eenvoudige, leerstellige waarheden onderwijzen, die de kinderen van God tot een geestelijk begrip zullen brengen. De Heer heeft gezegd:

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

„Onderwijs ijverig, en Mijn genade zal met u zijn” (LV 88:77-88).

Ik denk dat dit de grootste stimulans is, die wij hebben in de kerk, de leden het plan van zaligheid te laten begrijpen. Ringpresidenten en bisschoppen, u bent de sleutel die uw leden tot dit begrip moet brengen.

Iedere leider dient ernaar te streven zijn mensen te motiveren tot het doen van goede werken door hen de leringen van het koninkrijk te onderwijzen. De Schriften zijn hierbij onze leerboeken, „want gij meent daarin eeuwig leven te hebben” (Joh. 5:39). Het is uit de Schriften, dat wij de waarheden destilleren die ons een duidelijker begrip geven van de eeuwige mogelijkheden van de mens.

Nederig beloof ik u, mijn geliefde broeders en zusters, dat ik in mijn roeping als lid van de Raad der Twaalf, er alles aan zal doen om het plan te onderwijzen, dat onze Hemelse Vader voor de verlossing en verhoging van zijn kinderen heeft. Ik zal ernaar streven de waarheden te verduidelijken die het eeuwige leven kunnen verschaffen aan de zoons en dochters van God. Ik beloof plechtig aan het Eerste Presidium en aan u, dat ik zo zal leven, dat mocht ik ooit de opdracht krijgen een natie te ontsluiten voor het herstelde evangelie, ik gered zal zijn zoals de eerste zendingen waren toen zij Zuid-Amerika inwijdde en zegenden.

Wij leven in een gedenkwaardige tijd; wat een vreugde is het te weten, dat de macht van het heilig priesterschap in de kerk werkzaam is tot zegen van de heiligen. Het is geweldig te weten, dat het priesterschap, bevestigd op de hedendaagse apostelen, in deze bedeling vele natiën geopend heeft voor het verkondigen van het evangelie. Zeker zullen wij in de toekomst op dezelfde wijze toegang verkrijgen tot andere natiën.

Ik getuig tot u, dat Jezus Christus de eniggeboren Zoon van onze eeuwige, Hemelse Vader is: Hij is onze Heiland, onze Verlosser, onze Vriend en Broeder. Ik heb Hem lief met mijn gehele hart en voor mij is er geen groter voorrecht dan een bijzondere getuige te mogen zijn van Hem aan de wereld.

Dat de Heer u moge zegenen in dit werk, mijn broeders en zusters, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een apostolisch getuigenis van de opstanding

President Howard W. Hunter

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Jezus van Nazareth overwon de dood. Tegenover de erekruisen en de monumenten van eeuwenlange overwinningen van de mens, staat het enige monument noodzakelijk om de eeuwige overwinning te markeren – het lege rotsgraf.“

Alexander de Grote, koning van Macedonië, pupil van Aristoteles en veroveraar van het grootste deel van de wereld, zoals deze toen bekend was, was een van werelds grootste en jongste leiders. Na jaren van militair machtsvertoon had hij zijn koninkrijk uitgebreid van Macedonië tot Egypte en van Cyprus tot India. Hij huilde toen er geen landen meer te veroveren waren. Toen, als bewijs van hoe kortstondig wereldse macht kan zijn, werd Alexander ziek en stierf op de leeftijd van drieëndertig jaar. Het uitgestrekte koninkrijk, dat hij had opgezet, stierf nagenoeg onmiddellijk met hem.

Er was nog een jonge leider, van een totaal ander gehalte, die ook op deze te jonge leeftijd van drieëndertig stierf.

Ook hij was een koning, een pupil en een veroveraar. Alleen ontving hij niet het applaus van de mens, er werden door hem geen landen veroverd, noch was er sprake van politieke macht. Zover wij weten, heeft hij nooit een zwaard gehanteerd noch enig ander wapen. Maar het koninkrijk, dat hij vestigde, staat tweeduizend jaar later nog

steeds overeind. Zijn macht was niet van deze wereld.

Er bestaan vele verschillen tussen Alexander en deze jonge Nazareër. Maar het grootste verschil ligt in hun overwinningen. Alexander veroverde landen, volken, machten en aardse koninkrijken. Maar Hij die de Volmaakte Leider wordt genoemd, Hij die het Licht en het Leven van de wereld was en is – Jezus Christus de Zoon van God – veroverde wat Alexander noch enig andere man kon verslaan of overwinnen: Jezus van Nazareth overwon de dood. Tegenover de erekruisen en de monumenten van eeuwenlange overwinningen van de mens, staat het enige monument noodzakelijk om de eeuwige overwinning te markeren – het lege graf.

Vorige week vierden wij en de rest van de christelijke wereld Pasen. In deze grote conferentie verlengen wij als het ware de paastijd om in en door het gedenken van deze, voor de mensheid zo cruciale gebeurtenis, ode te brengen aan Hem, die wij liefhebben.

Zoals Pasen op het noordelijk halfrond het ontluiten van nieuw leven inluidt, dat volgt op een barre winter, zo luidt Christus' opstanding de zegeningen van onsterfelijkheid en de mogelijkheid tot eeuwig leven in. Zijn lege graf verkondigt de hele wereld: „Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt“ (Luc. 24:6). Deze woorden bevatten alle hoop, zekerheid en geloof noodzakelijk om ons te sterken in dit uitdagende en soms smartelijke leven.

Pasen is de viering van de vrije gave van onsterfelijkheid aan alle mensen, het herstellen van leven en het genezen van wonden. Hoewel allen zullen sterven als onderdeel van het eeuwige plan van groei en ontwikkeling, kunnen we niettemin toch troost vinden in de woorden van de psalmist: „Des avonds vernacht het geween, tegen de morgen is er gejuich“ (Ps. 30:6). Het was Job die een vraag stelde, die we kunnen betitelen als

de vraag van de eeuwen: „Als een mens sterft, zou hij herleven?“ (Job 14:14.) Christus' antwoord weerklinkt door de eeuwen heen zelfs tot op dit uur: „Want Ik leef en gij zult leven“ (Joh. 14:19).

Hoewel de logica van de hernieuwing van de natuur en het getuigenis van het lege graf niet gelogenstraft kunnen worden, zijn er nog steeds mensen die geloven, dat het graf de eindbestemming is. Maar de leer van de opstanding is de belangrijkste, fundamentele en cruciale leerstelling in de christelijke godsdienst. Er kan nooit teveel nadruk op worden gelegd, noch kan deze genegeerd worden.

Zonder de opstanding, zou het evangelie van Jezus Christus een litanie van wijze gezegden en schijnbaar onverklaarbare wonderen zijn – gezegden en wonderen zonder de uiteindelijke overwinning. Nee, de uiteindelijke overwinning komt voor uit het grootste wonder; voor het eerst in de geschiedenis van de mens, is iemand die dood was, herrezen uit de dood. Hij is de Zoon van God, de Zoon van onze onsterfelijke Vader in de hemel en zijn overwinning over de lichamelijke en de geestelijke dood is de goede boodschap, die iedere christelijke tong behoort te belijden.

De eeuwige waarheid is dat Jezus Christus opstond uit het graf en de eersteling van de opstanding was (zie 1 Kor. 15:23). De getuigenissen van deze wonderbaarlijke gebeurtenis kunnen niet in twijfel worden getrokken.

Onder deze gekozen getuigen bevinden zich de apostelen van de Heer. Waarlijk, de roeping tot het heilige apostelschap is er een van het getuigen tot de wereld over de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus. Joseph Smith heeft gezegd: „De grondbeginselen van onze godsdienst zijn het getuigenis van de apostelen en de profeten aangaande Jezus Christus – dat Hij stierf, werd begraven, ten derden dage verrees en ten hemel is opgevaaren. Al het andere in verband met onze godsdienst is hier slechts een aanhangsel van.“ (Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 107.)

Petrus, een van de apostelen die tijdens de bediening van de Meester werd geroepen, deed de volgende uitspraken over de rol van de apostelen als getuigen van de dood en opstanding van Jezus:

„Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt“ (Hand. 2:36).

„Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend . . . en de Leidsman ten leven hebt gij gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn“ (Hand. 3:14-15).

„En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, die God hun gegeven

heeft, die Hem gehoorzaam zijn" (Hand. 5:32).

De apostel Paulus ging in op de uitspraken van Petrus over de rol van de apostelen als getuigen van de dood en opstanding van Jezus. Dit zijn zijn woorden:

„En toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven stond, namen zij Hem af van het hout en legden Hem in het graf. Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die (thans) getuigen van Hem zijn bij het volk" (Hand. 13:29–31).

Voor de Areopagus in Athene zei Paulus: „Waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken" (Hand. 17:31) en aan koning Agrippa stelde hij deze vraag: „Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?" (Hand. 26:8.)

Paulus gaf zijn apostolisch getuigenis over de opstanding nogmaals in zijn brief aan de

heiligen in Korinte:

„Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus, onze Here, gezien? Zijt gij niet mijn werk in de Here? . . . want het zegel op mijn apostelschap zijt gij in de Here" (1 Kor. 9:1–2).

Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn . . . zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden" (1 Kor. 15:20, 22).

Ik getuig nederig van mijn voorrecht het heilig apostelschap te mogen dragen en dat gelijks te mogen werken met een hedendaags quorum van twaalf apostelen die discipelen zijn van de Heer Jezus Christus. Wij gaan voort als in de ganse wereld, „bijzondere getuigen van de naam van Christus" (LV 107:23). En als zodanig hebben de apostelen altijd getuigenis afgelegd.

Ook nu getuigen de apostelen en profeten aan de wereld van Jezus Christus. Ik wens de woorden te herhalen die president Marion G. Romney, de president van het huidige apostolische quorum, over de opstanding

van Jezus Christus heeft geuit. Nog niet zo heel lang geleden verklaarde hij het volgende tijdens een algemene conferentie van de kerk:

„Het stemt mij dankbaar in deze paastijd in de gelegenheid te zijn te getuigen van de opstanding van Jezus Christus en om, althans ten dele, uiteen te zetten waar dat getuigenis op berust.

„Hij is opgewekt, Hij is hier niet" (Marc. 16:6). Met deze woorden, die in hun eenvoud zo wesprekend zijn, werd de belangrijkste gebeurtenis uit de opgetekende geschiedenis aangekondigd: de opstanding van de Heer Jezus Christus – een dermate buitengewone gebeurtenis dat zelfs de apostelen, die toch de nauwste band hadden gehad met Jezus tijdens diens aardse bediening en zorgvuldig waren onderwezen omtrent de op-handen-zijnde gebeurtenis, de grootste moeite hadden te bevatten wat die inhield. De eerste berichten die hun oren bereikten 'schenen hun zotteklaap' te zijn (Luc. 24:11), wat niet verwonderlijk is, daar voordien miljoenen mensen hadden geleefd en waren gestorven. In de heuvels en dalen lagen lichamen van mensen in het stof te vergaan, maar tot die eerste paasochtend was er niet één uit zijn graf opgestaan . . .

„Dat de totaliteit van zijn sterfelijk leven zich toespitste op dit vervullende hoogtepunt had Hij herhaaldelijk onderwezen. Het was al aangekondigd in zijn uitspraak over het afleggen en weder opnemen van zijn leven. Tegen de treurende Marta had Hij gezegd: 'Ik ben de opstanding en het leven' (Joh. 11:25); en tegen de joden: 'Breek deze tempel af en binnen drie dagen zal ik hem doen herrijzen' (Joh. 2:19) . . .

„Het bewijs dat Christus was verreezen is afdoend." (De Ster, oktober 1982, blz. 9, 11.)

Ik voeg mijn apostolisch getuigenis toe aan dat van president Romney en die van mijn broeders, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God; dat Hij in de sterfelijkheid geboren werd en zijn bediening volbracht, zoals die in de Schriften staat opgetekend, welke verslag doen van zijn geboorte, zijn leven, zijn leringen en zijn geboden.

In zijn leringen aan zijn apostelen maakte Christus het duidelijk „dat de Zoon des mensen veel moest lijden en verworpen worden door de oudsten en de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden en na drie dagen opstaan" (Marc. 8:31). En zo gebeurde het. Hij werd gekruisigd en in het graf gelegd. Op de derde dag verrees Hij om weer te leven – de Heiland van de mensheid en de eersteling van de opstanding. Door zijn zoenoffer zullen alle mensen gered worden uit het graf en weer leven. Dit is altijd het getuigenis geweest van de apostelen, waaraan ik het mijne toevoeg, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Wilford G. Edling
voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1985 gecontroleerd, alsmede de financiële handelingen in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en handelingen omvatten de algemene gelden van de kerk en van andere door de kerk beheerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling Financiën van

de kerk. Wij hebben de begroting, de boekhouding en de toegepaste verificatiemethoden onderzocht, alsook de wijze waarop gelden werden ontvangen en uitgegeven. Wij hebben vastgesteld dat alle uitgaven van algemene gelden van de kerk door het Eerste Presidium en door begrotingsprocedures worden ondersteunt. De begroting is goedgekeurd door het comité tienbesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad

der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling Financiën en verslagen, alsmede alle andere afdelingen van de kerk, maken gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderende elektronische verwerking van gegevens.

De afdeling Verificatie, die los staat van alle andere afdelingen, treedt op in een drieledige capaciteit bij het verrichten van financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op continubasis plaats en beslaan alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties (waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling Financiën en verslagen), en wereldomvattende werkzaamheden zoals zendingsgebieden, financiële centra en afdelingsactiviteiten. De omvang en de taak van de afdeling Verificatie bij het beschermen van de kerkelijke middelen neemt toe met de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk. De verificatie van lokale fondsen van ringen en wijken is opgedragen aan ringverificateurs wier rapporten nu worden doorgenomen door de afdeling Verificatie. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de afdeling Financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van erkende accountants, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financiële jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling Financiën en verslagen, de afdeling Verificatie en de juridische vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de algemene middelen van de kerk, die gedurende het jaar 1985 werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1984

Voorgelezen door F. Michael Watson
secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden, heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven over de ontwikkeling en status van de kerk per 31 december 1985.

(Onderstaande gegevens zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over 1985, die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1582
Districten	352
Zendingsgebieden	188
Wijken	10168
Gemeenten in ringen	2766
Gemeenten in zendingsgebieden ..	2071
Landen met georganiseerde wijken en gemeenten	95
Kolonies en gebiedsdelen met georganiseerde wijken en gemeenten	20

(Deze statistieken tonen een toename met 75 ringen en 542 wijken en gemeenten over 1985.)

Ledental

Ledental per 31 december 1985 .. 5920000

Groei in 1985

Kinderen gezegend	95 000
Ingeschreven kinderen gedoopt ..	70 000
Bekeerlingen gedoopt	197 640

Priesterschap

Diakenen	248 000
Leraren	186 000
Priesters	375 000
Ouderlingen	481 000
Zeventigen	33 000
Hogepriesters	208 000

Zendingen

Full-time zendingen	29 265
---------------------------	--------

Genealogie

Namen in 1985 vrijgegeven voor tempelverordeningen	10552 130
---	-----------

Tempels

In 1985 voltrokken begiftigingen:

Voor levenden	54 554
Voor overledenen	4857 052
Tempels in gebruik	37
Tempels gepland of in aanbouw	10

Tempels gesloten voor renovatiewerkzaamheden 1
In 1985 werden er vijf tempels ingewijd en één tempel opnieuw ingewijd.

Kerkelijke onderwijsinstellingen

Aantal ingeschrevenen in het schooljaar 1984/1985:	
Seminaries en instituten	349 827
Kerkelijke scholen en colleges	45 558
Voortgezet onderwijs	366 257

Welzijnszorg

Personen bijgestaan door LDS Social Services	82 804
Personen aan werk geholpen	34 552
Mandagen gewijd aan welzijns-werk	244 766
Bestellingen uit het magazijn voor de bisschoppen	344 562

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

President Spencer W. Kimball, twaalfde President van de kerk, stierf op negentigjarige leeftijd op 5 november 1985; ouderling Bruce R. McConkie, lid van de Raad der Twaalf Apostelen; Norma P. Anderson, echtgenote van ouderling Joseph Anderson; Dorothy C. Stone, echtgenote van ouderling O. Leslie Stone; en Richard P. Condie, die zeventien jaar de directie voerde voor het Salt Lake Tabernacle Choir.

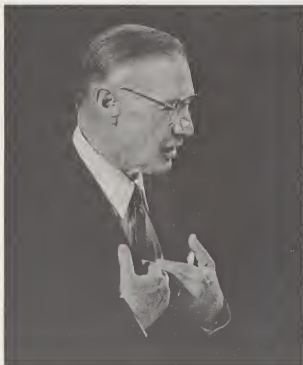
□

De verantwoordelijkheid voor ons welzijn ligt bij mij en mijn familie

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Als we zuinig en verstandig zijn bij het regelen van onze persoonlijke en familiezaken, en daarbij getrouw zijn, zal God ons door al onze beproevingen heen schragen.”

Ik wil graag spreken over de fundamentele beginselen waardoor we economisch met beide voeten op de grond blijven, iets dat belangrijk is voor ons geluk. Laten we onszelf eens aan een onderzoek onderwerpen en, net als piloten in het lucht-ruim, onze positie bepalen om te zien of we financieel op koers zitten. Daarbij moeten we op gezonde beginselen bouwen. Het essentiële beginsel waarover ik spreek, is dat de verantwoordelijkheid voor de welzijn-zorg bij mij en mijn familie ligt. In 1936 heeft het Eerste Presidium een grootse uitspraak gedaan over de bedoeling ervan: „Het oogmerk van de kerk is de mensen te helpen zichzelf te redden.” (Conference Report, oktober 1936, blz. 3.)

Sommigen onder ons waren kinderen tijdens de crisisjaren in de Verenigde Staten ruim vijftig jaar geleden. De meesten van ons die tijd bewust hebben meegemaakt, zullen de financiële moeilijkheden waarin bijna iedereen verkeerde nooit vergeten. Vele banken stortten nee, mensen verloren het geld dat zij een leven lang bij elkaar had-

den gespaard; velen zaten zonder werk, anderen raakten hun huis kwijt omdat zij de hypotheek niet konden betalen. Velen leden honger. Als wij onze havermost aan het ontbijt lieten staan, kregen we die 's middags of 's avonds weer voorgezet, maar dan gebakken. Dergelijke wijdverbreide economische moeilijkheden zouden zich opnieuw voor kunnen doen.

Maar te allen tijde kan ieder van ons een persoonlijke ramp overkomen, zoals ziekte of een ongeval, waardoor ons inkomen beperkt wordt of wegvalt.

De bedoeling van het welzijnsprogramma is om voor de armen en behoeftigen te zorgen en de leden van de kerk, door gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie, sterk en zelfredzaam te maken. Bij het zorgen voor de armen en behoeftigen in een wereldkerk staat een royale bijdrage aan het vastengavenfonds, alsmede persoonlijke en gezinsparaatheid, centraal. Waar het om draait bij de zorg voor onze persoonlijke behoeften, is onze eigen energie en bekwaamheid, met hulp aan en van onze eigen familie.

Ik wil graag vijf voorschriften bespreken die, wanneer we ons eraan houden, ieder van ons in staat zal stellen onze toekomst beter in de hand te houden.

Voorschrift nummer een: maak er een gewoonte van zuinig te zijn. Er is een wijs gezegde dat luidt: „Eet het op, draag het op, kom er mee toe, of doe maar zonder.” Zuinigheid wil zeggen niets verspillen. Sommige mensen kunnen het redden omdat zij kosten vermijden. Ze laten hun schoenen maken, ze lappen op, ze repareren, ze naaien, en ze sparen geld uit. Ze vermijden afbetaling en schaffen alleen iets aan wanneer zij er voldoende geld voor bijeengespaard hebben, waardoor zij het betalen van rente vermijden. Zuinigheid wil zeggen zorgvuldig economisch beheer.

Er is nog steeds veel te zeggen voor het oude Engelse spreekwoord „Waste not, want not” (Wie niets verspilt zal het aan niets ontbreken). Zuinigheid wil zeggen dat wij de tering naar de nering zetten en iets opzijleggen voor slechtere tijden, die op een zeker moment altijd komen. Het wil ook zeggen dat wij schulden vermijden en kopen op afbetaling binnen strenge grenzen houden. Het is belangrijk te leren onderscheiden tussen verlangens en behoeften. Het vergt zelf-beheersing om niet toe te geven aan de opvatting „nu kopen, straks betalen” en de gewoonte aan te kweken van „nu sparen, straks kopen.”

Er zijn beleggingsadviseurs die aanzetten tot speculatieve praktijken die omschreven worden als het „hefboomeffect,” „speculatiekrediet,” of „leen jezelf rijk.” Dergelijke praktijken kunnen voor sommigen wel eens succes hebben, maar dan alleen voor een beperkte periode. Er schijnt toch altijd weer een economische terugslag op te volgen en velen die zich op dit gladdes ijs hebben gewaagd zijn hun financiële ondergang tegemoet gegaan en hebben van hun leven een chaos gemaakt.

Ouderling Ezra Taft Benson heeft eens gezegd: „Een groot percentage van de gezinnen met persoonlijke schulden heeft totaal geen liquide middelen om op terug te vallen. Wat halen zij zich een moeilijkheden op de nek als hun inkomen plotseling een stuk minder zou worden! Wij kennen allemaal wel gezinnen die zich veel dieper in de schuld hebben gestoken dan eigenlijk verantwoord is.” („Pay Thy Debt, and Live,” *Speeches of the Year, 1962*, Provo: Brigham Young University Press, 1963, blz. 10.)

Eigenaar worden van een huis waar geen hypotheek meer op rust is een belangrijk doel voor vooruitziend en zuinig leven, hoewel dat voor sommigen misschien geen bereikbaar doel is. Een met een hypotheek verzwaard huis biedt een gezin geen bescherming tegen zware financiële stormen, daar er in het geval van wanbetaling kan worden besloten tot het opeisen van de lening, hetgeen wellicht tot een executieverkoop zal voeren. In tijden dat het ons financieel voor de wind gaat, doen wij er goed aan onze schulden te betalen en zo mogelijk wat extra in te lossen op onze hypotheek. Het is zondermeer waar dat „de man die leent, een knecht is van de uitlener” (zie Spr. 22:7).

Veel jonge mensen worden dermate gehypnotiseerd door het ritme van de maandelijks termijnbetalingen dat zij er nauwelijks bij stilstaan de totale kosten te berekenen van hetgeen zij kopen. Zij willen geldig over alles beschikken over de aanschaf waarvan hun ouders jaren lang hebben gedaan. Het voert niet tot geluk wanneer schulden worden gemaakt voor de aanschaf van een groot huis, een dure auto of een mo-

dieuze garderobe, alleen maar om niet bij anderen af te steken. Het voldoen aan onze financiële verplichtingen is een heilige zaak. De meesten van ons zullen nooit rijk zijn, maar wij kunnen ons heerlijk bevrijd voelen wanneer we geen schulden hebben.

Voorschrift nummer twee: streef naar onafhankelijkheid. De Heer heeft erop gewezen hoe belangrijk het is dat de kerk onafhankelijk staat „boven alle andere schepelen beneden de celestiale wereld.” (Zie LV 78:14.) De leden van de kerk wordt gelijkerwijs aangeraden om onafhankelijk te zijn. Onafhankelijkheid houdt vele dingen in. Het betekent vrij te zijn van stoffen die verslavend werken, gewoonten die ons aan banden leggen en ziekten die een vervloeking betekenen. Het houdt ook in vrij te zijn van persoonlijke schulden en van de rente en bijbehorende kosten die overal ter wereld met schuld gepaard gaan.

De klassieke uitspraak van wijlen president J. Reuben Clark over rente is het herhalen waard:

„Rente slaapt nooit, wordt niet ziek en gaat niet dood; ze wordt nooit in het ziekenhuis opgenomen; ze werkt op zondag en andere vrije dagen; ze gaat nooit met vakantie; ze gaat nooit uit logeren of op reis; ze heeft geen behoefte aan vermaak; ze wordt nooit op non-actief gezet of van haar werk ontsla-

gen; ze maakt nooit kortere werkdagen; ze kent geen misoogst of droge perioden; ze betaalt nooit belasting; ze koopt geen eten; ze draagt geen kleren; ze is dakloos en zonder woning en heeft dus geen behoefte aan onderhoud, vervanging, dakbedekking, loodgieterswerk, schilderen of witten; ze heeft geen vrouw, kinderen, vader, moeder of andere verwanten om op te letten en te verzorgen; ze kent geen kosten van levensonderhoud; ze heeft geen trouwerijen, geen geboorten of sterfgevallen; ze kent liefde noch medeleven; ze is even hard en zielloos als een granieten rotswand. Als u eenmaal schulden heeft, is rente iedere minuut van de dag en de nacht uw metgezel, u kunt haar niet vermijden of ontlopen; u kunt haar niet wegsturen; ze is niet vatbaar voor smeekbeden, eisen of bevelen; en wanneer u haar in de weg loopt of haar baan kruist of niet aan haar eisen voldoet, zal ze u vermorzelen.” (Conference Report, april 1938, blz. 103.)

Een te grote economische afhankelijkheid vernedert de mens als hij sterk is, en sloopt de mens als hij zwak is.

Het betalen van onze tiende en offergaven kan ons helpen onafhankelijk te worden. President Nathan Eldon Tanner heeft gezegd: „Het betalen van tiende is het ons kwijten van een schuld aan de Heer.

„Wanneer we dit gebod gehoorzaam zijn, wordt ons beloofd dat wij 'voorspoedig zul-

Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf met zijn kleindochter, Melissa Coombs.

len zijn in het land.' Deze voorspoed slaat op meer dan stoffelijke zaken – het kan een goede gezondheid en een helder verstand omvatten. Het omvat eveneens een hechte familieband en geestelijke vooruitgang.” (Conference Report, oktober 1979, blz. 119.) Na vele jaren van aandachtige waarneming ben ik ervan overtuigd dat zij die eerlijk hun tiende en offergaven betalen het op zo goed als elk terrein beter doen. Het is mijn getuigenis dat het kwijten van deze schuld aan de Heer een grote persoonlijke voldoening met zich brengt. Helaas zal deze grote voldoening alleen worden ervaren door hen die over het geloof en de kracht beschikken om dit gebod na te komen.

Voorschrift nummer drie: wees ijverig. Ijverig zijn houdt in het energiek manipuleren van onze omstandigheden tot ons eigen voordeel. Het betekent ook ondernemend zijn en kansen weten te grijpen. Ijver vereist vindingrijkheid. Een goed idee kan vele jaren strijd waard zijn.

Een vriend die een aantal vruchtbare akkers bezat klaagde bij zijn zuster over zijn geldgebrek. „Hoe zit het dan met je oogst?” vroeg de zuster. De berooide man antwoordde: „Er is de afgelopen winter zo weinig sneeuw in de bergen gevallen, dat ik op een droogte heb gerekend en dus niet gezaaid heb.” Wat er echter gebeurde, was dat onverwachte regen in de lente voor een overvloedige oogst had gezorgd voor hen die ijverig genoeg waren geweest om te zaaien. Het twijfelen aan ons potentieel en onze mogelijkheden is het verloochenen van het goddelijke in ons.

De grote dichter Virgilius heeft gezegd: „Overwinnen doen zij die in hun overwin-

Leden van het Quorum der Twaalf verlaten het podium; ouderling James E. Faust, ouderling Boyd K. Packer, ouderling Neal A. Maxwell en ouderling Howard W. Hunter.

ning geloven." (*International Dictionary of Thoughts*, comp. John P. Bradley, Leo F. Daniels, Thomas C. Jones, Chicago: J. C. Ferguson Publishing Company, 1969, blz. 661.) Sprekend over een rechtvaardige God, zei Alma: „Ik weet, dat Hij de mensen geeft volgens hun verlangen" (Alma 29:4).

Jamen zijn betekend werken. Het betekend creativiteit. Het betekend ook rust. Het omvat beide aspecten van het heiligen van de sabbat. Aan de ene kant moeten wij zes dagen werken. Aan de andere kant moeten we één dag rusten. Deze rust zal ons des te meer energie en middelen opleveren om de rest van de week productiever en vruchtbaarder te maken.

Voorschrift nummer vier: Word zelfredzaam. Ik ben altijd vol bewondering geweest voor hen die het vermogen en de vaardigheid hebben om dingen te maken met hun handen. Op het moment dat die vaardigheden in de vorige wereld werden uitgedaald, was ik zeker net even weg. Het vermogen om thuis onderhoudswerkzaamheden te doen, te improviseren, onze eigen apparaten en auto te onderhouden, geeft niet alleen financieel voordeel, maar zorgt ook voor de nodige emotionele veerkracht.

De volgende raad is afkomstig van president Spencer W. Kimball: „Hopelijk bij pres-

pen we dat hoewel, bijvoorbeeld, het hebben van een moestuin vaak nuttig is om de kosten van het eten te drukken en ons te voorzien van heerlijke, verse vruchten en groenten, er nog veel meer aan vastzit. Wie kan de waarde bepalen van dat bijzondere gesprek tussen dochter en vader terwijl zij samen in de moestuin werken? Wie kan evalueren welk goed voortkomt uit de onmiskenbare lessen van het zaaien, het verzorgen en de eeuwige wet van de oogst? En hoe meten we de saamhorigheid en de samenwerking in het gezin die ten grondslag moet liggen aan een geslaagd inmaakproject? Ja, wij werken aan onze voorraad, maar wellicht nog belangrijker zijn de levenslessen die geleerd worden terwijl wij zuinig leven en ons pionierserfgoed aan onze kinderen doorgeven." (Conference Report, oktober 1977, blz. 125.) Dit erfgoed houdt ook in onze kinderen leren werken.

Voorschrift nummer vijf: Streef naar een jaarvoorraad levensmiddelen en kleding.

De raad om te zorgen voor een jaarvoorraad van de voornaamste levensmiddelen, kleding en andere noodzakelijke artikelen is vijftig jaar geleden voor het eerst gegeven en is sindsdien vele malen herhaald. Vader en moeder zijn de proviandmeesters van het gezin, die datgene moeten opslaan wat hun gezin zou willen hebben in tijd van nood. De meesten onder ons kunnen het zich niet veroorloven een jaarvoorraad luxe artikelen op te slaan en moeten zich er dus toe beperken voor een voorraad hoofdprodukten te zorgen die ons in geval van nood zullen redden van de hongerdood. Stellig hopen we allemaal dat een dergelijke omstandigheid zich nooit voor zal doen. Sommigen hebben gezegd: „In het verleden hebben we ons aan deze raad gehouden, maar omdat we ons nooit op onze jaarvoorraad hebben moeten verlaten, hebben we er moeite mee dit steeds als een belangrijke prioriteit te zien." Misschien is het door het opvolgen van deze raad dat zij hun voorraad niet nodig hebben gehad. Door de voorraad steeds te rouleren kan hij bruikbaar worden gehouden en wordt er niets verkwist.

Er kan van de kerk niet worden verwacht dat zij in tijd van een algemene of persoonlijke ramp voor ieder van haar miljoenen leden zorgt. Het is daarom noodzakelijk dat ieder gezin doet wat binnen zijn vermogen ligt om de verantwoordelijkheid voor zichzelf op zich te kunnen nemen wanneer er zich een noodsituatie voordoet. Als we geen kans zien een jaarvoorraad in te slaan, dan kunnen we beginnen met een maandvoorraad. Ik geloof dat als we zuinig en verstandig zijn bij het regelen van onze persoonlijke en familie zaken, en daarbij getrouw zijn, God ons door al onze beproevingen heen zal schragen. Hij heeft ons het volgende geo-

penbaard: „Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen" (LV 104:17).

Veel van ons eigen welzijn is verbonden met het zorgen voor anderen. De goede koning Benjamin, die tot ons spreekt door middel van het Boek van Mormon, geeft ons de volgende raad: „Ik zou willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften." (Zie Mos. 4:26.)

U zult misschien vragen: „Hoe kan ik onderscheiden welke van de profetische uitspraken van deze conferentie een bijzondere boodschap voor mij inhouden?" Mijn antwoord luidt: u kunt het weten. U kunt het weten door de influisteringen van de Heilige Geest wanneer u er ernstig en in gerechtigheid naar streeft het te weten. Uw eigen inspiratie zal een onfeilbare vibratie zijn dank zij het gezelschap van de Heilige Geest. Net zoals de Heer tot Elia sprak, zal dit niet in een geweldige en sterke wind komen, noch in de aardbeving, noch in het vuur, maar in een stille, zachte stem. Dit zal ons helpen zonnig de vereiste verandering in ons leven aan te brengen om op een veilige koers te raken.

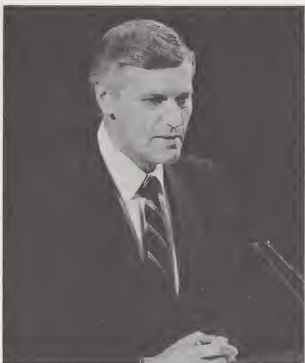
De gelijkenis van de tien magden, vijf wijze en vijf dwaze, heeft zowel een geestelijke als een stoffelijke betekenis. Ieder van ons beschikt over een lamp om de weg te verlichten, maar wij moeten voor de olie voor onze eigen lamp zorgen om dat licht voort te brengen. Het is niet voldoende om er als nietsdoener bij te zitten en te zeggen: „De Heer zal overal voor zorgen." Hij heeft beloofd dat zij die verstandig zijn en „de Heilige Geest tot gids hebben genomen", de aarde zullen ontvangen. (Zie LV 45:57-58.) Voorts wordt beloofd: „Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn" (LV 45:59). Dat dit eeuwig zo moge zijn, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Beginnelsen en programma's

Bisschop Glenn L. Pace

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

„Programma's die blindelings uitgevoerd worden, brengen ons de discipline van het goetdoen bij, maar beginsels, die begrepen en in praktijk gebracht worden, maken ons gedisponeerd om goed te doen.“

Vijf jaar geleden werd mij gevraagd directeur van de afdeling welzijnsdiensten van de kerk te worden. Binnen een paar dagen werd ik opgebeld door president Marion G. Romney, die vroeg: „Broeder Pace, weet u iets af van welzijnszorg?“

Onder de gegeven omstandigheden bracht deze vraag mij tot bezinning en ik antwoordde: „President, ik weet zeker dat ik nog heel veel te leren heb.“

Hij vroeg mij elke vrijdagmiddag om 3.00 uur bij hem langs te komen voor het bespreken van welzijnsbeginsels.

Toen ik mij die eerste vrijdag op zijn kantoor meldde, ging president Romneys secretaris zijn kamer binnen en kondigde aan: „Glenn Pace is er, president.“

Hij antwoordde: „O ja, ik wil hem spreken, als hij tenminste niet te lang blijft.“

Met dit „als hij tenminste niet te lang blijft“ nog vers in het geheugen, behandelde ik bij mijn tweede bezoek twee punten en gaf vervolgens door het rangschikken van mijn papieren subtiel aan dat ik, wat mij betrof, klaar was.

Met pretlichtjes in de ogen luidde president Romney achterover in zijn stoel en grinnelde: „Broeder Pace, heb ik het bij het juiste

eind als ik zeg dat u meent uw tijd beter te kunnen besteden?“

Ik koester die bijzondere gesprekken met de man die kan bogen op vijftig jaar toegewijd dienstbetoon aan het koninkrijk, in het bijzonder op het gebied van de welzijnszorg. Door hem ben ik mannen als president Harold B. Lee, president J. Reuben Clark en andere grote leiders, die nadruk legden op de welzijnszorg, beter gaan leren kennen. Ik ontving de raad alle aanbevelingen af te wege tegen het doel van het welzijnsprogramma, zoals dat door president Heber J. Grant in 1936 onder woorden was gebracht.

President Romney wist deze foutloos te citeren: „Ons hoofddoel was om zo mogelijk een systeem in werking te stellen, waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder de leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf te helpen.“ (Conference Report, oktober 1936, blz. 3.)

Herhaaldelijk legde president Romney er de nadruk op dat het idee, dat het welzijnsprogramma in 1936 van start ging, een mythe is. Hij citeerde president Lee, die zei: „Het welzijnsprogramma kent geen begin en evenmin een eind. Wij bevinden ons er altijd middenin.“ (Harold B. Lee, „Listen and Obey.“ *Welfare Agricultural Meeting*, 3 april 1971.)

Hij citeerde teksten over het gebod voor de armen te zorgen – geboden gegeven aan de heiligen in Kirtland (Ohio) en Jackson County (Missouri), in een tijd waarin bijna alle leden arm waren. Hij legde uit hoe deze geboden in Nauvoo in de jaren veertig van de vorige eeuw, alsook in het westen aan het einde van de vorige eeuw en het begin van deze eeuw, nagekomen werden. Hij citeerde passages uit het Boek van Mormon en gebruikte het Nieuwe Testament om te beklemtonen hoeveel tijd de Heiland eraan besteedde de armen en anderszins behoeftigen te helpen.

Uit zijn mond klonk alles zo eenvoudig. „Broeder Pace, maak het niet zo ingewikkeld! Het enige wat we willen bereiken, is

onze mensen zelfredzaam te maken, want hoe meer zelfredzaam ze zijn, hoe beter ze in staat zijn anderen te dienen, en hoe meer iemand dient, des te groter zal zijn heiliging zijn.“

Door de jaren heen zijn er ontelbare benaderingen geweest van het algemene doel de mensen te helpen zelfredzaam te worden. Het welzijnsplan, dat in 1936 aan geïnspireerde leiders werd ontvouwd, is berooft geworden en vele keren door leiders van andere kerken, alsook regeringsleiders, als benijdenswaardig voorbeeld aangehaald.

Hoe groots de programma's van de kerk ook mogen zijn, toch schuilt er een gevaar in. Als wij niet oppassen is er het risico dat wij zo opgaan in het programma, dat wij de beginsels over het hoofd zien. Wij kunnen in de val lopen tradities voor beginsels aan te zien en programma's te verwarren met hun doelstellingen.

Op een zaterdagmorgen was ik op weg naar een welzijnsboerderij om er te werken. We moesten een greppel onkruidvrij maken. Onderweg reed ik langs het huis van een oudere weduwe uit mijn wijk die aan het wieden was in haar voortuin. De temperatuur liep al tegen de dertig graden en ze zag eruit alsof ze een zonnesteek nabij was. Eventjes overwoog ik te stoppen om haar te helpen, maar mijn geweten stond mij toe door te rijden, want er wachtte mij tenslotte een opdracht op de welzijnsboerderij. Ik vraag me af wat er gebeurd zou zijn als ik de spontane ingeving van de Geest had opgevolgd en mijn oprechte begaanheid de vrij loop had gelaten. Ik vraag me af hoe het haar zou zijn vergaan, ik vraag me af wat er met mij zou zijn gebeurd. Maar ik deed het niet omdat ik er geen opdracht voor had gekregen. Wij hebben meer spontane liefdediensten nodig.

In 1983 werden er een aantal belangrijke veranderingen in het welzijnsprogramma voor de Verenigde Staten en Canada ingevoerd. President Hinckley zei in de bekendmaking ervan: „Sta mij toe, voordat ik de veranderingen bekend maak, te zeggen dat alle implicaties uitvoerig zijn besproken door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf. . .

„Wij bevestigen de grondbeginsels van het welzijnsprogramma. Wij zullen deze beginsels geenszins loslaten. Wij gevoelen de noodzaak nadrukkelijk en duidelijk te stellen, dat het de plicht is van de leden van de kerk onafhankelijker en meer zelfredzaam te worden, meer verantwoordelijkheid op zich te nemen, zowel individueel als in gezinsverband, de geestelijke groei te stimuleren en meer betrokken te raken bij christelijk dienstbetoon.“ (Gordon B. Hinckley, instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers op 1 april 1983.)

Sinds de bekendmaking van deze veran-

deringen, hebben velen zich afgevraagd of de kerk de welzijnszorg over boord heeft gezet, of deze tegenwoordig minder belangrijk acht. Deze vraag komt alleen op bij hen die moeite hebben het verschil in te zien tussen een beginsel en een programma.

Na een vergadering van het algemeen uitvoerend welzijnscomité, waarin ik op welsprekende wijze was ingegaan op de welzijnsboerdertijen, vrachtwagens, silo's en conservenfabrieken, althans zo voelde ik het, werd ik bij president Romney ontboden voor een bespreking. Hij stelde mij slechts één vraag: „Broeder Pace, hoe komt het dat we nooit meer beginselen en leringen bespreken?”

Sinds die scherpzinnige vraag is er iets in mij veranderd. Vanaf die dag tot aan mijn ontheffing van mijn taak als directeur welzijnsdiensten drie jaar later, nam ik mij plechtig voor toegewijnd te zijn in het evalueren van programma's om te bepalen of zij nog steeds voldeden aan hun doel ten opzien van de beginselen.

De uitspraak van president Lee is nog steeds van toepassing: „Niemand verandert de beginselen en leringen van de kerk, behalve de Heer door middel van openbaring. Maar de methoden veranderen wel, naarmate er geïnspireerde instructies worden gegeven aan hen die presideren. . . U kunt er zeker van zijn, dat de presiderende broeders zeer ernstig bidden, en dat we niets ondernemen alvorens de zekerheid te hebben, voor zover dat binnen ons bereik ligt, dat wat wij doen het zegel van goddelijke goedkeuring heeft.” (*Ensign*, januari 1971, blz. 10.)

Wanneer ik de verschillende landen bezoek, wordt mij vaak gevraagd: „Wanneer krijgen we het welzijnsprogramma in ons land?” Daarop vraag ik altijd of zij de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde in hun bezit hebben. Ook vraag ik of zij bisschoppen of gemeentepresidenten hebben. En of er mensen met behoeften zijn. En mensen die kunnen helpen. Wanneer zij daarop bevestigend antwoorden, leg ik uit dat zij alle bestanddelen hebben om een welzijnsprogramma te beginnen in hun land.

Tijdens een reis naar Zuid-Amerika een paar jaar geleden, sprak ik met een ringpresident in wiens ring in de drie voorgaande jaren meer dan de helft van de broeders werkloos was. Ik wist dat de ring in die periode minder dan 200 dollar van het gebiedskantoor had ontvangen. Daarom vroeg ik hem hoe de leden zich erdoor hadden weten te slaan zonder hulp van buitenaf. Zijn antwoord was, dat de families elkaar geholpen hadden – niet slechts vader, moeder, zoons en dochters, maar ook ooms, tantes, neven en nichten. Wanneer een neef een baantje had, werd iedereen geholpen met het geld. Ook zorgden de wijkleden voor elkaar en deelden ze wat ze hadden, hoe weinig het ook was. Met tranen in zijn ogen legde hij uit hoe dicht de ringleden tot de Heer en elkaar waren gekomen. Hun spiritualiteit had een grote vlucht genomen. Hadden zij het welzijnsprogramma? Ja – in zijn zuiverste vorm.

Ik ben bang dat we in de afgelopen jaren te veel geleerd hebben over programma's, ten koste van een juist begrip van de beginselen. Als we ons de beginselen meer eigen had-

den gemaakt, zouden de priesterschapsleiders, waar ook ter wereld, de plaatselijke problemen oplossen uit plaatselijke middelen, zonder hulp te verwachten van het hoofdkantoor van de kerk. De leden zouden elkaar helpen zonder een opdracht daartoe.

Programma's die blindelings uitgevoerd worden, brengen ons de *discipline* van het goedgebied bij, maar beginselen, die begrepen en in praktijk gebracht worden, maken ons *gedisponeerd* om goed te doen.

Vorig jaar bracht ik met ouderling Ballard een bezoek aan Ethiopië. Wij keerden naar huis terug met onuitwisbare beelden van armoede en ontdaarding. Ik word echter meer achtervolgd door herinneringen aan de omstandigheden waaronder sommigen van onze leden in andere delen van de wereld leven. Als ieder lid daarheen kon reizen en deze omstandigheden in ogenschouw nemen, zouden onze vastengaven aanzienlijk toenemen.

Moroni sprak over onze tijd toen hij profeteerde: „Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen. . .

„Want ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, dan van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende” (Morm. 8:35, 37).

Ik heb een groot vertrouwen in de vrijgevigheid en barmhartigheid van de leden van deze kerk. Nooit is dat zo duidelijk tot uiting gekomen dan in de speciale vasten van januari en november van vorig jaar. Er werd meer dan tien miljoen dollar ingezameld voor mensen die we geneeën kennen. Onze leden reageren wanneer het hun ter ore komt dat er behoefte is. Broeders en zusters, die behoefte is er nog steeds. Er is veel te doen onder onze eigen leden.

Armoede is een relatief begrip. De betekenis ervan verschilt aanzienlijk van land tot land. Er is geen eensluidende oplossing of algemeen programma voor elke situatie. De beginselen zijn echter universeel. We kunnen niet iedereen op hetzelfde economische niveau brengen. Daardoor zouden we de beginselen geweld aandoen en afhankelijkheid in de hand werken in plaats van onafhankelijkheid. De leden, in welk land zij ook mogen wonen, hebben de verantwoordelijkheid hun eigen problemen op te lossen. Zij moeten zich voor elke opoffering getroosten, want was het de profeet Joseph Smith niet die gezegd heeft: „Een religie die niet het offeren van alle dingen vergt, heeft nimmer voldoende macht om het geloof te ontwikkelen dat noodzakelijk is voor het leven en de zaligheid.” (*Lectures on Faith*, nr. 6, blz. 7.)

De leden van de kerk dienen zich niet af te vragen: „Wat kan de kerk voor mij doen?”

maar: „Wat kan ik voor mezelf, de kerk en voor mijn medemens doen?“

De oplossingen voor armoede zijn buitengewoon gecompliceerd en het evenwicht tussen te veel hulp en te weinig is heel moeilijk te vinden. Onze begaanheid kan tot mislukking leiden als wij hulp verlenen zonder bij de ontvanger onafhankelijkheid en zelfredzaamheid te ontwikkelen.

Er is echter een peil van menselijke ellende waar geen heilige der laatste dagen onder hoort te komen zolang anderen in overvloed leven. Kunnen wij er een luxeuze levensstijl op na houden, terwijl anderen niet eens geld hebben om voor onbesmet water te zorgen? Kunnen wij de fundamentele levensbehoeften van onze broeders en zusters negeren en toch pretenderen geloof te hechten aan de verklaring van president Joseph F. Smith dat „een religie die niet in staat is mensen stoffelijk te redden . . . ook niet kan worden vertrouwd om hen geestelijk te redden“? (Geciteerd in Albert E. Bowen's *The Church Welfare Plan*, cursus Evangelieleer 1946, blz. 36.)

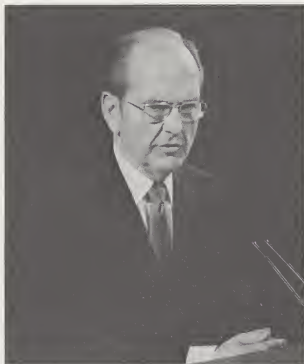
In 1936 hadden we een crisis in de Verenigde Staten van Amerika. Er werd een programma ontworpen, gebaseerd op beginselen, om aan de situatie het hoofd te bieden. Heden ten dage zijn wij een internationale kerk en in vele landen hebben de heiligen met problemen te maken die heel wat groter zijn dan die van 1936. Door toepassing van welzijnsbeginselen kunnen er oplossingen gevonden worden voor de uitdagingen die ons vandaag en morgen in het gezicht staan. Moge de Heer president Marion G. Romney zegenen, alsmede hen die met hem samenwerkten, voor het begrip van de welzijnsbeginselen dat zij ons hebben bijgebracht. Dat wij net zo succesvol zullen zijn in het overwinnen van de uitdagingen die voor ons liggen als onze voorgangers, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Op 's Heren eigen wijze

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Er zijn maar weinig instructies van de Heer die vaker worden herhaald of waar grotere nadruk op gelegd wordt, dan het gebod voor de armen en de nooddruftigen te zorgen. Onze bedeling vormt geen uitzondering.“

Mijn voormalig beroep als medicus bracht zuster Nelson en mij zo naar landen en dan naar ontwikkelingslanden, waar wij vele mensonterende omstandigheden zagen. In één land sliepen er zo veel mensen op straat, dat wij letterlijk over hen heen moesten stappen. In een ander land werd onze begaanheid tot het uiterste op de proef gesteld doordat wij ernaar hunkerden de ontelbare mensen in nood te helpen. Jonge moeders met hun kindje op hun rug gebonden, bedelen om geld terwijl zij langs paddelden in hun kleine bootjes, die niet alleen hun vervoermiddel waren, maar hun tevens onderdak verschaften. Ons hart kromp ineen bij het aanschouwen van jonge mannen en vrouwen in nog een ander land, die als lastdieren waren vastgesjord aan houten handkarren, zwaarbelast met goederen. Zo ver ons oog kon zien, slingerde de eindeloze karavaan voertuigen zich voort, in beweging gehouden door menselijk ploeterer.

Hoewel de oorzaken variëren naargelang de tijd en de plaats, zijn de armen en anderszins behoeftigen bijna altijd aanwezig geweest. Wat de redenen ook mogen zijn, onze Hemelse Vader is bezorgd om hen. Zij zijn allen zijn kinderen en Hij heeft hen lief.

Lessen uit het Oude testament herinneren ons eraan, dat wanneer de Heer profeten zond om Israël tot bekering te roepen, in bijna alle gevallen één van de eerste beschuldigingen was, dat de armen verwaarloosd waren.

De Schriften leren ons dat God en de godvruchtigen zich reeds lang voor de armen – in het bijzonder de weduwen, wezen en vreemdelingen – hadden ingezet. De armen werden in het bijzonder begunstigd door de wet. De oudtestamentische leringen stelden arme mensen in de gelegenheid na de oogst aren te lezen. Wat er na de oogst aan de fruitbomen bleef hangen, behoorde ook de armen toe. In het sabbatsjaar (het zevende) en in het jubeljaar (het vijftigste), werd het land beplant noch bewerkt, terwijl hetgeen uit zichzelf opkwam voor de armen was.

Aan hen die voor de armen zorgden, werden zegeningen beloofd. De Heer zou hen in moeilijke tijden verlossen (zie Ps. 41:1). De spreuken: „Welzalig hij, die zich ontfermt over ellendigen“ (Spr. 14:21) en „De rechtvaardige erkent het recht van de geringen, de goddeloze heeft daar geen weet van“ (Spr. 29:7) bevatten een grote waarheid.

Tijdens zijn aardse bediening legde onze Heiland opnieuw de nadruk op zijn niet aan tijd gebonden bezorgdheid voor de armen. Denk aan het antwoord dat de Heer gaf op de vraag van de rijke man: „Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij.“ (Matt. 19:21; zie ook Luc. 18:22.)

In een van de Meesters onvergetelijke gelijkenissen illustreerde Hij deze leer met het verhaal over iemand die honger had en te eten kreeg, en ander die dorst had en te drinken kreeg, en een vreemdeling die gehuisvest werd. De Heer lateerde deze barmhartige daden aan gunsten die Hemzelf werden bewezen toen Hij onderwees: „Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan“ (Matt. 25:40). En wanneer zij niet geholpen werden, luidde zijn berisping: „Voorwaar, Ik zeg u, in zo-

verre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan." (Matt. 25:45; cursivering toegevoegd.)

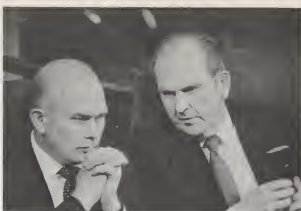
Ook de nieuwtestamentische kerk had een gebiedende plicht om voor de armen te zorgen. (Zie ook Luc. 14:12-14, 16:19-31; Hand. 2:44-45, 4:32, 6:1-6; Rom. 15:26; Gal. 2:10; Jak. 2:1-9.)

Het Boek van Mormon brengt deze leer voortdurend naar voren. Daaruit leren wij dat het zorgen voor de armen een plicht is die wij bij onze doop op ons nemen. De profeet Alma onderwees: „Als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

„Ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen . . . zelfs tot in de dood . . .

„(Dan zult) gij Hem . . . dienen en Zijn geboden onderhouden" (Mosiah 18:8-10).

Iedereen die zich laat dopen, en de gave van de Heilige Geest ontvangt, sluit een heilig verbond met de Heer om zijn geboden te gehoorzamen. *Zorgen voor de armen is een van die*

Ouderling Dallin H. Oaks en ouderling Russell M. Nelson, die beide lid zijn van het Quorum der Twaalf.

geboden. Ongetwijfeld hadden de leden van de kerk in de tijd van het Boek van Mormon de heilige plicht voor de armen te zorgen. (Zie 2 Ne. 9:30; Mos. 4:16-17; Alma 1:29-31, 32:2-6, 34:28; Hel. 4:11-12; Morm. 8:35-39.)

Er zijn maar weinig instructies van de Heer die vaker worden herhaald of waar grotere nadruk op gelegd wordt dan het gebod voor de armen en de nooddriftigen te zorgen. Onze bedeling vormt geen uitzondering.

In december 1830, het jaar waarin De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen werd georganiseerd, verklaarde de Heer: „De armen en de zachtmoedigen zal het evangelie worden gepredikt, en zij zullen naar de tijd Mijner komst uitzien, want deze is nabij" (LV 35:15).

Er werden bisschoppen benoemd en hun plichten omschreven: „Zij moeten voor de armen en behoeftigen zorgdragen en in hun behoeften voorzien, zodat zij niet zullen lijden" (LV 38:35).

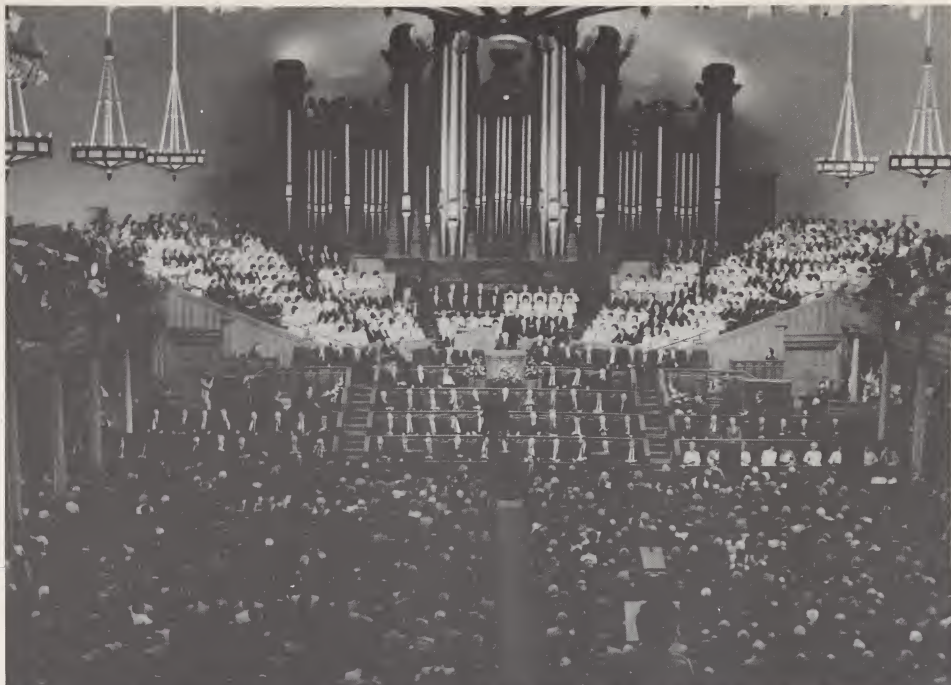
In 1831 zei de Heer: „Gij zult de armen bedenken . . . En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen" (LV 42:30-31). Niet lang daarna verklaarde Hij: „Gij (moet) de armen en de behoeftigen bezoeken en hun hulp verlenen" (LV 44:6). Datzelfde jaar waarschuwde Hij: „Wee u, gij rijkards, die uw goederen niet aan de armen wilt geven, want uw rijkdom zal uw ziel verteren" (LV 56:16).

Laten wij, met deze leringen die onophoudelijk beklemtoond worden in de oude en nieuwe Schriftuur nog nagalmend in onze oren, weer even stilstaan bij de daklozen, de bedelaars in bootjes, menselijke lastdieren en menigten armen.

Is het mogelijk getrouw te zijn aan onze heilige plicht om te zorgen voor de armen en nooddriftigen, hen te verlichten en lief te

Een luchtfoto van Temple Square met de Salt Lake-tempel, de tabernakel, de Assembly Hall en twee bezoekerscentra.

hebben, waar ook ter wereld zij zich moge bevinden?

Waar zullen we beginnen?

Wanneer?

Hoe?

Luister naar het antwoord van de Almachtige God:

„Ik, de Here, heb de hemelen gespannen en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne.

„En het is Mijn voornemen voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.

„Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoed, doordat de rijken nederig zullen zijn.

„Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.

„Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in

de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden“ (LV 104:14–18).

Ik herhaal het voorschrift van de Heer: „Doch het moet noodzakelijk op *Mijn eigen wijze* worden gedaan“! We beginnen nu en werken volgens zijn plan. Zijn „eigen wijze“ omvat deze beginselen:

„Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud . . . (en) alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud . . . En daarna hebben zij aanspraak op de kerk, of . . . op des Heren voorraadschuur, indien hun ouders niets bezitten . . . En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, alsmede voor de armen, moet worden gezorgd“ (LV 83:2, 4–6).

Een jaarvoorraad, waar mogelijk, opgeslagen in de huizen van de getrouwe families van de kerk, is een belangrijk onderdeel van 's Heren voorraadschuur.

Sommigen zullen zich misschien afvragen: „En hoe zit het met hen die arm zijn omdat ze lui zijn en niet bereid te werken?“ Zij zijn het die acht dienen te slaan op deze waarschuwing:

„Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten,

noch de klederen dragen“ (LV 42:42).

„Wee u, gij armen . . . die niet met uw eigen handen wilt arbeiden!“ (LV 56:17.)

Of iemand waardig is wordt bepaald door de bisschop en uiteindelijk door de Heer, zoals Nephi onderwees: „En de Here God zal de armen oordelen met gerechtigheid, en de zachtmoedigen der aarde met rechtvaardigheid bestraffen“ (2 Ne. 30:9).

Het is niet aan ons een oordeel uit te spreken; aan ons is de heilige plicht voor de armen en nooddriftigen te zorgen, opdat zij zich zullen verheugen wanneer de Messias terugkeert. (Zie LV 56:18–19.)

's Heren „eigen wijze“ omvat, ten eerste, zich verlaten op zichzelf, daarna op de familie. Kinderen die door hun ouders verzorgd zijn, kunnen op hun beurt hun ouders bijspringen wanneer deze niet meer in staat zijn volledig voor zichzelf te zorgen. Familietrots bevordert de zorg voor ieder familielid, vóór er andere hulp wordt ingeroepen.

Als iemand niet door familie geholpen kan worden, omvat 's Heren „eigen wijze“ de kerkorganisatie. De bisschop wordt hierbij geassisteerd door de priesterschapsquorums en de goede zusters van de zustershulpvereniging, die in het leven geroepen is „om nota te nemen van de behoeften van de

armen, en te bezien waar zij hun naastenliefde kunnen doen gelden . . . om hun behoeften te lenigen." (*Handbook of the Relief Society*, 1931, blz. 22.)

Leden van priesterschapsquorums en -groepen hebben de plicht hun onfortuinlijke of dwalende broeders geestelijk en stoffelijk te rehabiliteren. Terwijl de bisschop hulp verschaffte aan hen die tijdelijk zonder werk zijn, neemt het quorum maatregelen om hen werk te verschaffen, totdat zij zichzelf weer volledig kunnen bedripenen.

Als leden van de kerk nemen u en ik deel aan 's Heren „eigen wijze“. Minstens eenmaal per maand vasten en bidden we en dragen we een royale vastengave af, die de bisschop in staat stelt hulp te bieden. Dit is een onderdeel van de wet van het evangelie. Een ieder van ons kan de armen en anderszins behoeftigen werkelijk helpen, op dit moment en waar zij zich ook mogen bevinden. En ook wij zullen daardoor gezegend worden en behoed voor afvalligheid.

Er bestaan beperkingen. De gegeven hulp kan ten hoogste tijdelijk zijn. Het magazijn voor de bisschoppen kan alleen een aantal stoffelijke noden lenigen. Alle mensen kunnen niet tot dezelfde levensstandaard gebracht worden. En niet alle noodzakelijke dingen kunnen verkregen worden door louter goederen of goud.

Volledige zorg voor de armen houdt in dat we hen moeten helpen te veranderen. Naarmate zij de leringen van God onderwezen krijgen en deze naleven, zullen zij gezegend worden met geestelijke kracht, die hun verstand zal verlichten en hun ziel bevrijden van het juk van slavernij. Wanneer mensen het evangelie van Christus aanvaarden, verandert hun houding en nemen hun begrip en capaciteiten toe.

Een dichter die de grote macht van de Geest des Heren om een mens te verheffen aanvoelde, schreef:

*Het opperst' van al Uw wonderbare werken,
Het verhevens' van Uw hele plan;
Gij plaats' een hemels hunkeren
In het hart van de mens.)*
(Auteur onbekend.)

Dat hemels hunkeren, dat voortvloeit uit kennis van de goddelijke leer, verandert zielen! Laat mij u deelgenoot maken van een voorval dat dit illustreert. Zuster Nelson en ik werden eens thuis uitgenodigd bij eenvoudige Polynesische heiligen, die kort daarvoor lid van de kerk waren geworden. Behoedzaam over smalle planken schuifelend, bereikten we hun paalhuis. Door middel van een ladder betraden wij hun kleine eenkamerwoning. Wij werden uitgenodigd plaats te nemen op gewezen matten van vers gras en konden door de gaten in de vloer de zee onder ons zien liggen. Er was

geen enkel meubilair, behalve een oude naaimachine, waar de zusters van de zustershulpvereniging voor hadden gezorgd. Maar de liefde en warmte van dit bijzondere gezin waren duidelijk voelbaar.

„Wij willen graag voor u zingen,“ zei de vader ons via een tolk. Hij sloeg zijn ene arm om zijn vrouw en de andere om zijn kinderen heen, en ook zijn vrouw deed dat. Vijf kleine kinderen, gekleed in nieuwe, zelfgemaakte kleren, zongen met hun ouders de liedjes die de vader zelf had geschreven.

Tot slot zei hij: „Deze liedjes brengen onze gevoelens van grote dankbaarheid onder woorden. Voordat wij lid van de kerk waren, hadden we zo weinig. En nu hebben we zo veel!“

Terwijl we de tranen van onze wangen veegden, keken zuster Nelson en ik elkaar aan en begrepen dat het evangelie geestelijke rijkdom brengt, die aanvankelijk mischienen weinig verband houdt met stoffelijke overvloed. Omgekeerd kunnen rijke mensen geestelijk arm zijn. Toch is de Heer bezorgd voor ieder van hen!

Het zendingswerk aan de wereld maakt deel uit van zijn plan. Het brengt het licht van het evangelie aan hen die de waarheid aanvaarden. En naarmate de heiligen de ge-

boden Gods leren kennen en ze gehoorzamen, zullen zij voorspoedig zijn. Deze belofte is door de profeten door de eeuwen heen en in verschillende plaatsen vastgelegd. (Zie Jozua 1:7; 1 Kon. 2:3; 2 Kro. 24:20, 31:21; Ezra 6:14; 1 Ne. 2:20, 4:14; 2 Ne. 1:9, 1:20, 4:4; Jarom 1:9; Omni 1:6; Mos. 1:7, 2:22, 2:31; Alma 9:13, 36:1, 36:30, 37:13, 38:1, 48:15, 48:25.)

De heiligen die met goede wil aan het werk gaan, krijgen een nieuw besef van wie zij werkelijk zijn en van hun eeuwige waarde. Rechtvaardigheid, onafhankelijkheid, zuinigheid, vlijt en zelfredzaamheid worden persoonlijke doelen. Deze kwaliteiten veranderen levens. Uiteindelijk zullen, op 's Heren „eigen wijze“, de armen niet langer arm zijn.

De kerk van Jezus Christus is hersteld op aarde. De macht Gods is onder de mensen. Hemelse boodschappers communiceren weer met bevoegde gezagsdragers. Een profet des Heren, het eeuwige priesterschap, het verbondsvolk en 's Heren „eigen wijze“ zijn op aarde om de mensheid, alle rassen in iedere landstreek, te zegenen – ja, alle mensen, jong en oud, rijk en arm, nu en altijd. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Welzijnsbeginselen als richtsnoer voor ons leven: Een eeuwig plan voor het welzijn van 's mensen ziel

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

„De eigenlijke voorraadschuur van de Heer bevindt zich in de woningen en harten van zijn volk.“

Broeders en zusters, door de gehele geschiedenis van de wereld heen heeft de Heer zich bezighouden met het eeuwig welzijn van de ziel van zijn kinderen. De afgelopen vijftig jaar hebben gespireerde leiders welzijnsbeginselen onderwezen om ons te helpen vooruit te zien voor het geval wij te maken krijgen met moeilijke tijden. De kerk is gegroeid en is nu over vele landen over de gehele wereld heen verbreid. Maar de kracht van de kerk en de eigenlijke voorraadschuur van de Heer bevindt zich in de woningen en harten van zijn volk.

Toen ik enkele maanden geleden thuiskwam van een opdracht in het buitenland, werd ik geveld door een amoebedysenterie. Door de pijn, dehydratie, koorts en algehele verzwakking leerde ik een belangrijke welzijnsles: dat we plotseling in een ernstige noodtoestand kunnen komen te verkeren. Dergelijke ervaringen helpen ons ons meer bewust te worden van anderzamen noden en

te beseffen dat er op aarde vele mensen zijn die dagelijks met dit soort problemen te kampen hebben.

In de afgelopen paar maanden heb ik zowel de Schriften als toespraken over de welzijnszorg die de laatste vijftig jaar op algemene conferenties gehouden zijn, gelezen en overdacht. De grote leringen van welzijnsbeginselen uitgaande van het priesterschap zijn onderwezen door vele profeten die ons zijn voorgegaan in deze en andere bedelingen, en ook door de profeten die zich op dit moment onder ons bevinden. Zij geven aan hoe we ons leven behoren in te richten.

De volgende zeven welzijnsbeginselen zijn onontbeerlijk voor ons geluk en onze geestelijke ontwikkeling:

1. *Het welzijnsplan is een wezenlijk onderdeel van het plan van zaligheid.*
2. *De Schriften verschaffen het geestelijke stramien voor het welzijnsplan.*
3. *Het welzijnsplan vergroot ons geloof in de Heer Jezus Christus.*
4. *Door het naleven van de welzijnsbeginselen kunnen wij zelfredzaamheid ontwikkelen.*
5. *Het welzijnsplan vergroot onze liefde voor en begaanheid met onze medemensen.*
6. *Het welzijnsplan heiligt beide de gever en de ontvanger.*
7. *Het welzijnsplan ontwikkelt een volk van Zion.*

1. *Het welzijnsplan is een wezenlijk onderdeel van het plan van zaligheid.* Sommige mensen hebben geen duidelijk beeld van de werkelijke betekenis van „welzijns-werk“. Een aantal opvattingen over welzijns-werk in de wereld werken lediggang in de hand, geven ondersteuning zonder een arbeidsplicht aan te verbinden, scheppen een schuldenlast en stimuleren hebzucht – een verlangen naar de dingen van

deze wereld boven de rijkdommen der eeuwigheid.

Maar al te vaak sluiten zowel de welgestelden als de armen hun hart voor de goddelijke eigenschappen van liefde en begaanheid. De welgestelden wentelen in hun overvloed en rechtvaardigen hun afwijzen van de armen door ze als „uitkeringtrekkers“ te betitelen.

Ook de armen raken verstrikt en worden afhankelijk van anderen in een systeem dat onvermijdelijk alle initiatief smooit, familie-verantwoordelijkheid ondermijnt, verdeeldheid in de hand werkt en barrières opwerpt tegen gerechtigheid, mogelijkheden en vriendschap.

De Heer wijst dergelijke welzijnsprogramma's af. Zijn plan voorziet in aller noden, ongeacht hoe overvloedig of bescheiden hun omstandigheden ook mogen zijn. Het is zijn oogmerk te zorgen voor ons eeuwig welzijn. „De voornaamste taak van hulp aan de armen (in lichaam en geest) . . . is niet (uitsluitend) het verschaffen van stoffelijke hulp, maar om hun ziel te redden.“ (J. Reuben Clark jr., toespraak gehouden op 9 juli 1941, kopie, afdeling kerkgeschiedenis.)

Er wordt ons ook gezegd dat „de Here in Zijn grote en oneindige goedheid hen zegen en voorspoedig doet zijn, die hun vrouwen in Hem stellen.“ (Hel. 12:1.) Wij zien echter maar al te vaak bij mensen voor wie alles wordt gedaan, „dat zij hun hart verstoppen, en de Here, hun God, vergeten en de Heilige met de voeten treden; ja, en dit wegens hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed.

„En aldus zien wij, dat, wanneer de Here Zijn volk niet met vele beproevingen kastijdt . . . zij Hem niet indachtig willen zijn“ (Hel. 12:2-3).

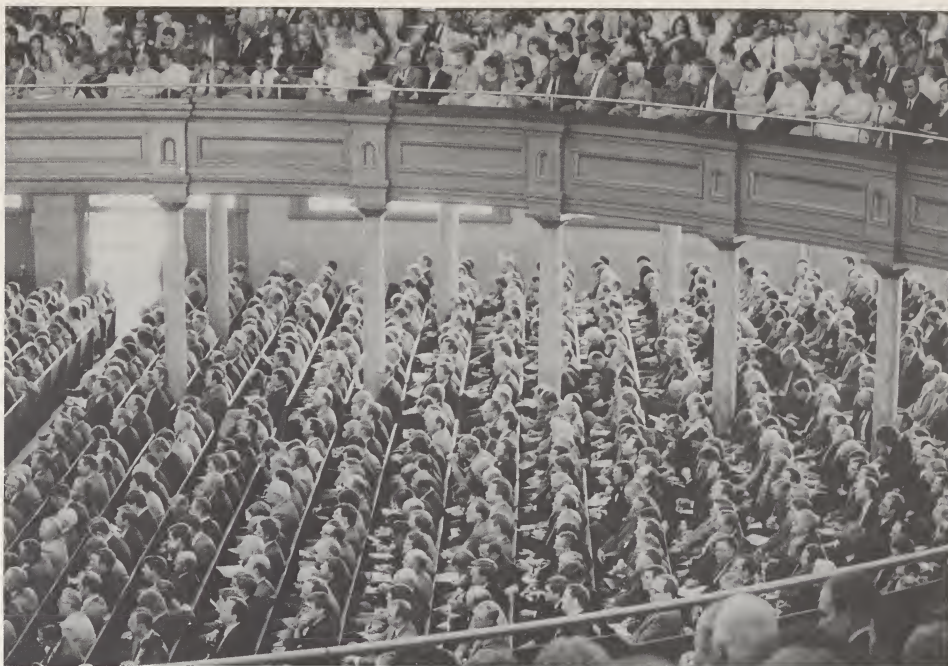
Het stemt ons ernstig wanneer wij bedenken, dat het doel van tegenstelling in alle dingen, de problemen en beproevingen in ons leven, een bezorgdheid voor de noodlijdenden afdwingt ten einde ons te veroortmoedigen en ons nader te brengen tot de Heer onze God en onze volmaking.

2. *De Schriften verschaffen het geestelijke stramien voor het welzijnsplan.* Door het gehele Boek van Mormon heen zult u zien, en de Geest zal ervan getuigen, dat het welzijnsplan van de Heer op de eerste plaats gericht is op het eeuwig welzijn van zijn kinderen. Wij lezen, bijvoorbeeld, dat –

• Nephi het *eeuwig welzijn* van zijn broers beoogde (zie 2 Ne. 1:25) en al zijn dagen voor het welzijn van zijn volk had gearbeid (zie Jakob 1:10).

• Jakob het *welzijn van de ziel van zijn volk* zeer ter harte ging (zie 2 Ne. 6:3) en dat hij uitermate bezorgd was voor het welzijn van de ziel van de Nephieten (zie Jakob 2:3).

• Op hun beurt de Nefieten vervuld wa-

ren van pijn en smart over het *welzijn* van de zielen van de Lamanieten (zie Mos 25:11).

• De leden van de kerk *dikwijls te zamen kwamen* om met elkander te spreken aangaande het *welzijn* van hun ziel (zie Moro. 6:5).

Let in het bijzonder op het herhaaldelijk vermelden van het *welzijn* van zielen, hetgeen zoveel meer met zich meebrengt dan alleen eten, kleding en onderdak, ofwel het voorzien in stoffelijke behoeften.

3. Het welzijnsplan vergroot ons geloof in de Heer Jezus Christus. Hierin wijkt het niet af van andere activiteiten van het evangelie. Stoffelijke uitdagingen verootmoedigen ons en worden geestelijke kansen. Stoffelijke uitdagingen zorgen ervoor dat wij onze knieën buigen in gebed en hemelse leiding en hulp van de Heer vragen, alsook hulp van onze broeders en zusters.

Naarmate wij volharden in het in praktijk brengen van de welzijnsbeginselen en daarbij onze sterke punten en middelen toevoegen aan die van anderen, zijn wij in staat onze tegenslagen het hoofd te bieden. Het overwinnen van stoffelijke hindernissen laat ons zien dat niets te moeilijk is voor de Heer, waarmee ons geloof in Christus wordt bevestigd.

4. Door het naleven van de welzijnsbeginselen kunnen wij zelfredzaamheid ontwikkelen. Het welzijnsprogramma vergt dat wij zelfredzaamheid ontwikkelen en dat wij zuinig en met een vooruitziende blik leven. Om zo te leven moeten wij een juiste instelling ontwikkelen – de bereidheid om het zonder luxe te doen, om overdaad te vermijden en hetgeen wij hebben volledig op te gebruiken – de tering naar de nering leren zetten.

Niet beperkt door programma's en projecten, bakstenen en specie, bevindt de eigenlijke voorraadschuur van de Heer zich inderdaad in de woningen en de harten van zijn volk. Naarmate de leden van de kerk de raad opvolgen om zelfredzaam te worden, vertegenwoordigen zij een onmetelijk reservoir van middelen, kennis, vaardigheden en naastenliefde, die alle beschikbaar zijn om elkander tot steun te zijn. Deze voorraadschuur, heeft de Heer gezegd, is „voor de armen van Mijn volk . . . ter bevordering van de zaak, die gij hebt omhelsd in het belang van de zaligheid des mensen en ter ere van uw Vader, Die in de hemel is.” (LV 78:3–4.)

5. Het welzijnsplan vergroot onze liefde en ons medeleven voor onze medemens. Naarmate wij de welzijnsbeginselen in praktijk brengen, zullen liefde en medeleven

overvloedig aanwezig zijn in ons gezin, in ons dienen van de Heer en in ons dienen van anderen. De erbarmelijke gewoonten van onmatigheid en het mishandelen van vrouwen en kinderen zullen zich niet meer voordoen. Mishandelde kinderen worden mishandelende ouders. Het is ieders verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat deze kringloop van mishandeling wordt doorbroken.

Het is schijnheilig te spreken over medeleven voor anderen terwijl we in het eigen gezin grof optreden. Laten we ons gezin in orde brengen en ervoor zorgen dat er wordt voorzien in de geestelijke en emotionele behoeften van de verschillende gezinsleden. Dan zal niemand aan onze empathie en zorg ontsnappen – ongeacht of zij rijk of arm zijn; oud of jong; familieleden, burens of vreemdelingen die zich binnen ons bereik bevinden.

Er worden in onze omgeving vele daden van christelijke naastenliefde verricht die mijn aandacht hebben getrokken. Er zijn talrijke beschermengelen die passanten een warme maaltijd en een slaapplek bezorgen. Velen ontfermen zich over wezen en thuislozen om hen hun liefde en medeleven te laten voelen. Alma zegt (zie Alma 34:28) dat als de heiligen de behoeftigen wezen-

den, zij als de geveinsden zijn, „die het geloof verloochenen”.

Ik heb gehoord van een gezin dat eens in de maand een „gezinstraad voor zuinig en vooruitziend leven” houdt. Samen met hun vader en moeder behalen de kinderen hoe 25 dollar uit hun begroting – naast hun tienden en offergaven – aan iemand in nood gegeven zal worden. Verleden maand ging het geld naar een kind in het Primary Children's Medical Center. Dat is één manier om kinderen medeleven te leren, in het bijzonder wanneer zij het zieke kind in het ziekenhuis bezoeken. (Tussen twee haakjes, de kinderen willen nu nog meer geld sparen om volgende maand aan een noodlijdend iemand te geven.) Daarnaast verricht dit gezin nog andere menslievende daden. Het is niet zo dat zij hun geld afdragen en menen daarmee aan hun verplichtingen te hebben voldaan.

Er is ook een gezin dat in hun kleine woning plaats inruimde voor de burens, wiens huis na brand weer in orde werd gebracht. Zij gaven niet wat hen het beste uitkwam, maar wat de ander nodig had.

Nog een ander gezin nodigde de vriend van hun 18-jarige zoon uit om een jaar lang bij hen te wonen terwijl hij zich voorbereide op een zending. Zij steunden hem, waren een geestelijk voorbeeld voor hem en stelden hem in staat het geld voor zijn zending te verdienen. Tijdens zijn zending nam hij toe in rijkheid, zelfrespect en zelfvertrouwen. Na zijn zending is hij als zelfredzaam mens verder gegaan om anderen te versterken.

Financiële nood is een belangrijk onderdeel van de welzijnszorg, maar er zijn andere, even belangrijke en onmisbare componenten die, door middel van liefde en medeleven, de zelfredzaamheid – zowel emotioneel als lichamelijk – ontwikkelen, waardoor de persoon geholpen wordt een nuttig en produktief mens te zijn, die anderen tot steun is.

6. Het welzijnsplan heiligt beide de gever en de ontvanger. Wij zijn allemaal zowel gevers als ontvangers. President Marion G. Romney heeft eens gezegd: „Er bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen zij die wel hebben en zij die niet hebben. Het proces van het geven verhoogt de arme en verootmoedigt de rijke, waardoor beiden worden geheiligd.” (De Ster, april 1983, blz. 191.)

Niemand is vrijgesteld van het geven aan de armen. De raad luidt: „En verder zeg ik tot de armen. . . ik bedoel gij allen, die een bedelaar wegstuurt, omdat gij niet hebt; ik zou willen, dat gij in uw hart zoudt zeggen: *Ik geef niet, omdat ik niet heb, maar indien ik had, zou ik geven.*” (Mos. 4:24; cursivering toegevoegd.)

Niemand is vrijgesteld van het ontvan-

gen. Voor de rijken ziet de realiteit er zo uit: „Want ziet, zijn wij niet allen bedelaars? Zijn wij niet allen afhankelijk van hetzelfde Wezen, namelijk God,” waarbij wij zijn naam aanroepen en smeken om vergeving van onze zonden, door het zoenoffer van Jezus Christus? (Zie Mos. 4:19–20.)

7. Het welzijnsplan ontwikkelt een volk van Zion. Zion wordt in de Schriften gekenmerkt als een stad, waarvan de inwoners „één van hart en één van geest waren, en in gerechtigheid leefden, en er was geen arme onder hen.” (Zie Moz. 7:18.) Zion wordt gevestigd wanneer „een ieder het belang van zijn naaste betracht, en alle dingen doet met het oog alleen gericht op de ere Gods.” (LV 82:19.) Dit belooft Zion schijnt altijd met buiten ons bereik te liggen. Wij moeten begrijpen dat er evenveel deugd verworven kan worden door ons toegroeien naar Zion als door ons wonen daar. Het is niet alleen een bestemming, maar ook een proces. Wij naderen Zion of verwijderen ons ervan door de manier waarop wij onze dagelijkse zaken afhandelen, ons thuis gedragen, of wij al dan niet een eerlijke tiende en een ruime vastengave afdragen, hoe wij gelegenheden om te dienen met alle ijver aangrijpen. Velen worden op weg naar Zion toe vervolmaakt die de stad in de sterfelijkheid nooit zullen zien.

En dus, broeders en zusters, laten wij, wanneer wij aan de welzijnszorg denken, het plan voor ogen houden dat onze Heer heeft geopenbaard voor het eeuwige welzijn van onze ziel. Het is een plan gericht op de ontwikkeling van geloof, liefde, medeleven,

zelfredzaamheid en eenheid. Wanneer het door de gehele wereld heen door energieke priesterschapsleiders aan plaatselijke behoeften wordt aangepast, heiligt het plan zowel de gevers als de ontvangers en bereidt het een volk van Zion voor.

Met deze fundamentele welzijnsbeginselen voor ogen, wordt ons in deze tijd gevraagd de leer van werken, zelfredzaamheid, zuinig en vooruitziend leven, vrijwilligheid, en zorgen voor de armen te onderwijzen en na te leven; om onze vastengaven te vergroten om de noodlijdenden te helpen; om onze liefdediensten op te voeren en het gezin te betrekken bij dienstbetoon aan elkaar en aan onze medemens.

Ik geef u mijn getuigenis dat wij leven in een bedeling van dienende engelen. De engel Moroni was één van die hemelse boodschappers. Zijn bezoek was onontbeerlijk voor de herstelling van het evangelie door de profeet Joseph Smith. Joseph Fielding Smith heeft ons echter geleerd: „Het is in strijd met de wet Gods dat de hemelen geopend worden en boodschappers iets komen doen voor de mens, wat de mens zelf kan doen.” (De leer tot zaligmaking, deel 1, blz. 179.)

Dat u en ik moge beseffen dat wij het vermogen en de verantwoordelijkheid hebben om, als dienende engelen voor de Heer Jezus Christus, de noodlijdenden te helpen, dat men ons lief zal hebben omdat wij lief hebben, dat wij getroost zullen worden omdat wij met anderen begaan zijn, vergeven zullen worden omdat wij het vermogen om te vergeven getoond hebben, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De wet van vasten

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„O, waar is ons geloof? Hoezeer ontzeggen wij ons niet de zegeningen van de Heer door geen royale vastengaven te offeren.“

Uit de Schriften leren we keer op keer hoe dwaas de mensheid handelt door de wegen des Heren te verlaten en op de arm des vlezes te vertrouwen. Een van de zekerheden van het leven is dat de mensheid, individueel en collectief, gedurende haar aardse proeftijd goede en slechte perioden zal doormaken. Hoeveel hoofdstukken uit onze familiegeschiedenissen geven een dergelijk patroon niet weer?

„Financieel gezien heeft ons gezin goede en slechte tijden gekend. Zoals veel Amerikanen ging het ons gedurende de jaren twintig goed. Mijn vader verdiende goed als makelaar in onroerend goed, daarnaast had hij inkomsten uit andere werkzaamheden. Een paar jaar lang konden we rijk genoemd worden. Maar toen kwamen de crisisjaren.

„Niemand die die tijd heeft meegemaakt zal die ooit vergeten. Mijn vader raakte al zijn geld kwijt, en bijna ons huis. Ik weet nog hoe ik aan mijn zus, die een paar jaar ouder was, vroeg of we moesten verhuizen en hoe wij dan een ander huis zouden vinden. Ik was nog maar een jaar of zes, maar de onzekerheid waarmee ik de toekomst tegemoet zag staat me nog levendig voor de geest. Moeilijke tijden zijn onuitwisbaar – ze blijven je altijd bij.“ (Lee Iacocca en William Novak, *Iacocca: An Autobiography*, New York: Bantam Books, 1984, blz. 7.)

Maar net zo goed als we er zeker van kunnen zijn dat verandering een deel van het leven is, bestaat er ook de absolute zekerheid dat wij kinderen van een Hemelse Vader zijn. Hij, het grootste voorbeeld van een vriendelijk en liefhebbend vader, heeft precies de koers uitgestippeld die zijn kinderen moeten volgen, met als gezegende eindbestemming de terugkeer in zijn tegenwoordigheid.

Hij heeft het pad aangegeven met juiste beginselen, die de tand des tijds zullen doorstaan. In deze bijeenkomst van de algemene conferentie hebben wij gesproken over beginselen van de welzijnszorg zoals die ons de afgelopen vijftig jaar zijn geopenbaard.

Er is nog een fundamenteel beginsel van dit welzijnsplan dat ik vanmiddag met u zou willen bespreken. Het is de wet van vasten. Wanneer ik de beginselen die de Heer ons gegeven heeft bestudeer, verbaast het me altijd hoe eenvoudig hun opzet is, hoe gemakkelijk ze toegepast kunnen worden, en hoezeer we gezegend worden wanneer we ze naleven.

De wet van vasten is een fundamentele wet in de kerk. Jesaja zei:

„Is dit niet het vasten dat Ik verkies: . . . is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt?“ (Jes. 58:6-7.)

Zoals zoveel andere bijbelse gebruiken, herstelde de Heer de wet van vasten in onze tijd door middel van de profeet Joseph.

De wet van vasten heeft een driedielig doel. In de eerste plaats worden de behoeftigen geholpen door het offeren van vastengaven, zijnde de tegenwaarde van de maaltijden die we overslaan. In de tweede plaats zijn we lichamelijk gebaat bij het vasten. In de derde plaats worden onze nederigheid en spiritualiteit erdoor vergroot.

Een belangrijke reden voor het vasten is het afdragen van de tegenwaarde van de maaltijden die we overslaan om voor de armen en behoeftigen te zorgen. De Heer heeft zijn kinderen op aarde altijd nadrukkelijk gewezen op hun verantwoordelijkheid en plicht om voor de behoeftigen te zorgen. Het was koning Benjamin die in zijn grote toespraak zei: „En nu, wat deze dingen aan-

gaat, waarover ik tot u heb gesproken, dat is, betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongrigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften“ (Mos. 4:26).

Moeten wij eraan herinnerd worden dat ons doopverbond de belofte omvat om elkaars lasten te dragen zodat ze licht mogen zijn, te treuren met de treurende, hen te troosten die vertroosting nodig hebben? (Zie Mos. 4:26.)

Hoe ouder ik word, hoe meer ik onder de indruk raak van het systeem van de Heer om voor de armen en behoeftigen te zorgen. Geen enkel mens zou zo'n eenvoudige en toch wijze manier hebben kunnen bedenken om menselijke behoeften te bevredigen – om geestelijk en stoffelijk te groeien door op gezette tijden te vasten en dan het uitgespaarde bedrag aan de bisschop af te staan, die het gebruikt om de behoeften van de armen, de zieken, de verdrukten, zij die hulp en ondersteuning nodig hebben op hun levensreis, te lenigen.

Het was president Clark die zei: „Het fundamentele beginsel bij alle hulp die door de kerk geboden wordt, is dat deze moet worden bekostigd door vastengaven en andere vrijwillige bijdragen. Dit is de orde die de Heer heeft vastgesteld. Tiende is niet in eerste instantie bestemd om hiervoor gebruikt te worden, behalve in de alleruiterste nood.“ (J. Reuben Clark jr., aangehaald door Marion G. Romney, „Our Primary Purpose“, toespraak tijdens een landbouwpur-

gadering van de welzijnszorg, 3 april 1971, blz. 1.)

Uit de godsdienstige geschiedenis leren wij hoe de Heer de mens zegent als hij voor de armen en behoeftigen zorgt. Over de dagen van Jechizkia lezen we het volgende in de Schriften:

„De Israëlieten en Judeeërs die in de steden van Juda woonden, ook zij brachten de tiende van runderen en kleinvee; eveneens de tienden van de heilige dingen, die de Here, hun God, geheiligd waren, en legden die op stapels.

„Toen Jechizkia en de vorsten kwamen en die stapels zagen, prezen zij de Here en zijn volk Israël.

„En Jechizkia deed bij de priesters en de Levieten navraag naar die stapels“ (2 Kron. 31:6, 8-9).

Het antwoord was: „Sinds men begon met de heffing te brengen naar het huis des Heren, hebben wij gegeten en zijn wij verzadigd geworden, wij hebben in ruime mate overgehouden; want de Here heeft zijn volk zo gezegend, dat deze grote voorraad is overgebleven“ (2 Kron. 31:10).

Er is vandaag veel gesproken over president Romney en wat hij gezegd heeft over de welzijnszorg. Mag ik daar een uitspraak aan toevoegen:

„Ik sta geheel achter wat de bisschop ge-

zegt heeft over de noodzaak royaal aan het vastengavenfonds bij te dragen, en aan elk ander fonds waartoe de kerk ons officieel oproept. Ik ben ervan overtuigd dat je er nooit financieel op achteruit gaat door aan de kerk en het opbouwen van het koninkrijk van God bij te dragen. Ik herinneren me nog hoe broeder Ballard mij meer dan vijftig jaar geleden de handen oplegde en me aanstelde als zendeling. In de zegen die hij daarbij uitsprak zei hij dat niemand een korst aan de Heer kon geven zonder een heel brood terug te krijgen. Dat is ook mijn ervaring. Als de leden van de kerk hun vastengaven verdubbelden, zou de spiritualiteit in de kerk verdubbelen. We moeten dit voor ogen houden en een royale vastengaven bijdragen.“ (Landbouwvergadering van de welzijnszorg, 3 april 1971, blz. 1.)

Met al deze beloften van de Heer ten aanzien van het aardse bestaan van de mens, is het schokkend te zien dat het soms nodig is tiendegeld te gebruiken om tekorten van het vastengavenfonds aan te zuiveren. O, waar is ons geloof? Hoezeer ontzeggen wij ons niet de zegeningen van de Heer door geen royale vastengaven bij te dragen.

Laten wij het geloof hebben om de Heer ertoe te binden dit volk te zegenen omdat wij zijn opdracht uitvoeren om voor de armen en behoeftigen onder ons te zorgen door een

royale vastengaven bij te dragen.

Vasten is ook lichamelijk goed voor ons. Enige tijd terug las ik een artikel in *Science News* van Charles L. Goodrich, waarin gesteld werd dat de voordelen van de moderne eetgewoonten zeker niet alleen ons uiterlijk ten goede komen. Verschillende diervoedingen hebben aangetoond dat een beperking van de calorische inname op jonge leeftijd tot een langere levensduur leidt en een verminderde kans op bepaalde ziekten.

Het is ook bewezen dat regelmatig vasten een positief effect heeft op de gezondheid. Proeven hebben aangetoond dat regelmatig vasten niet alleen tot een langere levensduur leidt, maar ook een energiekere levensstijl op hogere leeftijd mogelijk maakt. (Zie *Science News*, 1 december 1979, blz. 375.)

Vasten is ook een van de beste manieren om zelfdiscipline en zelfbeheersing te ontwikkelen. Plato zei: „De grootste overwinning is zelfoverwinning; niets is zo beschamend en verachtelijk als door het eigen ik overwonnen te worden.“ (Laws, Boek 1, deel 626E.)

Vasten leert ons zelf meester te zijn. Door te vasten maken we ons die discipline eigen die nodig is om macht over onszelf te hebben.

Wederom kunnen wij concluderen dat als wij zo verstandig zijn des Heren wet van

vasten te onderhouden, dat ons ook fysieke voordelen zal opleveren.

Laten we tenslotte bezien hoe wij door te vasten kunnen toenemen in nederigheid en geestelijke kracht. De Heiland was zeker doordrongen van dit beginsel, want de Schriften leren ons dat Hij, na zijn doop, „terug(keerde) van de Jordaan en door de Geest in de woestijn geleid (werd), waar Hij veertig dagen verzocht werd door de duivel.

„En Hij at niets in die dagen en toen zij voorbij waren, kreeg Hij honger” (Luc. 4:1-2).

De duivel paste al zijn slinkse methoden toe om de Heiland te verleiden zijn zending ontrouw te worden. Hierop antwoordde de Heiland: „Er staat geschreven: Gij zult de Here, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen.

„En toen de duivel alle verzoeking ten einde had gebracht, week hij van Hem toe de bestemde tijd.

„En Jezus keerde in de kracht des Geestes terug naar Galilea. En de roep over Hem ging uit door de gehele streek” (Luc. 4:8, 13-14).

Door te vasten was Hij gezegend met de macht van de Geest.

In het Boek van Mormon lezen wij hoe Alma op een keer naar Manti reisde. Hij was zeer verbaasd zijn vrienden, de zonen van Mosiah, tegen te komen, die op weg naar het land Zarahemla waren. Het was een vreugdevol weerzien en zij wisselden ervaringen uit van hun zendingsreizen. Alma was verheugd te constateren dat de zonen van Mosiah sterk waren geworden in de kennis van de waarheid. We lezen:

„Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God.

„Veertien jaren lang hadden zij het woord Gods onder de Lamanieten verkondigd, en zij waren er in geslaagd velen tot de kennis der waarheid te brengen; ja, door de kracht hunner woorden waren velen tot het altaar Gods gebracht om Zijn naam aan te roepen en hun zonden voor Hem te belijden” (Alma 17:3-4).

Dit zijn slechts twee voorbeelden uit de vele die in de Schriften gevonden kunnen worden, waaruit blijkt dat gericht vasten en bidden een bijzondere geestelijke kracht voortbrengt.

Dze zegen ligt binnen het bereik van ieder van ons, als wij er maar gebruik van willen maken.

Ik wil vanmiddag graag mijn getuigenis voegen bij de reeds gegeven getuigenissen van de zegeningen die ontvangen zijn door hen die de afgelopen vijftig jaar gegeven hebben aan en ontvangen hebben van dit grote, geïnspireerde welzijnsprogramma.

Mijn vader was bisschop van onze wijk toen het programma tijdens de aprilconferentie van 1936 aan de kerk bekendgemaakt werd. De wereld worstelde met een grote economische crisis. Veel van de vaders in onze wijk waren werkloos. In die tijd was een dubbelte toegang voor een schoolfeest voor veel van mijn vrienden reden niet te gaan, omdat hun ouders zelfs zo'n klein bedrag niet konden missen voor het plezier van hun kinderen.

Door mijn vaders roeping kreeg ik vanaf het eerste begin inzicht in de welzijnszorg doordat ik meemaakte hoe hij met grote liefde en tederheid voorzag in de behoeften van de armen van zijn wijk. Hoe vaak holde ik na school niet naar huis met een of andere activiteit in het vooruitzicht. Maar als ik dan de hoek om kwam en zakken meel, suiker en andere levensmiddelen zag liggen, moest ik mijn teleurstelling wegslikken, omdat het weer een avond zou worden om vader te helpen deze levensmiddelen te bezorgen bij hen die ze nodig hadden. De geplande acti-

viteit kon niet doorgaan.

Zodra vader thuiskwam werd ik aan het werk gezet om de zakken in de auto te laden, waarna ik meeding om ze te bezorgen. Soms mopperde ik weleens binnensmonds omdat er zomaar beslag op mij werd gelegd, maar dan had ik de opmerkelijke ervaring te zien hoe het licht terugkeerde in de ogen van een ontmoedigd gezin, wanneer de levensmiddelen bij hen binnen werden gebracht. Ik kwam altijd thuis met een blij gevoel, dat ik de kerk in actie had gezien terwijl zij zorgde voor haar armen en behoeftigen door middel van vastengaven en goede, liefdevolle priesterschapsleiders.

Moge de Heer ons blijven zegen met het geloof het geïnspireerde leiderschap te volgen dat Hij ons hier op aarde gegeven heeft, opdat wij onze verplichtingen en verantwoordelijkheid na zullen komen en, naarmate wij zijn plan volgen, zowel geestelijk als stoffelijk gezegend zullen worden door zijn hand, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geroepen en voorbereid sedert de grondlegging der wereld

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij zijn Josephs geestelijke erfgenamen, eeuwen en eeuwen geleden geroepen – 'daar en toen' – om de taken die ons 'hier en nu' te wachten staan te vervullen! Laten we ons van deze taken kwijten, laten we handelen en verkondigen.”

Stel dat morgen in de krant en voor de televisie geleerden uitgelaten zouden bekendmaken, dat tientallen bladzijden van belangwekkende geschriften gevonden waren van onder andere Henoch, Abraham en Mozes? Deze belangwekkende geschriften leren ons vele belangrijke dingen, bijvoorbeeld hoe de Heer Mozes onderwees, hem over andere werelden vertelde, en hem breedvoerig uitlegde waarom God de aarde en de mens geschapen heeft. (Zie Moz. 1:4–6, 8, 10, 30, 37–39; Jes. 45:18.) Deze geschriften geven aan dat Abraham en anderen in voorsterfelijke raden gekozen waren, net als Jeremia, lang voor zij werden geboren. (Zie Abr. 3:23; Jer. 1:5.) Onder deze uitgelezen groep bevond zich de toekomstige, dertiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, president Ezra Taft Benson.

Het is zelfs zo dat we leren dat alle getrouwe priesterschapsdragers „geroepen en voorbereid (zijn) sedert de grondlegging der wereld“ (Alma 13:3), hoewel naar aardse maatstaven dit „de zwakke dingen der aarde“ zijn (LV 133:59).

De hoeveelheid nieuwe informatie over Henoch is achttien keer de hoeveelheid die we in de Bijbel vinden. Verder leren we eruit dat een menselijk Utopia eens daadwerkelijk verwezenlijkt is, de stad Henoch (zie Moz. 7:17–19).

Deze enorme ontdekkingen tonen ook aan dat het evangelie van Jezus Christus in Adams tijd, aan het begin van de menselijke geschiedenis, onderwezen werd en dat de verordeningen ervan bediend werden (zie Moz. 5:58–59). Verder verzamelde Adam drie jaers voor zijn dood zijn rechtvaardig nageslacht om zich heen, gaf ze instructies, zeggende ze en profeteerde van toekomstige dingen. Zelfs de Heer verscheen tijdens deze wel zeer bijzondere familiebijeenkomst (zie LV 107:53–57).

Als zulke ontvucherende en bevrjvende ontdekkingen gedaan werden, zouden wij, en vele anderen met ons, dan niet diep onder de indruk zijn en al onze aandacht erop vestigen? Zou dit niet veel meer opschudding veroorzaken dan de Dodezee-rollen en andere oude geschriften toentertijd? De wereld zou natuurlijk niet meer dan terloopse aandacht hieraan besteden en weer snel overgaan tot de dringende orde van de dag.

Zoals u al weet vormen deze „ontdekkingen“ slechts een deel van de herstelling, ze werpen een licht op de opmerkelijke bediening van de profeet Joseph Smith, door wie een dergelijke uitstorting van kennis tot stand kwam. Zich deze waarheden eigen

maken is meer dan een pleziertochtje door een glooiend landschap; in plaats daarvan voeren ze ons langs de adembenemende afgronden van de realiteit naar een hoogvlakte van begrip. Bij helder weer kun je oneindig ver zien!

De Bijbel in haar huidige vorm telt 1330 bedrukte pagina's, geschreven door verschillende auteurs. Hieraan zijn door de profeet Joseph Smith bijna 550 gedrukte bladzijden Schriftuur toegevoegd – meer dan alle geschriften van Mozes, Paulus, Lucas en Mormon bij elkaar, zoals ze vandaag beschikbaar zijn – iets wat de kwantitatieve betekenis aangeeft van wat door de herstelling tot ons is gekomen.

Ik heb slechts een paar verzen aangehaald, misschien drie of vier gedrukte bladzijden uit onze huidige standaardwerken. Maar wat een kwalitatieve waarde is erin vertegenwoordigd!

Voor de herstelling was de duisternis tastbaar. Brigham Young zei dat voor hij Joseph Smith ontmoette hij op de knieën de aarde rond had willen kruipen om iemand als Mozes te ontmoeten die hem iets „over God en de hemel“ kon vertellen. (In *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 228.) Door Joseph Smith hebben we nu geschriften van Mozes erbij gekregen over God en de hemel. We hoeven ze slechts van de boekenplank te pakken of naar een priesterschapsvergadering te gaan. Misschien is dit wel te gemakkelijk of te eenvoudig; op de knieën te kruipen zouden we het misschien meer waarderen (zie 1 Ne. 17:41). Alleen door de Schriften te onderzoeken en ze niet slechts als naslagwerken te gebruiken, gaan wij de implicaties en de leerstellingen van het evangelie begrijpen.

Bijvoorbeeld, drie verzen uit Alma, die ons leren over voorbereiding en roeping in het voorbestaan, verbraken een eeuwenlange stilte over het voorsterfelijk bestaan van de mens (zie Alma 13:3–5). In 1833 werd er nog meer informatie ontvangen. Niet alleen Jezus was „in den beginne bij God“, maar „de mens was eveneens in den beginne bij God. Intelligentie, of het licht der waarheid, werd niet geschapen of gemaakt, en dit kan inderdaad ook niet,“ (LV 93:29).

Daarom kunnen wij de lofzang „O, mijn Vader“ (Hl., nr. 119) met oprechtheid en overtuiging zingen.

In 1832 werd Jezus, die bij deze heerlijke gebeurtenis gezien werd, vergezeld door een stem die getuigde dat Jezus deze en andere werelden had geschapen, waarvan de inwoners Gode gewonnen zonen en dochteren zijn. (Zie LV 76:23–24; Joh. 1:3; Hebr. 1:2.)

Broeders, hoe kunnen we ooit echt begrijpen wie we zijn als we niet weten wie we waren en wat we kunnen worden? Hoe kan er sprake zijn van ware identiteit zonder ware

geschiedenis? Hoe kan iemand zijn eigen kleine verwickelingen begrijpen zonder iets van de grote kosmische plannen van onze Vader te weten?

In 1833 werd informatie ontvangen waaruit bleek dat Jezus van „genade tot genade” voortging tot Hij een volheid had ontvangen (zie LV 93:13). Dit steunt ons, te meer daar de Vader en de Zoon ons weer aangemoedigd hebben als Hen te worden door de versteigde eigenschappen in ons leven aan te kweken. (Zie Matt. 5:48; 3 Ne 12:48; 27:27.) Jezus meende wat Hij in de bergrede zei over het streven naar dit verheven doel. Daarenboven wordt ons geleerd als kinderen te worden, en wordt specifiek aangegeven welke karaktertrekken vereist zijn. (Zie Matt. 18:3; Mos. 3:19; Alma 7:23; 13:28.)

Door dit na te streven zal iedere priesterschapsdrager zijn vrouw liefhebben en zijn kinderen zegenen. Hij zal een ware patriarch zijn, met als autoriteit zijn voorbeeld èn het heilige priesterschap.

Uit die verzen leren we dat we geen hulpeloze en onmondige slachtoffers van „de erfzonde” zijn. Wij zijn verantwoordelijk voor onze eigen overtredingen, niet voor die van Adam, die de Heer lang, lang geleden vergeven heeft. (Zie Moz. 6:53–54; LV 93:38; tweede Artikel des geloofs.) Het is zelfs zo, dat „omdat Adam is gevallen, (wij) zijn” (Moz. 6:48) en „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25).

Mozes werd geboden deze waarheden op te schrijven, en hem werd gezegd dat veel van wat hij schreef later verloren zou gaan.

Maar, in de laatste dagen „zullen ze wederom onder de mensenkinderen te vinden zijn” (zie Moz. 1:40–41).

Broeders, deze waarheden worden vergoed. Wij hebben die kostbare waarheden in ons bezit! Nu moeten ze ons gaan bezitten! We moeten ze onderzoeken, overpeinzen, aanvoelen, ernaar leven!

Het zijn meer dan theologische snuisterijen en filosofische gedachten. We moeten de consequenties ervan overpeinzen, net zo goed als dat we geloof moeten hechten aan de leefregels voor het dagelijks en eeuwig leven.

Iemand kan niet voldoende geloof in Christus hebben als hij Hem niet voldoende kent, „die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart” (Mos. 5:13). In plaats daarvan, door „alle last” van de wereld af te leggen en de zonden „die ons zo licht in de weg” staan, door naar Jezus op te zien en ons aan zijn woorden te vergasten, zullen we in staat zijn met intellectuele en geestelijke energie voort te gaan. Anders, zoals Paulus zei, kunnen we mat en slap van geest worden. (Zie Hebr. 12:1–3; zie ook 2 Ne 31:20.) Wanneer wij begrijpen wat aan Adam werd geopenbaard – „(mijn) plan van zaligheid, bestemd voor alle mensen” (Moz. 6:62) – dan zijn deze leerstellingen van het grootste belang voor de beproeving van morgen, de verleiding van overmorgen, of de impuls van zelfmedelijden van de volgende maand. Tenslotte maken tuchtiging, de beproeving van ons geloof en geduld deel uit van dit

plan (zie Mos. 23:21). Het is wonderbaarlijk hoe alles om Christus draait. In de structuur van het atoom of de melkweg, of in de waarheden over tempels en gezinnen, voor hen die ogen hebben om te zien getuigen alle dingen „sedert de grondlegging der wereld” (2 Ne. 11:4) „getuigen van Mij (Gody)” (Moz. 6:63). Ze zijn zo geschapen dat ze naar Christus wijzen, Hem typeren, opdat wij Hem mogen volgen, geloof in Hem hebben en zijn geboden onderhouden.

Met geloof onderzoekt (zie Rom. 9:30–32) verschaften deze beginselen van de herstelling ons gedurende ons verblijf in dit „verre land” een goddelijk perspectief. Als de verloren zoon die „tot zichzelf” kwam, krijgen wij inzicht en leiding en beginnen wij ook ‘op te staan om naar onze Vader terug te keren’ (zie Luc. 15:11–32).

In eerste instantie hoeven we niet meer te doen dan op te zien naar deze beginselen (zie 1 Ne. 17:41) en vastbesloten onze blik af te wenden van de beslomeringen van de wereld met haar hebbelijkheid en vuiligheid.

Het evangelie doet ons een glimp opvangen van verre horizons, van de lichtgloed van de stad van God. Men ziet er alleen gelukkige gezichten, inherent aan de gerechtigheid en genade, rechtvaardigheid en waarheid die er heersen. Hier regeren zachtmoedigheid en vrijgevigheid, „zonder dwangmiddelen” (LV 121:46). Grofheid en egoïsme zijn er onbekend, die horen in de primitive wereld thuis die ze lang achter zich gelaten hebben. Afgunst geeft alle redten tot

Ouderling Neal A. Maxwell wordt door het Eerste Presidium begroet.

verlegenheid. Naasten worden als gelijken beschouwd. Deze stad, waar alle inwoners het eerste en tweede grote gebod naleven, is een gemeenschap van bijzondere mensen die één van hart en zinne zijn.

Wij zullen geen vreemdelingen in de stad van God zijn. We zijn er eerder geweest, toen de morgensterren te zamen juichten en de zonen Gods jubelden bij het vooruitzicht van dit harde maar noodzakelijke aardse bestaan (zie

Job 38:4-7). Wat wij toen zongen was ongetwijfeld een nog machtiger loflied dan het „Hallelujah Chorus“, verhevener dan Mozes' en Israëls lied na het oversteken van de Rode Zee (zie Ex. 15:1-2).

Wonder volgt op wonder naarmate tempels en Schriftuur ons leren van andere werelden – van een universum, gegeven met goddelijk garen, met als het ware geestelijke „neven“ in de kosmos.

Wanneer wij de dingen zien zoals ze zijn, werkelijk zijn, en werkelijk zullen zijn (zie Jakob 4:13; LV 93:24) zijn bedelingen niet meer dan seizoenen, nieuwe vriendschappen slechts hernieuwde relaties, en profeten die in opdracht van de Heer handelen weerspiegelen vriendschappen die de eeuwen omspannen en voortgezet worden op bergtoppen en heuvels, in bossen, velden en zelfs gevangnissen. (Zie Moz. 1:1-2; Matt. 17:1-7; JS-G 14; 48-50; Hand. 23:11.)

Wij zijn nu niet klaar voor alles wat de Heer bereid heeft in de stad van God voor

hen die Hem liefhebben (zie 1 Kor. 2:9). Onze aardse ogen zijn niet klaar voor dingen die ze nog niet gezien hebben, en onze oren niet klaar voor de hemelse geluiden en muziek van die stad.

De tocht zal zwaar zijn, we zullen beproefd worden. Geloof, geduld en gehoorzaamheid zijn essentieel (zie Mos. 23:21; Abr. 3:25), maar hij die de reis volbrengt, zal hier op onvoorstelbare wijze voor worden beloofd (zie Abr. 3:26). Hij die de reis niet volbrengt, zal zijn mogelijkheden beperkt zien.

Als we ons thuis bereiken, zullen we mee en gehavend zijn. Maar dan zal eindelijk ons heimwee weggebben. Nu zijn onze sterfelijke thuiskomsten slechts zwakke afspiegelingen van die Thuiskomst!

Broeders, deze duidelijke en kostbare leerstellingen, die in onze tijd door de profet Joseph Smith hersteld zijn, pulseren in een goddelijk perspectief en stralen zoveel licht uit, haast als radio-actieve stoffen, dat er voorzichtig mee omgegaan moet worden.

Op de grote vragen over identiteit en zin horen wij de welluidende antwoorden van de herstelling. Naast die geruststellende „Ja, ja 's!“ zijn er ook de richtlijnen, de noodzakelijke „Nee, nee's!“ Deze herstellende waarheden zijn niet mysterieus, maar wonderbaarlijk. Deze waarheden zijn geen fabels uit de kosmos, maar simpele, verazingswekkende geheimen van het universum – zoals de geheimen die God aan He-

noch, Mozes en Joseph Smith openbaarde – een aantal waarvan ik aangehaald heb. Niets kan relevanter zijn, prachtiger, juist!

„Ere de man, tot wie sprak weer Jehova!“ (Zie HL, nr. 6.) Wij zijn Josephs geestelijke erfgenamen, eeuwen en eeuwen geleden geroepen – „daar en toen“ – om de taken die ons „hier en nu“ wachten, te vervullen!

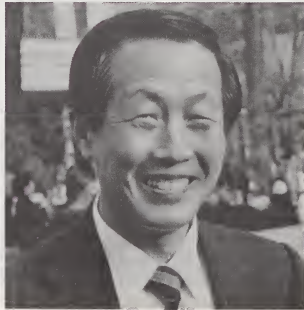
Mannen en jongemannen van de priester-schap, laten we ons van deze taken kwijten, laten we handelen en verkondigen. De boodschap van het evangelie is een arbeid waardig zoals Ether die verrichtte, „van de morgen, zelfs tot aan het ondergaan van de zon“ (Ether 12:3).

Dit werk is een offer en moed als dat van Abinadi waard. Hij werd door vuur omgebracht maar zei: „Ik voldeindig mijn boodschap; en dan doet het er niet toe, waar ik heen ga“ (Mos. 13:9).

Jesus zei, dat zij die *doen* zullen weten dat deze leerstellingen van God zijn (zie Joh. 7:17). Wees daarom niet verbaasd wanneer zij, die niets doen schimpen. Wees ook niet verbaasd als sommigen van hun stuk gebracht worden door deze leerstellingen. Dat gebeurde ook toen de apostelen Jeruzalem met hun leringen vervulden (zie Hand. 5:28). En toen Jesus zijn toehoorders op leerstellingen wees, „stonden zij versteld van zijn leer“ (Matt. 22:33). De enige remedie tegen het leerstellige analfabetisme van hen die morren, is leerstellingen te leren (zie Jes. 29:24).

Gezien de grootsheid van de herstelling is „mijn hart . . . overvol van blijdschap“ (Alma 26:11). Ik verontschuldigd mij voor mijn onvermogen over Jesus te spreken op een wijze die Hem waardig is, ik ben tot niet meer in staat dan slechts „het kleinste deel van hetgeen ik gevoel“ onder woorden te brengen (Alma 26:16). En toch kan ik zeggen: „It is muziek en blijdschap in mijn ziel, inrig dankbaar klinkt mijn stem, sinds ik voor de Heiland nederkniel, en mijn leven wijd aan Hem.“ (HL, nr. 186.)

In de heilige naam van Jesus Christus. Amen. □

De plicht roept

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Hij gebiedt, en aan hen die hem gehoorzamen, ongeacht of zij wijs of eenvoudig zijn, zal Hij zich openbaren in de werkzaamheden, de conflicten en de ontberingen die zij ter wille van zijn gezelschap zullen ondervinden; en zij zullen door eigen ervaring weten wie Hij werkelijk is.”

Het voorrecht deze algemene priesterschapsvergadering van de kerk te kunnen bijwonen, gaat bij mij gepaard met een studie vooraf van de leringen van enkele edele mannen, Gods leiders, die op deze plaats hebben gestaan, en die, vanuit de diepten van hun ziel en de warmte van hun hart, ons geleid hebben. President J. Reuben Clark was zo'n man. Keer op keer bepleitte hij eenheid onder de priesterschap. De leringen van Jezus citerend, moedigde hij ons onophoudelijk aan: „Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” (LV 38:27).

Het was mijn voorrecht president Clark nogal goed te leren kennen. Ik was zijn drukker. Bij gelegenheid maakte hij mij soms deelgenoot van heel persoonlijke gedachten, namelijk die schrijftuurplaatsen waar hij zijn leringen en leven naar richtte. Op een avond bezorgde ik vrij laat nog wat drukproeven op zijn kantoor aan huis in D-street nummer 80 hier in Salt Lake City. Hij was op dat moment verdiept in het boek *Pre-diker*; hij was in een rustige, bedachtzame stemming. Gezeten achter zijn bureau, dat vol lag met boeken en paperassen, hield hij

de Bijbel in zijn handen, keek even op en las mij voor: „Van al het gehoorde is het slotwoord: Vrees God en onderhoud zijn geboden, want dit geldt voor alle mensen” (Pred. 12:13). (Noot: De King James-Bible geeft het laatste deel van de tekst als volgt weer: “. . . for this is the whole duty of man.” Vertaald: “. . . want dit is de plicht van de mens.”) Hij riep uit: „Een onschatbare waarheid! Een diepzinnige filosofie!” Door de jaren is die conversatie mij bijgebleven. Ik koester het edele woord *plicht*.

De legendarische generaal Robert E. Lee uit de Amerikaanse Burgeroorlog verklaarde: „Plicht is het verheffendste woord in onze taal . . . meer kunt u niet doen. Minder zult u nooit willen doen.”

In dezelfde periode van de geschiedenis heeft Abraham Lincoln, toen hij vanuit Springfield op weg ging om het presidentschap van Amerika op zich te nemen, gezegd: „Laat ons het geloof hebben, dat het goede de macht heeft en laten wij met dat geloof onze plicht doen, zoals wij die begrijpen.” (Cooper Union, New York, 27 februari 1860.)

De tijd gaat voort. De plicht houdt gelijke tred met die voortgang. De plicht dooft niet en vermindert ook niet. Catastrofale conflicten komen en gaan, maar de strijd om de ziel van de mens woedt onverminderd voort. Gelijk het schallen van een bazuin komt het woord des Heren tot u, tot mij en tot alle priesterschapsdragers, waar zij zich ook bevinden: „Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen” (LV 107:99).

Adam, Noach, Abraham, Mozes, Samuël, David, allen werden zij geroepen hun plicht te doen.

Alsook de profeet Joseph Smith en ieder van zijn opvolgers en nu president Ezra Taft Benson. Ook de jonge Nephi werd geroepen zijn plicht te doen. Luister naar zijn woorden:

„En ik, Nephi, keerde naar de tent van

mijn vader terug, nadat ik met de Here had gesproken.

„En hij sprak tot mij en zeide: Zie, ik heb een droom gehad, waarin de Here mij heeft bevolen, dat gij en uw broeders naar Jeruzalem moeten terugkeren.

„Want zie, Laban heeft het geschiedboek van de Joden en ook een geslachtsregister van uw voorvaders, en ze zijn op koperen platen begraven.

„Daarom heeft de Here mij geboden, dat gij en uw broeders naar het huis van Laban moeten gaan, en de geschiedboeken trachten te verkrijgen en ze hier in de wildernis brengen.

„En nu, zie, uw broeders morren en zeggen, dat het hard is, wat ik van hen heb geëist; maar zie, niet ik heb het van hen geëist, doch het is een bevel des Heren.

„Ga daarom, mijn zoon, en gij zult door de Here worden begunstigd, omdat gij niet hebt gemord.

„En ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt” (1 Ne. 3:1-7).

Hoe zullen wij reageren als die opdracht tot u en mij komt? Zullen we morren, zoals Laman en Lemuel en zeggen: „Dit is hard wat u van ons eist”? Of zullen we, gelijk Nephi, zeggen: „Ik zal heengaan. Ik zal doen”?

Vaak wordt de wijsheid van God door de mens als dwaas afgedaan, maar de grootste les die wij in ons leven kunnen leren is dat wanneer God spreekt en een mens gehoorzaamt, het altijd goed zal gaan met die mens.

President John Taylor waarschuwde ons: „Indien u uw roeping niet grootmaakt, zal God u verantwoordelijk stellen voor hen, die u mogelijkervijns gered zou hebben als u uw plicht had gedaan.”

De plicht riep John E. Page toen de profeet Joseph Smith hem vroeg een zending te vervullen. John E. Page „morde” en zei: „Broeder Joseph, ik kan geen zending naar Canada vervullen. Ik heb zelfs geen fatsoenlijke jas.”

De profeet Joseph Smith trok daarop zijn jas op, gaf deze aan broeder Page en zei: „Hier, neem deze en de Heer zal u zegenen.” John E. Page ging twee jaar op zending naar Canada, liep 8000 kilometer en doopte zeshonderd mensen. (Andrew Jensen, „John E. Page,” *The Historical Record*, deel 5, blz. 57.)

Een bekende predikent heeft gezegd: „Mensen zullen hard werken voor geld. Zij zullen nog harder werken voor andere mensen. Maar de mensen zullen het hardst werken wanneer zij iets gedaan zijn. Tenzij bereidwilligheid het overneemt van ver-

President Thomas S. Monson in de eerste algemene conferentie in zijn hoedanigheid als tweede raadgeefster in het Eerste Presidium.

plichting, zullen zij vechten als dienstplichtigen in plaats van als patriotten. Plicht is het nooit waard verricht te worden, tenzij het verricht wordt door iemand die met plezier nog meer zou doen, als hij daartoe in de positie was."

*Ik sliep en droomde,
dat het leven een vreugde was.
Ik ontwaakte en zag,
dat het leven een plicht was.
Ik werkte en zie:
mijn plicht bracht mij vreugde.
(Rabindranath Tagore.)*

Robert Louis Stevenson herinnerde ons eraan: „Ik weet wat vreugde is, want ik heb hard gewerkt."

De plicht kan ons zachtjes roepen wanneer wij, die het priesterschap dragen, gehoor geven aan de opdrachten die wij ontvangen. President George Albert Smith, die bescheiden maar effectieve leider, verklaarde: „Het is uw plicht eerst te leren wat de Heer wil om daarna volgens de kracht en macht van uw heilige priesterschap uw roeping in de tegenwoordigheid van uw naasten zo groot te maken, dat de mensen u graag zullen willen volgen." (*Church News* september 1968, blz. 15.)

Wat betekent het een roeping groot te maken? Het betekent deze op te bouwen in waardigheid en grootheid, deze eervol en prijzenswaardig te maken in de ogen van de mensen, deze te vergroten en te versterken, het betekent het licht van de hemel er door te laten schijnen, zodat de mensen dit kunnen zien. En hoe maakt men zijn roeping groot? Door eenvoudigweg de werken te verrich-

ten die eraan verbonden zijn. Een ouderling maakt de roeping van ouderling groot door te leren wat zijn taken als ouderling zijn en deze uit te oefenen. En wat voor een ouderling geldt, geldt ook voor een diaken, een leeraar, een priester, een bisschop en een ieder die een ambt draagt in het priesterschap.

In 1950 werd ik geroepen als bisschop. Dat bracht vele verschillende taken met zich mee. De Leer en Verbonden werd daarbij

mijn raadsman. De woorden van Paulus tot Timoteüs aangaande het ambt van bisschop stemden mij ernstig. Het *Algemeen kerkelijk handboek* was nuttig. De belangrijkste taken werden aangegeven door zowel algemene als ringleiders: De bisschop (1) is de vader van de wijk; (2) is de president van de Aäronische priesterschap; (3) zorgt voor de armen; (4) is verantwoordelijk voor een accurate verslaglegging; en (5) is een rechter in Israël.

Toen kwam er een ongebruikelijke opdracht van het hoofdkantoor. Bisschoppen moesten ervoor zorgdragen dat alle militairen in hun wijk een abonnement kregen op de *Church News* en de *Improvement Era* en elke maand een brief schrijven aan iedere militair. De Koreaanse oorlog woede. Er waren drieëntwintig militairen in onze wijk. De priesterschapsquorums wisten het geld voor de abonnementen in te zamelen. Aangezien ik tijdens de Tweede Wereldoorlog in dienst was geweest, kende ik het belang van een brief van thuis. Elke maand kweet ik mij van de taak, nee, de plicht van het schrijven van drieëntwintig brieven. Na al die jaren heb ik nog steeds kopieën van die brieven en de reacties die ik terugkreeg. De tranen zijn moeilijk tegen te houden wanneer ik die brieven herlees. Het is een vreugde te lezen hoe een soldaat plechtig belooft het evangelie na te leven, hoe een matroos besluit trouw te blijven aan zijn gezin.

Op een avond overhandigde ik de stapel brieven voor die maand aan een zuster van de wijk, die de adressenlijst up-to-date hield

Het Eerste Presidium (van links naar rechts): president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

en ze op de post deed. Ze nam een van de enveloppen, glimlachte en vroeg: „Bisschop, raakt u nooit ontmoedigd? Dit is de zeventiende brief die u schrijft aan broeder Bryson, zonder dat u ooit antwoord krijgt.”

Ik antwoordde: „Ach, misschien krijg ik deze keer antwoord.” En zo was het. Zijn brief is een souvenir, nee, een schat. Hij was via het legerpostkantoor in San Francisco gekomen. Hij diende ergens in een ver land, voelde zich geïsoleerd, had heimwee en was eenzaam. Hij schreef: „Geachte bisschop, het schrijven van brieven is niets voor mij. (Dat had ik hem ook wel kunnen vertellen.) Bedankt voor de *Church News* en de tijdschriften, maar bovenal voor uw brieven. Ik ben een nieuwe weg ingeslagen. Ik ben net tot priester geordend in het Aäronisch priesterschap. Mijn hart is vol. Ik ben een gelukkig man.”

Broeders, broeder Bryson had niet gelukkiger kunnen zijn dan zijn bisschop. Ik had de waarheid achter de praktische toepassing van het gezegde „Doe uw plicht; dat is het beste en laat de rest aan de Heer over” leren kennen. Jaren later in de Ring Salt Lake Cottonwood, waar ouderling James E. Faust toen president was, haalde ik dit voorval aan in een poging de leden ervan te overtuigen dat zij meer aandacht moesten schenken aan de militairen. Na de vergadering kwam er

een fijne jongeman naar mij toe. Hij schudde mij de hand en vroeg: „Bisschop Monson, herinnert u zich mij?”

Ik antwoordde: „Broeder Bryson! Hoe gaat het? Wat doe je momenteel in de kerk?”

Met zichtbare trots antwoordde hij vriendelijk: „Het gaat goed met mij. Ik ben raadgever in een presidium van een ouderlingengenorium. Ik wil u nogmaals danken voor uw zorg voor mij en de brieven die u mij gestuurd hebt die voor onschatbare waarde voor mij zijn.”

Vader, waar zal ik u vandaag dienen?

En ik voelde een grote liefde.

Toen wees hij mij een kleine plek

en zij: „werk daar voor mij.”

Ik antwoordde snel: „O nee, niet daar!”

Niemand zou het ooit zien,

hoe goed ik mijn werk ook deed;

nee, dat plekje is niets voor mij.”

Het woord dat hij sprak, het was niet streng;

Hij antwoordde mij teder:

Ach, kind van mij, onderzoek uw hart.

Werk u voor hen of voor Mij?

Nazaret was een kleine plaats,

Zo ook Galilea.

(Meade McGuire.)

Broeders, laten wij met onze plicht bekend raken. Laat ons bij het uitvoeren van onze

plicht in de voetsporen van de Meester wandelen. En wanneer u en ik dat doen, laten wij dan letten op het geluid van sandalen. Laat ons reiken naar de hand van de Timmerman. Dan zullen we Hem leren kennen. Hij kan tot ons komen als een naamloze onbekende, zoals Hij bij de oever van het meer kwam tot die mannen die Hem niet herkendden.

Hij spreekt tot ons dezelfde woorden: „Volg mij” (Johannes 21:22) en roept ons tot de taak die in onze tijd verricht moet worden. Hij gebiedt, en aan hen die hem gehoorzamen, ongeacht of zij wijs of eenvoudig zijn, zal Hij zich openbaren in de werkzaamheden, de conflicten en de ontberingen die zij ter wille van zijn gezelschap zullen ondervinden; en zij zullen door eigen ervaring weten wie Hij werkelijk is.

Wij zullen dan ontdekken dat Hij meer is dan het kindeke in Betlehem, meer dan de timmermans zoon, meer dan de grootste leeraar die ooit geleefd heeft. Wij zullen hem leren kennen als de Zoon van God, onze Heiland en Verlosser. Toen hij geroepen werd zijn plicht te vervullen, antwoordde Hij: „Vader, uw wil geschiede, en U zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid” (Moz. 4:2). Dat wij Hem daar in mogen volgen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De vraag van een zending

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Ik beloof je, dat als je dat doet, datgene wat je nu als een offer ervaart, de beste investering zal blijken te zijn die je ooit zult doen.”

Mijn geliefde broeders, ik waardeer het voorrecht hier voor u te mogen staan en getuigenis af te leggen van het werk van de Heer. Ik streef naar de leiding van de Geest.

De Heer is heel goed voor ons geweest. Hij heeft ons een leefnorm gegeven die, indien opgevolgd, ons geluk zal brengen. Deze zal ons beschermen tegen zonde en het leed en de ellende die daar onlosmakelijk mee verbonden zijn. Deze zal ons zegenen met een sterk gezinsleven en de troost en zekerheid die daaruit voortvloeien. Deze zal ons één maken, één als vrienden en broeders en zusters in de familie van God, die de plicht hebben elkaar te steunen en op te bouwen. Deze zal ons motiveren ons leven te verrijken met kennis en die beginselen na te leven die lichamelijke gezondheid tot gevolg hebben. Deze zal ons motiveren deze pracht, die zoveel voor ons betekent, met anderen te delen.

Mij is gevraagd over zendingen en zendingswerk te spreken; ik voldoe daar graag aan.

Onlangs sprak ik met een jongeman die zich echt oprecht zorgen maakte over de vraag of al dan niet een zending moest vervullen. Hij sprak over een opleiding die heel zwaar is, over zijn liefde voor een mooi meisje en over het gevoel, dat hij niet zonder haar

zou kunnen. Hij sprak over financiële problemen, hij zou ongetwijfeld offers moeten brengen.

Ik vertelde hem dat ik hem begreep, maar dat vele anderen met dezelfde problemen kampen, ikzelf ben ooit eens door hetzelfde proces gegaan. Toen ik zo oud was als hij, bezocht ik de universiteit. Het was in de slechtst denkbare economische crisis in de geschiedenis van de wereld. 35 procent van de mannen in dit gebied waren werkloos, voor het grootste gedeelte echtgenoten en vaders; relatief gezien namen er maar weinig vrouwen deel aan het arbeidsproces. In die tijd werden er heel weinig jongens op zending geroepen. We roepen er nu meer in een week dan toen in een jaar. Ik haalde mijn baccalaureaats en was van plan hoe dan ook door te studeren. Toen kwam de bisschop met een voor mij schokkend voorstel. Hij sprak over een zending. Ik werd geroepen in Engeland een zending te vervullen, wat in die tijd de duurste zending in de wereld was. Het bedrag dat ik toen uitgif zou nu gelijkstaan met 500 dollar.

Wij kwamen erachter, dat mijn moeder, die was overleden, een spaarrekening had geopend, waar genoeg op bleek te staan voor dit doel. Ik had een spaarrekening bij een andere bank gehad, maar die was failliet gegaan. Er was toen geen garantie van de regering, die de geleden schade dekte, zoals dat nu is. Mijn vader, een man met een groot geloof en veel liefde, verschaft de nodige middelen, waarbij de hele familie offers bracht. Nu ik erop terugkijk, was het eigenlijk niet minder dan een wonder. Op de een of andere manier was het geld er elke maand.

Het werk in het zendingsveld was niet gemakkelijk. Het was zelfs moeilijk en ontmoedigend. Maar wat was het een wonderbaarlijke ervaring. Achteraf gezien erken ik, dat ik waarschijnlijk een zelfzuchtige jongeman geweest ben toen ik in Engeland arriveerde. Wat een zegen is het geweest om mijn zelfzuchtige interesses opzij te zetten voor het belangrijker werk des Heren. Ik kwam in contact met jonge mannen en vrouwen. Zij zijn dierbare vrienden van mij geworden, nu al meer dan een halve eeuw.

Het meisje dat ik achterliet ging gedurende mijn afwezigheid veel meer voor mij betekenen. De volgende lente zullen wij ons vijf-tigjarig huwelijk vieren.

Hoe dankbaar ben ik voor de ervaringen die ik opdeed op mijn zending. Ik heb het evangelie aan enkelen gebracht, die nu, na al die jaren, nog steeds dankbaarheid daarvoor uiten. Dat is belangrijk geweest. Maar ik heb mij nooit zegen gemaakt over het aantal dopelingen van mij of andere zendingen. De voldoening vloeide voort uit het feit dat ik wist, dat wat ik deed juist was in de ogen van de Heer en dat ik een instrument in de handen van de Heer was voor het volbrengen van zijn doelen. Naarmate mijn zending vorderde, zwol er in mijn binnenste een overtuiging en wetenschap, dat dit werkelijk het werk van God is, hersteld door middel van een profeet, ten zegen van allen die het willen aanvaarden en zijn beginselen willen naleven.

Wellicht bevinden zich in deze vergadering jongemannen die zich oprecht afvragen of zij al dan niet op zending moeten gaan. Misschien is er niet genoeg geld. Misschien zijn er studieplannen in vergevorderd stadium. Misschien is er dat geweldige meisje dat zij niet kunnen verlaten. En je zegt tegen jezelf: „Daar beslis ikzelf over.”

Dat is waar. Maar voordat je beslist niet op zending te gaan, mijn beste vriend, dien je je zegeningen te tellen. Denk aan al die goede en geweldige dingen die je hebt: je leven, je gezondheid, je ouders, je thuis, het meisje van wie je houdt. Zijn dat niet allemaal gaven van een liefdevolle Vader? Heb je die allemaal zelf verdiend, los van zijn zegeningen? Nee, het leven van een ieder van ons is in zijn handen. Al die kostbare gaven, die wij gekregen hebben, komen van Hem, die de gever van iedere goede gave is.

Ik zeg niet dat Hij je deze zegeningen zal otnemen als je besluit niet op zending te gaan. Maar wat ik wel zeg is dat jij, uit dankbaarheid en plichtsbeseft, die aanpassingen behoort aan te brengen waardoor je een klein beetje van je tijd – niet meer dan twee jaar – kunt geven en je kracht, je middelen en je talenten kunt wijden aan het van verkonigden het evangelie aan anderen; het evangelie dat de bron is van al het goede, waar jij nu al in rijke mate van geniet.

Ik beloof je, dat als je dat doet, datgene wat je nu als een offer ervaart, de beste investering zal blijken te zijn die je ooit zult doen.

Laat er geen schroom zijn in je beslissing. Wees een roeping waardig en reageer zonder terughoudendheid wanneer de roeping komt. Ga voort met een geest van toewijding, leg jezelf in de handen van de Heer om zijn grootse werk te doen.

De jonge AP-dragers wil ik aanmoedigen nu al voor hun zending te gaan sparen. Bewaar het ergens waar het veilig is, niet op

een speculatieve rekening, waar het verlopen kan gaan. Wijdt het toe aan dat grote doel en laat het niet voor een ander doel aangewend worden. Bereid jezelf voor. Bezoek het seminarie en het instituut. Lees het Boek van Mormon met een gebed in je hart.

Ik hoor de laatste tijd veel over kostbare vakantie-reizen voor de jeugd naar exotische plaatsen. Waarom het geld niet op je spaar-rekening voor je zending gestort? Op een dag zul je er dankbaar voor zijn dat je het gedaan hebt.

De kerk heeft je nodig. De Heer heeft je nodig. De wereld heeft je nodig – ja, nog tienduizend meer van jullie. Er zijn er velen die exact datgene nodig hebben wat jullie hen te bieden hebben. Zij zijn niet gemakkelijk te vinden, maar ze zullen ook niet gevonden worden, tenzij er jongens zijn die zich voorbereid hebben en bereid zijn hen te gaan zoeken. God zegene een jullie, dat jullie ze zullen voorbereiden op het vervullen van een zending.

Nu wil ik nog wat zeggen tegen alle aanwezigen. Het is niet meer dan een herinnering aan het feit dat wij allen de plicht hebben het evangelie van Jezus Christus met anderen te delen.

Ik had u een verhaal willen vertellen over een vriend van mij die recentelijk tot de kerk toetrad. Maar in plaats daarvan zal ik hem vragen dat zelf te doen.

Mag ik u voorstellen aan broeder William Sheffield, die vorig jaar november werd gedoopt. Broeder Sheffield, wilt u ons over uw ervaring vertellen?

William Sheffield: Mijn geliefde broeders en zusters, na rechten gestudeerd te hebben in Berkeley (Californië), bouwde ik een geslaagde advocatenpraktijk op, ik deed vooral veel zaken met buitenlandse cliënten, waaronder Indira Ghandi, voormalig premier van India.

Als jurist had ik jaren gestreefd naar het ambt van rechter. Het was een blijde dag toen de gouverneur van Californië mij opbelde om mij te vertellen, dat ik was toegevoegd aan een hoog rechtscollege, ik begon zelfs te dromen van een benoeming aan het hooggerechtshof. Maar toen, na minder dan twee jaar gewerkt te hebben als rechter en na net een nieuw huis te hebben gekocht, besloten we dit bijna idyllische leven vaarwel te zeggen. De Heer leidde me naar een priester-opleiding. Daarop besloten mijn vrouw en ik, dat we vanaf die tijd altijd op de

Heer zouden vertrouwen, dat we als bladeren in een beek zouden zijn – twee bladeren in zijn beek, gehoorzaam aan zijn stem, die meer dan wat ook Hem wilden nvolgen.

Ik was echter niet altijd een volgeling van Christus geweest. Vele jaren wist ik niet zeker wie Hij was of hoe ik tot Hem kon naderen. Bijna dagelijks vroeg ik mij in stilte af: Heeft het leven een doel? Waarom ben ik hier? Waar ga ik naar toe? Moet de zin van het leven gezocht worden in het zo comfortabel mogelijk uitzitten van de ons gegeven tijd? Mijn christelijke vrienden vertelde mij, dat alles wat ik hoefde te doen was te kloppen en de deur zou geopend worden, te zoeken en ik zou vinden (zie Matt 7:7).

Ik begon te kloppen. En toen ik dat deed, antwoordde de Heer. Gelijk een zaad dat begint te groeien, nam het evangelie bezit van mijn leven. Ik voelde dat de Geest mij wenkte. Ik meldde mij aan voor de theologische hogeschool van Yale en werd toegelaten. Ik zei mijn baan als rechter op, wij verhuurden ons huis in Zuid-Californië en zetten koers naar New Haven (Connecticut). Ik bezocht deze school hoewel ik nog geen lid was van een kerk.

Zodra wij in New Haven aankwamen, begonnen wij naar een woning bij de campus van de universiteit om te zien. De Heer had echter iets anders met ons voor. Hoe we ook zochten, we konden geen huis vinden in de buurt van Yale. Nu ik erop terugkijk, weet ik waarom. De Heer wilde ons op een heel speciale plaats hebben, zestig kilometer ten zuiden van Yale, namelijk de Wijk New Canaan 1.

Vele wonderen later bezochten wij onze eerste avondmaalsvergadering in de wijk. Wij werden ontvangen alsof we verwacht werden. Wij zullen niet langer dan vijf minuten binnen geweest zijn toen we al werden uitgenodigd voor een gesprek met de bisschop en zijn raadgevers én voor een wijkdiner. Mijn aandacht werd evenwel het eerst gevestigd op de geestelijke uitstraling van vooral de volwassen leden. Ik vroeg mij af: Hoe is het mogelijk dat zij hun beroep uitoefenen in de jachtigste plaats van alle, New York City, en toch zo'n diepe spiritualiteit uitstralen? Wat was het dat hun tranen in hun ogen deed krijgen wanneer zij getuigden, dat Christus leeft en dat de kerk waar was? Dat moest en zou ik weten.

Maar ik vertelde mijn vrienden wel, dat het niet zo was dat ik mormoon wilde worden. Aangezien ik de theologische hogeschool bezocht, nam ik aan dat de Heer me in de bediening wilde hebben. Wat moest ik met een graad in theologie als ik besloot mormoon te worden? Toch wilde ik dat blad in de beek zijn, dat ik de Heer beloofd had te zullen zijn toen ik Californië verliet.

Gedurende de hele periode, dat ik worstelde met de geschiedenis van Joseph

Twee zendingen uit het Zendingsgebied Salt Lake Noord: ouderling Yukinobu Sato uit Sapporo in Japan en ouderling David Gathers uit Pine Bluff (North Carolina).

Smith, ja, deze aanvocht, waren mijn vrienden in de wijk geduldig, liefdevol en vriendelijk. Elke keer dat ik de bisschop vertelde, dat het verhaal van Joseph Smith een beter sprookje was dan Disney zelf ze bedacht had, zei hij mij: „Misschien . . . maar het is wel allemaal waar.“ Elke keer als ik tegen de raadgever van de bisschop zei: „Dat verhaal van Joseph kan niet waar zijn,“ antwoordde hij mij: „Ja, het is waar.“ Zij hielden oprecht van mij en ik van hen.

Maandenlang onderzocht, overdacht en bad ik over het verhaal van Joseph Smith en het Boek van Mormon. Ik vond het boek gecompliceerd, intellectualistisch, leerstellig indrukwekkend en prachtig. Hoe meer ik het bestudeerde, des te indrukwekkender en prachtiger het werd.

In de daaropvolgende maanden vond er veel plaats. Ik vertelde mijn vrienden en mijn vrouw, die een inactief mormoonse was die wat interesse begon te krijgen voor het geloof van haar voorouders, dat ik geen lid van de kerk werd om hun een plezier te doen, hoeveel ik ook van hen hield. Ik zou alleen lid worden als ik een getuigenis had – wanneer ik door goddelijke tussenkomst kon zeggen dat ik *wist* dat Joseph Smith een profeet van God is, dat het Boek van Mor-

mon evangelie is en dat de kerk van de heiligen der laatste dagen zijn kerk is.

Vorig jaar september zegende de Heer mij met dat getuigenis. Ik weet nu zonder enige twijfel, zonder zelfs in staat te zijn denkbeeldige twijfel op te roepen, dat de Heer Joseph Smith in het voorsterfelijk bestaan uitkoos als zijn profeet in de laatste dagen, dat het Boek van Mormon door Christus werd bewaard om door een engel ter vertaling aan Joseph Smith te worden overhandigd, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn kerk is.

Ik heb veel te danken aan de Wijk New Caanan 1 en mijn lieve vrouw. Hun geduld, hun getrouwe standvastigheid aan het herstelde evangelie en hun liefde voor mij hebben een eeuwige invloed op mij gehad.

Ik weet nog steeds niet wat de Heer met mij voor heeft, nadat ik afstudeer aan de theologische hogeschool van Yale, maar dit weet ik wel: mijn vrouw en ik zullen de Heer altijd blijven dienen in zijn kerk, gelijk blade- ren in een beek.

Ik heb dit gezegd in de naam van Jezus Christus. Amen.

Dank u, broeder Sheffield. Ik ben ervan overtuigd, dat er vele, vele duizenden man-

nen zijn zoals deze goede man, die, met een liefdevol onthaal, geleid kunnen worden tot de eeuwige waarheden van het herstelde evangelie van Jezus Christus. Zij zoeken naar iets beters. Wij moeten hen verwelkomen als vrienden. Zij moeten zich op hun gemak voelen, zodat hun ogen geopend worden voor de deugden van de kerkleden en wensen die in hun eigen leven te verwerven. God zegene ons, mijn geliefde broeders, dat wij een invloed ten goede kunnen zijn, zoals de broeders en zusters in New Caanan voor broeder Sheffield waren.

De wereld is onze opdracht. Wij kunnen er niet aan ontkomen. Ik denk hierbij aan de woorden van Jakob in het Boek van Mormon, die met zijn broer Jozef als leraar en priester voor het volk was gewijd:

„En we hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardden de verantwoordelijkheid, en namen de zonden van het volk op ons, als wij hun het woord Gods niet met alle ijver onderwezen“ (Jakob 1:19).

God zegene u, mijn geliefde broeders, jong en oud, dat u trouw zult zijn aan deze grote opdracht die op onze schouders is gelegd, om het kostbaarste van alles met anderen te delen, vraag ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Eerste Presidium zingt een lofzang samen met de vergaderden en het tabernakelkoor.

Aan de „jeugd van het edele geslacht“

President Ezra Taft Benson

„Wat een voorrecht – wat een heilig voorrecht – om de Heer voor twee jaar, met je gehele hart, macht, verstand en sterkte, full-time te mogen dienen. Er is niets daaraan te boven.“

Mijn geliefde broeders, dit is een grootse vergadering geweest. Ik ben vooral blij op deze avond met de aanwezigheid van zoveel jongemannen. Ik houd met mijn gehele hart van de jeugd in de kerk. Een groot deel van mijn leven heb ik in hun dienst doorgebracht; ik ben zeer begaan met hun welzijn en geluk.

Vanavond wil ik mijn toespraak graag in het bijzonder tot de jongemannen van de Aäronische priesterschap richten. Ik ben dankbaar dat veel van jullie vaders en priesterschapleiders bij jullie zijn, want ik wil graag dat ook zij mijn boodschap horen.

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, jullie zijn in deze tijd geboren met een heilig en groots doel. Het is niet zomaar dat jullie zijn achtergehouden om in deze laatste bedeling van de volheid der tijden, naar de aarde te komen. Dat jullie in deze specifieke tijd geboren zijn, was al in de eeuwigheid voorgoedordneerd.

Jullie vormen in deze laatste dagen het vorstelijke leger van de Heer. Jullie zijn „jeugd van het edele geslacht“.

In de geestelijke strijd die jullie voeren, zie ik jullie als hedendaagse zonen van Helaman. Denk aan het verslag in het Boek van

Mormon van Helamans tweeduizend jeugdige strijders en hoe de woorden van hun moeders hun kracht en geloof gaven. Deze geweldige moeders leerden hen om de wapenrusting Gods aan te doen, op de Heer te vertrouwen en niet te twijfelen. Zodoende ging niet een van deze jongemannen verloren. (Zie Alma 53:10–23; 56:41–56.)

Mijn jonge broeders, ik geef jullie de raad om een goede band met je moeder te hebben. Respecteer haar. Luister naar haar raad, want zij houdt van je en geeft je rechtvaardige richtlijnen. Eer en gehoorzaam ook je vader, hij staat aan het hoofd van het gezin, en streeft zijn mannelijke talenten na.

Jongemannen, de gezinseenheid is voor eeuwig en jullie dienen er alles te doen om deze eenheid te bevorderen. Moedig in je familie de gezinsavond aan en doe er zelf actief aan mee. Moedig ook het gezinsgebed aan en kniel samen met de familie neer, in die heilige cirkel. Doe jouw deel om een hechte gezinseenheid en solidariteit te bevorderen. In dergelijke gezinnen zal geen generatiekloof zijn.

Je broers, je zussen en je ouders dienen je beste vrienden te zijn. Houd van je familie en wees lokaal. Heb oprechte interesse voor je broers en zussen. Help hun lasten verlichten zodat je kunt zeggen: „Hij is niet zwaar, hij is van mijn broer.“

Denk eraan dat het gezin één van Gods grootste toelichtsoorden is tegen het kwaad van deze tijd. Werk eraan mee het gezin hecht te houden en waardig om de zegeningen van onze Hemelse Vader te ontvangen. Als jullie dit doen zal je het geloof en de kracht ontvangen, waar je in je verdere leven de vruchten van zult plukken.

Verder, jongemannen, wil ik jullie aanmoedigen om dagelijks de Schriften te bestuderen en te overdenken. Wij gedenken de ervaring van onze geliefde profeet Kimball. Als veertienjarige jongen nam hij de uitdaging aan om de Bijbel geheel door te lezen. Het meeste las hij bij een olielampje op zijn zolderkamer. Hij las iedere avond, niet zolang tot hij de Bijbel uit had, hetgeen hem

om en nabij een jaar kostte; maar hij bereikte zijn doel.

Ik wil jullie graag in het bijzonder aanmoedigen om van de vier geweldige standaardwerken – de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde – het Boek van Mormon steeds opnieuw te lezen, te overdenken en de leringen in je leven toe te passen. Het Boek van Mormon werd door de profeet Joseph Smith betiteld als „het meest juiste boek op aarde, en de hoeksteen van onze godsdienst“.

(*History of the Church*, deel 4, blz. 641.)

Jongemannen, het Boek van Mormon zal jullie leven veranderen. Het zal jullie sterken tegen het kwaad van deze tijd. Het zal een spiritualiteit in jullie leven brengen dat geen ander boek zal kunnen. Het zal het belangrijkste boek zijn dat je als voorbereiding op je zending en je verdere leven zult lezen. Een jongeman die het Boek van Mormon kent en toegewijd is, die het meerdere malen heeft gelezen, die een bestendig getuigenis van de waarheid ervan heeft ontvangen en de leringen ervan toepast, zal in staat zijn verledingen van de duivel te weerstaan en een machtig instrument in de handen van de Heer te worden.

Verder wil ik jullie, broeders van de Aäronische priesterschap, aanmoedigen om een patriarchale zegen te ontvangen. Bestudeer die nauwkeurig en beschouw hem als persoonlijke schriftuur – want dat is het. Een patriarchale zegen is de geïnspireerde en profetische uitstippeling van je aardse zending, samen met de daarin verweven zegeningen, vermaningen en aansporingen zoals de patriër ingegeven. Jongemannen, ontvang je patriarchale zegen onder vasten en gebed, en lees deze dan regelmatig, opdat je Gods wil voor jou mag leren kennen.

Mag ik jullie aandacht nu vestigen op de belangrijkste van het bezoeken van alle kerkelijke vergaderingen. Het getrouw bezoeken van deze vergaderingen brengt zegeningen met zich mee die je op geen enkele andere manier kunt ontvangen.

Bezoek iedere zondag de avondmaalsvergadering. Luister aandachtig naar de toespraken. Bid voor de geest van begrip en getuigenis. Zorg ervoor dat je waardig bent om het avondmaal te zegenen en rond te dienen. Kom aan de avondmaalstafel met schone handen en een zuiver hart.

Bezoek iedere zondag je zondagsschoolklas. Luister aandachtig naar de les en doe actief mee met de besprekingen in de klas. Dit zal evangeliekennis en een groter getuigenis tot gevolg hebben.

Bezoek iedere zondag de priesterschapvergadering en de wekelijkse activiteitenvond. Leer je priesterschapstaken en voer ze toegewijd en eerbiedig uit.

Jongemannen, haal je voordeel uit de programma's van de kerk. Stel doelen om uit-

President Ezra Taft Benson begroet leden van het Quorum der Twaalf: de ouderlingen Dallin H. Oaks, Russell M. Nelson en M. Russell Ballard.

mundtheid in de prestatieprogramma's van de kerk te bereiken. Verdien de „Duty to God Award” – een van de meest waardevolle priesterschapsonderscheidingen.

Bezoek regelmatig het seminarie en behaal het diploma. Het seminarie is één van de belangrijkste geestelijke ervaringen die een jongeman kan hebben.

Ik wil nu graag met jullie over zendingswerk in het koninkrijk spreken. Dat ligt bij mij heel gevoelig. Ik bid dat jullie het sterke verlangen van mijn hart zullen begrijpen. De profeet Joseph Smith verklaarde: „En alles wel beschouwd, ligt toch de grootste en belangrijkste plicht in het prediken van het evangelie.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 98.)

De Heer verlangt van iedere jongeman dat hij een full-time zending vervult. Momenteel vervult niet meer dan een vijfde van de beschikbare jongemannen een zo'n zending. Dit is niet aangenaam in de ogen van Heer. Dit kan beter. *We moeten* beter.

Een zending moet niet alleen als een priesterschapstaak gezien worden, maar iedere jongeman behoort vol vreugde en verwachting naar deze ervaring uit te kijken. Wat een voorrecht – wat een heilig voorrecht – om de Heer voor twee jaar, met je gehele hart, macht, verstand en sterkte, ononderbroken te dienen.

Daaraan gaat niets te boven. Je opleiding kan wachten. Een studiebeurs kan worden opgeschort. Doelen voor beroepskeuze kunnen worden uitgesteld. Ja, zelfs het tempelhuwelijk moet wachten totdat de jongeman een full-time zending voor de Heer heeft vervuld. En ik zou jullie willen aanmoedigen om alleen met getrouwe, jonge vrou-

wen uit te gaan die deze mening ook toegeedaan zijn en je de nodige aanmoediging zullen geven.

Jongemannen, verheug je erop om als full-time zending te dienen. Laat aan de Heer je liefde en toewijding zien door aan deze roeping gehoor te geven. Weet dat het werkelijke doel van een zending is zielen tot Christus te brengen, de kinderen van onze Hemelse Vader te onderwijzen en te dopen opdat uw vreugde groot zal zijn met dezen in het koninkrijk van onze Vader (zie LV 18:15).

Bereid je nu voor op je zending, door de dat wat we vanavond bespreken, uit te voeren.

Een ander belangrijk onderdeel van de voorbereiding op een zending is om altijd een rein leven te leiden. Wij willen graag jongemannen in het zendingsveld die zedelijk rein zijn. We willen dat jullie je hele leven rein zult blijven. We willen dat een zedelijk rein leven jullie manier van leven zal zijn.

Natuurlijk kan men zich van zedelijke overtredingen bekeren. Het wonder der vergeving bestaat echt, en oprechte bekering wordt door de Heer aanvaard. Maar het is niet aangenaam in de ogen van de Heer om voor een zending, of wanneer dan ook, deel te hebben aan seksuele overtredingen van welke aard dan ook, en dan te verwachten dat een gepland belijden en een snelle bekering de Heer zal behagen.

President Kimball liet er wat dat betreft geen twijfels over bestaan. In zijn prachtige boek, *Het wonder der vergeving*, verklaarde hij: „Wie de verleiding weerstaat en zonder zonden leeft, is er veel beter aan toe dan wie niet staande is gebleven, hoe berouwvol de-

ze laatste ook moge zijn . . . hoeveel beter is het om die zonde nooit te hebben begaan!” (Blz. 371.)

Een van onze fijne ringpresidenten vertelde ons de volgende ervaring:

„Ik herinner mij een meisje waar ik mee op de middelbare school zat. Ze kwam uit een goed gezin van heiligen der laatste dagen, maar toen ze in de derde klas zat begon ze haar normen te verwaarlozen.

„Ik kan mij nog herinneren hoe versteld ik stond op een middag, toen we van school op weg naar huis, met een groepje achterin de bus zaten. We hadden het over de gevolgen van overtredingen toen zij botweg zei dat ze zich geen zorgen maakte over het begaan van zonden, omdat haar bisschop haar had verteld dat ze zich gemakkelijk kon bekeren en snel vergeving kon ontvangen.

„Ik was geschokt door die laattunkende houding, waaruit niet het minste begrip voor bekering sprak en niet de minste waardering voor het wonder der vergeving. Ik was er ook zeker van dat ze de uitleg en de raad van haar bisschop verkeerd had begrepen.”

Overspel, ontucht of iets wat daar op lijkt is afschuwelijk in de ogen van de Heer. Ouderling Kimball merkte wieslijk op:

„Tot de meest algemene zonden op seksueel gebied die door onze jonge mensen worden begaan, behoort onfatsoenlijk vrijage. Deze onbetamelijke omgang leidt niet alleen vaak tot ontucht, zwangerschap en abortus – alle bedenkelijke zonden – maar op zichzelf is dit al een verderfelijke feit, en het is voor de jongelui vaak moeilijk te onderscheiden waar hun liefkozingen de grens van het betamelijke overschrijven . . .

Het koor en de vergaderden verenigd in een lofzang.

„Maar al te vaak maken jonge mensen zich schouderophouder van hun zondige vrijgaf als van een kleine onvoorzichtigheid, terwijl ze wel willen toegeven dat ontucht een minderwaardige overtredding is. Maar al te vaak zijn ze geschokt, of doen alsof, als men tegen ze zegt dat hetgeen zij doen onder het mom van vrijen of liefkozen, in wezen ontucht is.“ (Het wonder der vergeving, blz. 75 en 76.)

Jongemannen van de Aäronische priesterschap, denk aan het schriftuurlijke gebod, „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt“. (3 Ne. 20:41; LV 38:42; zie ook Jes. 52:11.) Denk aan het verhaal van Joseph in Egypte die niet toegaf aan de vrouw van Potifar en zijn reinheid en zuiverheid behield (zie Gen. 39:6–20).

Overweeg nauwgezet de woorden van de profeet Alma aan zijn ontrouwe zoon Corianton: „Laat uw zonden na, en handel niet meer volgens de lusten van uw ogen“ (Alma 39:9).

„De lusten van uw ogen“, wat zou dat in onze tijd betekenen?

Films en televisieprogramma's die suggestief en obscen zijn.

Tijdschriften en boeken die obscen en pornografisch zijn.

Wij geven jullie de raad, jongemannen, om jullie geest niet te vervullen met dergelijk vernederend materiaal, want de geest die aan dergelijk vuil wordt blootgesteld zal daarna nooit meer dezelfde zijn. Kijk niet naar twijfelachtige films, doe niet mee aan enig vermaak dat immoreel, suggestief of pornografisch is. Luister niet naar vernederende muziek.

Denk aan de uitspraak van ouderling Packer: „Muziek, eens . . . onschuldig, wordt nu vaak voor goddeloze doeleinden gebruikt . . .

„De muziek zelf is tegenwoordig corrupt. Muziek kan, door het tempo, het ritme, de intensiteit (en ik wil de teksten daarbij insluiten) de geestelijke gevoeligheid van de mens afstompen . . .

„Jonge mensen“, gaat ouderling Packer verder, „jullie kunnen het niet veroorloven om jullie geest met de onwaardige harde muziek van deze tijd te vullen.“ (Conferentie Report, oktober 1973, blz. 21, 25.)

In plaats hiervan moedigen wij jullie aan om naar opbouwende muziek, zowel populair als klassiek, te luisteren die de geest verheft. Leer enkele lofzangen uit het nieuwe gezangenboek die geloof en spiritualiteit ontwikkelen. Ga naar dansavonden waar de muziek, het licht en de manier van dansen bevorderlijk voor de geest zijn. Kijk naar die shows en naar dat vermaak die de geest opbouwen en reine gedachten en daden stimuleren. Lees boeken en tijdschriften die datzelfde doen.

En bedenk, jongemannen, het belang van

een juiste partnerkeuze. President Kimball gaf wijze raad over dit onderwerp:

„Een goed huwelijk begint kennelijk met de juiste partnerkeuze. . . Wij laten dan ook met grote nadruk deze waarschuwing volgen: Neem geen risico door afspraken te maken met niet-leden of met kerkleden die niet goed in het evangelie zijn onderlegd en trouweloos zijn in het nakomen van hun verplichtingen. Misschien zegt u weleens: 'Och, ik ben helemaal niet van plan met die persoon te trouwen. Ik ga zo maar „voor de aardigheid“ een avondje uit.' Men kan zich echter niet veroorloven het risico te lopen verliefd te worden op iemand die het evangelie misschien nooit zal aanvaarden.“ (Wonder der vergeving, blz. 253.)

Onze Hemelse Vader wil dat jullie met jonge vrouwen uitgaan die getrouwe leden van de kerk zijn, die jullie aanmoedigen om een full-time zending te vervullen en jullie priesterschap te eren.

Jawel, bereid je voor om je hele leven een zending te vervullen, niet alleen zes maanden of een jaar van tevoren.

Wij houden van al onze zendingelingen die de Heer full-time in het zendingsveld dienen. Maar er is verschil tussen zendingelingen. Sommigen zijn in de eerste maand van hun zending beter voorbereid dan sommigen die na twee jaar naar huis gaan.

We willen jongemannen in het zendingsveld die enthousiast op komen draven, met een volslagen geloof in persoonlijke rechtvaardigheid en rein leven opdat zij een geweldige en produktieve zending mogen hebben.

We willen zendingelingen die het geloof hebben zoals Wilford Woodruff en Heber C. Kimball dat hadden. Ieder van hun bracht honderden en duizenden zielen tot de wateren van de doop.

Geef me een jongeman die zich zedelijk rein heeft gehouden en trouw zijn kerkvergaderingen heeft bijgewoond. Geef me een jongeman die zijn priesterschap eert en zijn „Duty to God Award“ onderscheiding heeft verdiend en kroonverkenner is. Geef me een jongeman die het diploma van het seminarie heeft behaald en een brandend getuigenis van het Boek van Mormon heeft. Geef me zo'n jongeman, dan zal ik u een jonge-

man geven die, voor de Heer in het zendingsveld en gedurende zijn gehele leven, wonderen kan verrichten.

Tot slot wil ik graag enkele woorden tot de vaders en de priesterschapsleiders in deze vergadering richten. Vaders, onderhoud een nauwe band met uw zoon. Verdien en verkrijg hun liefde en respect. Wees één met hun moeder in het opvoeden van uw kinderen. Doe niets waardoor uw zoon, door uw voorbeeld, zou wankelen. Begeleid uw zoon en onderwijs hem.

U hebt, zoals ik vorig jaar oktober op de algemene priesterschapsvergadering al aangaf, de voornaamste verantwoordelijkheid om uw zoon het evangelie te onderwijzen. Ik moedig u aan deze toespraak te herlezen. Net zoals de organisaties van de kerk zo belangrijk zijn voor het onderwijs van de jeugd, zo hebben vaders de heilige roeping om voortdurend de leden van het gezin de beginselen van het evangelie van Jezus Christus te onderwijzen.

Priesterschapsleiders, denk eraan dat de bisschop de president van de Aäronische priesterschap is. Bisschoppen, uw eerste en voornaamste verantwoordelijkheid is in uw wijk ligt bij de Aäronische priesterschap en de jonge vrouwen.

Heb een nauwe band met uw jongemannen. Verplaats uzelf in hun leven. Eén keer per jaar een persoonlijk gesprek met hen is niet voldoende om uw heilige taak te vervullen. Zorg dat u vaak bij hen bent. Bezoek hun quorumvergaderingen en hun scoutingactiviteiten. Ga mee als ze gaan kamperen. Neem deel aan hun jeugdconferenties. Stimuleer vader/zoon activiteiten. Praat veel met hen over een zending en spreek regelmatig met hen over hun persoonlijke waardigheid.

Versterk de Aäronische priesterschapsquorums. Gebruik de videoband „Het Aäronische priesterschapsquorum bezielen“ (VV VH 9618 DU) en de daarbij behorende trainingsgids. Dit is één van de beste hulpmiddelen die we voor de Aäronische priesterschap hebben. Bisschappen, quorumadviseurs en quorumpresidiums dienen dit programma regelmatig te gebruiken.

Nu, tot slot, mijn jongemannen van de Aäronische priesterschap, ik houd van u, ik respecteer u en ik bid voor u. Onthoud de raad die ik vanavond heb gegeven. Het is wat de Heer jullie vandaag wilde laten horen.

Voldoe aan jullie goddelijke mogelijkheden. Denk eraan wie jullie zijn en eer het priesterschap dat jullie dragen. Wees moderne zonen van Helaman. Doe de wapenrusting Gods aan.

O, „jeugd van het edele geslacht“, met mijn gehele hart zeg ik „ga voort, ga voort, ga voort!“ In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kom en neem deel

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Wanneer het aanvaard en gehoorzaamd wordt voldoet dit evangelie aan de behoeften van alle mannen en vrouwen, waar zij zich ook bevinden. Het heeft de macht om de mens in alle opzichten – geestelijk, intellectueel, zedelijk en lichamelijk – te verbeteren.”

Mijn broeders en zusters, ik begroet u met liefde en oprechte waardering. Ik bid om leiding van de Heilige Geest.

Het is vandaag de verjaardag van de kerk. Zij werd 156 jaar geleden georganiseerd, „achttienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus“ (LV 20:1). Zes mannen namen deel aan de officiële oprichting van de kerk.

Deze oorspronkelijke zes zijn nu uitgegroeid tot ongeveer zes miljoen. De groei van dit werk is een zich voortdurend ontvondend wonder gebleken en wat is het een opwindende en wonderbaarlijke ervaring er deel van uit te maken. Hoewel er stormen van tegenspoed gewoed hebben, blijft het voorwaarts gaan op de koers die de Almachtige heeft uitgestippeld. Het doet dat rustig, zonder veel drukte of ophef, waarbij het het leven van mannen en vrouwen over de hele wereld ten goede keert. De taak van deze kerk is niet het oprichten van een imperium. Haar taak is geloof en bekering te prediken

en waarheid en blijdschap te brengen tot allen die naar haar boodschap willen luisteren.

Vijf maanden geleden werd er een plechtige rouwdienst gehouden in deze tabernakel na het heengaan van een geliefde leider. Ik wil nog wat woorden van waardering uitspreken voor president Spencer W. Kimball. Tweeënvertig jaar lang diende hij als apostel en profeet. Zijn ontroerend voorbeeld van oprechte nederigheid, zijn voelbare liefde voor mensen, zijn rustige en oprechte betuigingen van geloof hebben ons allen bewogen. De majesteit van zijn leven bleek uit zijn eenvoud. Er was nooit een spoor van uiterlijk vertoon, van groot-spraak, van hoogmoed in zijn karakter. En toch was er een uitmuntendheid die blonk als goud. Hij was een man uit wiens leven het kaf van middelmatigheid door Gods hand was gezeefd. Ik heb hem liefgehad met de liefde die mannen in de dienst van God leren voelen en kennen.

Nu is er een ander, en tijdens deze conferentie zullen wij hem in een plechtige vergadering ondersteunen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij is de man, die volgens het plan Gods, gekozen, geordend en aangesteld is om dit hoogste en heiligste ambt te vervullen.

Deze overdracht van het gezag, waaraan ik een aantal keren heb deelgenomen, is prachtig in zijn eenvoud. Het laat zien op welke manier de Heer te werk gaat. Onder zijn leiding wordt een man gekozen om lid te worden van de Raad der Twaalf Apostelen. Deze kiest dit niet als carrière. Hij wordt geroepen, evenals de apostelen in Jezus' tijd, tegen wie de Heer zei: „Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen“ (Joh. 15:16). De jaren gaan voorbij. Hij wordt geschoold en getraind in de plichten van zijn ambt. Hij reist over de hele wereld bij het

vervullen van zijn apostolische roeping. Het is een lange weg van voorbereiding, gedurende welke hij de heiligen der laatste dagen, waar zij zich ook bevinden, leert kennen, en zij hem. De Heer beproeft zijn hart en zijn wezen. Volgens de natuurlijke gang van zaken, vallen er andere open plaatsen in de raad en worden er nieuwe leden benoemd. Door deze procedure wordt een bepaalde man de senior-apostel. Latent bezit hij, evenals de andere leden van de raad, alle sleutels van het priesterschap, die hem gegeven zijn toen hij geordend werd. Maar het gezag om deze sleutels te gebruiken is beperkt tot de president van de kerk. Bij zijn overlijden wordt dat gezag overgedragen aan de senior-apostel. Hij wordt dan benoemd en geordend tot profeet en aangesteld als president door zijn collegae van de Raad der Twaalf Apostelen.

Er is geen verkiezing. Er is geen campagne. Er is slechts het rustig en eenvoudig toepassen van een goddelijk plan, dat geïnspireerd en beproefd leiderschap voortbrengt.

Ik ben getuige geweest, een persoonlijk getuige van dit prachtige gebeuren. Ik geef u mijn getuigenis dat het de Heer was, die bijna drieënvertig jaar geleden Ezra Taft Benson koos als lid van de Raad der Twaalf. Het is de Heer die hem al die jaren heeft beproefd en getraind, geleid en voorbereid. Bij de dood van de profeet was hij klaar, niet uit eigen keuze of door zijn eigen planning. Hij werd geroepen, geordend en aangesteld op tien november jongstleden.

Als iemand die hem kent en aan zijn zijde staat, geef ik mijn getuigenis dat hij een man des geloofs is, een ervaren leider, met diepe liefde voor de Heer en zijn werk, met liefde voor de zonen en dochters van God waar zij zich ook bevinden. Hij is een man die zijn bekwaamheid heeft bewezen, die gelouterd is in het vuur van de smelter.

Ik ben dankbaar voor het voorrecht om met president Benson te mogen samenwerken als zijn raadgever. Ik ben dankbaar met president Monson te mogen samenwerken. Ik ben dankbaar dat het Eerste Presidium geheel georganiseerd is en als een eenheid functioneert.

Onder leiding van president Benson zal het werk des Heren voortgaan. Geen macht onder de hemelen kan het van zijn koers afbrengen. Wij kunnen verwachten dat er wel enkelen zullen zijn die het proberen. Hun pogingen zullen zijn als het afbakken van een granieten rotsblok met een houten beitel. De steen zal niet beschadigd worden maar de beitel wel.

Zoals Daniël in zijn profetie verklaarde: „Maar . . . de God des hemels (zal) een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan“ (Dan. 2:44).

De kerk groeit omdat het aan de behoeften en de verlangens van het menselijk hart voldoet, ongeacht leeftijd, sekse, ras of taal.

Honderd jaar geleden, in 1886, zei Lorenzo Snow, toen apostel en later president van de kerk: „Een godsdienstig systeem is van weinig waarde wanneer het niet de kracht noch macht heeft om de mensen geestelijk, intellectueel, zedelijk en lichamelijke te verbeteren.“ (*Journal of Discourses*, deel 26, blz. 371.)

Wanneer het aanvaard en gehoorzaam wordt, voldoet dit evangelie aan de behoeften van alle mannen en vrouwen, waar zij zich ook bevinden. Het heeft de macht om de mens in alle opzichten, zowel geestelijk als intellectueel, zedelijk en lichamelijke te verbeteren.

In het hogepriesterlijk gebed verklaarde Jezus: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondend hebt“ (Joh. 17:3).

Zulk een kennis is het ware fundament van geestelijke kracht. Dit is het grote fundamentele doel van de herstelling van het evangelie in deze, de bedeling van de volheid der tijden: de levende werkelijkheid van God de Eeuwige Vader en zijn geliefde

Zoon, de opgestane Heer Jezus Christus, te verkondigen. Ze te kennen, Ze lief te hebben, Ze te gehoorzamen is het eeuwige leven hebben. Het is onze taak om in alle eenvoud de waarheid te verkondigen dat God onze Eeuwige Vader is, de God van het heelal, de Almachtige; en dat Jezus Christus zijn Eerstgeborene is, zijn Eniggeborene in het vlees, die erin toestemde naar de aarde te komen, geboren werd in een stal in Betlehem in Judea, een volmaakt leven leidde, en de weg tot zaligheid onderwees; die zichzelf offerde als een offerande voor allen, pijn en de dood aan het kruis onderging, maar weer opstond uit de doden, „als eersteling van hen, die ontslapen zijn,,

(1 Kor. 15:20). Dank zij Hem zijn allen zeker van de verlossing uit de dood en worden de mogelijkheid gegeven het eeuwige leven te verkrijgen.

Dit is de grote fundamentele waarheid van ons geloof. Het is het overkoepelend baldaquin waaronder wij onze geestelijke kracht vinden. Met deze kennis groeien wij geestelijk, onze geest verwant aan de Geest van God. Het is de weg uit de duisternis. Het geeft de kracht die nodig is om ons boven zonde te verheffen.

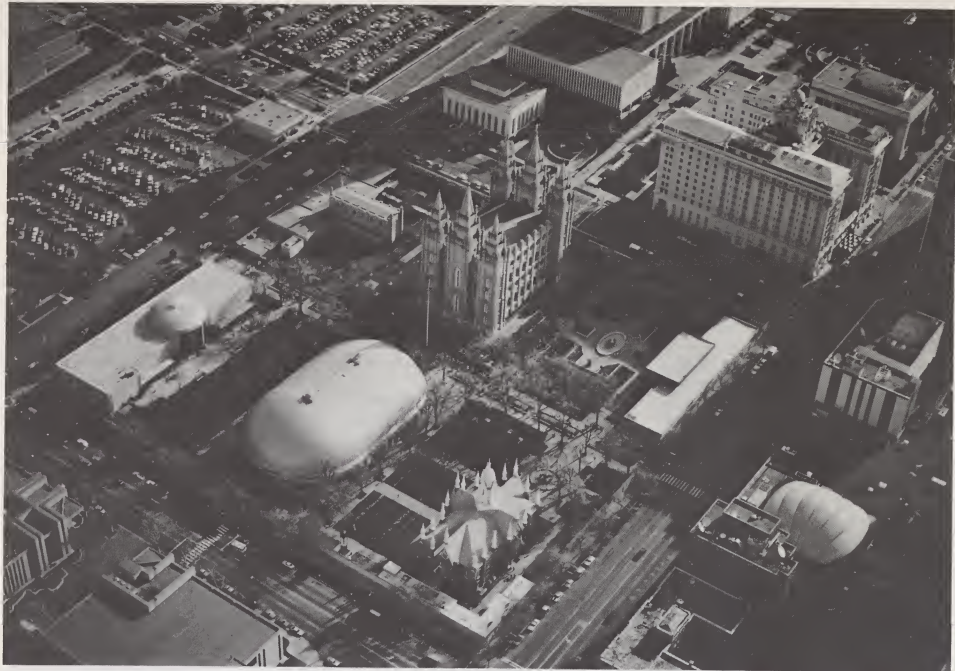
Kortgeleden ontving ik een brief van een man, een vooraanstaand zakenman. Hij vertelde hoe hij zijn leven verspild had door verkeerd te leven, hoe hij hen die hem dierbaar zijn pijn had gedaan. Toen kwam het evangelie in zijn leven. Ik citeer een gedeelte uit zijn brief:

„Ik begrijp nu dat ik mijn Vader in de hemel en zijn Zoon in hoge mate gekrenkt heb. Naarmate ik zijn grote en wonderbaarlijke liefde voor mij, die Hij in Getsemane toonde, beter leer begrijpen, zie ik in hoe dankbaar ik behoort te zijn voor zijn zoenoffer, en voor de mogelijkheid om mij te bekeren. Ik heb dat bittere pad van duisternis en wanhoop zo vele jaren betreden dat ik er nu slechts naar verlang in het licht te komen. Naarmate ik de Schriften lees en bepeins en de Heer smeek om begrip en vergeving voor mijn verleden, neemt mijn liefde voor Hem toe; ik zal Hem nooit meer krenken. Ik zal altijd mijn best doen om zover als in mijn vermogen ligt zijn voorbeeld te volgen.“

Dit herstelde evangelie brengt niet slechts geestelijke kracht, maar ook intellectuele nieuwsgierigheid en groei. Waarheid is waarheid. Er is geen duidelijk aangegeven lijn tussen het geestelijke en het intellectue-

Het Eerste Presidium steekt zijn hand op tijdens de plechtige vergadering.

Het centrum van Salt Lake City, met Temple Square en het plein voor het hoofkantoor van de kerk.

le, wanneer het intellectuele gecultiveerd en nagestreefd wordt in evenwicht met het nastreven van geestelijke kennis en kracht.

De Almachtige Heer heeft door openbaring dit volk een opdracht gegeven, die als volgt luidt: „Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoek wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof“ (LV 88:118).

Enkele avonden geleden kwam ik een nieuwe publicatie van de schrijver Dr. Hugh Nibley tegen, een man van mijn leeftijd, die ik al jaren ken en bewonder. Op het stofomslag van het boek las ik deze woorden:

„Als jongeman leerde hij grote delen van Shakespeare uit zijn hoofd en studeerde oud Engels, Latijn, Grieks en andere talen. Als student in Berkeley begon hij in de zuidwestelijke hoek van de negende boekenplank in de bibliotheek te lezen en bleef lezen totdat hij de noordoostelijke hoek van de eerste boekenplank bereikt had. Ieder boek van enige betekenis waar zijn oog op viel bestudeerde hij zodoende.“ (*Old Testament and Related Studies*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986.)

Zijn encyclopedische kennis heeft hem een geweldige en verdiende status bezorgd

onder zijn academische medegeleerden. Het heeft hem ook een machtige pleitbezorger van het werk des Heren gemaakt. Zijn verlangen naar kennis werd aangewakkerd door het evangelie dat hij liefheeft.

Deze kerk besteedt een aanzienlijk deel van haar inkomsten aan het trainen van haar jonge mensen, welke richting zij ook op willen gaan, of het nu in de wetenschappen, de handel, de vrije beroepen of de kunst is.

Een van onze Artikelen des geloofs luidt: „Als er iets deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na“ (Dertiende Artikel des geloofs.) Dit omvat de wetenschappelijke waarheden, de filosofische waarheden, de geschiedkundige waarheden, de waarheden in de kunst. Ik leg de nadruk op het woord waarheid. Een beginsel dat in onze Schriften gevonden wordt is het feit dat „de heerlijkheid Gods . . . intelligentie (is), of met andere woorden, licht en waarheid“ (LV 93:36).

De kroon op Gods schepping is het verstand van de mens die in Gods beeld werd geschapen. De ontwikkeling van het verstand is evengoed onze verantwoordelijkheid als het ontwikkelen van de geest, zoals

blijkt uit de geopenbaarde beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Naast deze taken en eruit voortkomend staat de verantwoordelijkheid van het ontwikkelen van zedelijke kracht. En hoe hard is deze niet nodig in de wereld waarin wij leven. Waren de normen van Sodom en Gomorra slechter dan die van velen in deze generatie?

In zijn openingstoespraak gisteren riep president Benson ons op ons te bekeren. Gelukkig zijn er onder hen die in zonden wandelden tenminste enkelen die zijn gaan beseffen dat er iets beters bestaat en die nu naar vergeving en een nieuw bestaan verlangen. Ik citeer een paar regels uit een brief van iemand die geëxcommuniceerd werd wegens ernstig onzedelijk gedrag. Hij schrijft nu:

„Nadat ik van de kerk was afgesneden was de pijn en de kwellen een hel. Ik had niet geloofd dat iemand zo'n pijn kon ondergaan en toch leven.“

Dan smeekt hij om hulp om terug te komen en spreekt zijn waardering uit voor hen die hun arm om hem heen geslagen hebben om hem kracht te geven.

De kerk is de bewaker en de onderwijzer van zedelijke normen. Jammer genoeg zijn er mensen die die leringen negeren. Door het lezen van pornografische lectuur en het zien van pornografisch materiaal worden sommige verleid om hun zelfbeheersing aan de kant te zetten en dan worden zij meegesleept in de draaikolk van onzedelijkheid. Maar al te dikwijls worden hun vrouw en kinderen dan slachtoffers van hun gedrag. Ik heb al eerder gesproken vanaf deze kansel over het misbruiken van vrouw en kinderen. Om hier nog eens de nadruk op te leggen herhaal ik een verklaring die ik al eerder heb afgelegd:

„Seksuele mishandeling van kinderen door vaders of wie anders ook is reeds lang een reden geweest voor excommunicatie van de kerk. Geen man die tot het priesterschap van God is geordend kan ongestraft zijn vrouw of kind mishandelen. Dergelijke activiteiten ontzeggen hem direct het recht op het priesterschap en lidmaatschap van de kerk.” (Confrentieverslag oktober 1985, blz. 45.)

Als er iemand binnen het bereik van mijn stem is, die schuldig is aan zulk gedrag, laat hem of haar zich dan bekeren, en als onderdeel van die bekering naar zijn of haar bisschop gaan en belijden, en hulp zoeken om het goede te doen om het kwade weer goed te maken,

Ik herhaal, een van de grote doeleinden

van dit werk, zoals het geopenbaard is door de Heer, is ons te versterken tegen onzedelijkheid. Naarmate wij deze leringen aanvaarden en naleven zullen wij een gelukkig en gezegend volk zijn.

Tenslotte is al datgene wat de mens lichamenlijk kan ontwikkelen een onderdeel van de leerstellingen, de leringen en de gewoonten van deze kerk. Het lichaam is de tempel van de geest. Het is Gods schepping als onderdeel van zijn eeuwig plan.

Als ik lees en hoor over de vondsten van de moderne medische wetenschap, dank ik onze Schepper voor de openbaring aan zijn profeet van wat wij het woord van wijsheid noemen. In woorden die 153 jaar geleden werden uitgesproken zet het beginselen uiteen die nu bevestigd en onderwezen worden door de moderne voedingsleer. Daarbij werd een goddelijke belofte gegeven zoals er nergens anders wordt gevonden:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en

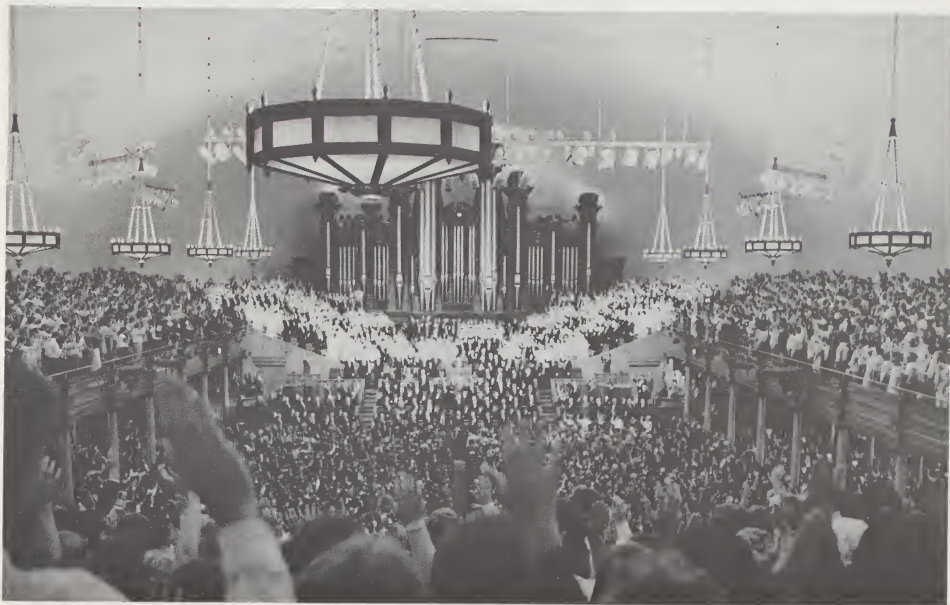
hen niet zal doden” (LV 89:18–21).

Welk een wonderbaarlijk, opmerkelijk en uniek godsdienstig beginsel is dit. Het is een onderdeel van de leerstellingen betreffende ons lichamenlijk en stoffelijk welzijn die ons gegeven zijn door een wijze Vader, onze Schepper.

Ik zeg niet dat men niet ziek zal worden, dat de dood niet zal toeslaan. De dood is een onderdeel van het goddelijk plan, een noodzakelijk stap in het eeuwige leven van de zoons en dochters van God. Maar ik aarzel niet te zeggen dat er in deze korte maar veelomvattende verklaring van de Heer raad gegeven wordt, met een belofte, die, als hij beter nageleefd werd, onnoemelijk veel pijn en leed zou voorkomen en niet slechts tot een groter lichamenlijk welzijn zou leiden maar ook tot grotere en bevredigende „schatten aan kennis” van de dingen Gods.

Dit alles waar ik over gesproken heb komt uit het geopenbaarde woord van de Almachtige tot zegen van zijn kinderen. Wij nodigen u uit, waar u ook bent of onder welke omstandigheden u ook verkeert, om te komen en deel te nemen.

God zij dank voor dit wonderbaarlijke werk, voor deze tijd van hersteld licht en waarheid, voor het evangelie van Jezus Christus. Ik geef u mijn getuigenis van zijn goddelijkheid. Wees verzekerd van mijn liefde voor een ieder van u. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Eerbiedig en rein

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Zij die de naam van God misbruiken, verliezen onherroepelijk het gezelschap van zijn Geest.”

Kortgeleden zat ons gezin te kijken naar een video, waarvan ons gezegd was dat het een goede, degelijke film was. Plotseling gebruikte een van de acteurs een vulgaire uitdrukking. Gegeneerd probeerden wij dit uit te leggen tegenover onze tienjarige dochter. Maar snel verzekerde zij ons dat wij ons er geen zorgen over hoefden te maken, omdat zij bijkans elke dag van de jongens en meisjes op school wel erger hoorde.

Ik weet zeker dat de meeste ouders in de kerk dergelijke ervaringen hebben gehad. De aard en de omvang van de godslasterlijke en vulgaire taal in onze samenleving is een maatstaf voor haar ontarding.

Ik kan mij niet herinneren wanneer ik voor het eerst godslasterlijke en vulgaire taal hoorde gebruiken in mijn omgeving. Ik veronderstel dat het door volwassenen in de schuur of de barakken gedaan werd. Heden ten dage horen onze jonge mensen dergelijke uitdrukkingen van jongens en meisjes op school, van acteurs op toneel en in films, van populaire romans, en zelfs van hooggeplaatste functionarissen en sporthelden. De televisie en de video brengen godslasterlijke en vulgaire taal in ons huis.

Voor velen is het godslasterlijke gewoone en het vulgaire acceptabel geworden. Voorzeker is dit een vervulling van de profetie in

het Boek van Mormon, dat er „grove ontheiligheden op de aarde zullen zijn” (Morm. 8:31).

God heeft zijn volk altijd geboden zich van godslasterlijke en vulgaire taal te onthouden. Heiligen der laatste dagen behoren te begrijpen waarom.

De namen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus zijn heilig. De profeet Jesaja onderwees dat de Heer niet zal dulden dat deze namen onteerd of zoals de Schriften het zeggen, ontheiligd worden. (Zie 1 Ne. 20:11; Jes. 48:11.)

In het derde van de tien geboden beval de Heer het oude Israël: „Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt” (Ex. 20:7). Dit zelfde gebod werd herhaald voor het volk van het Boek van Mormon door de profeet Abinadi (zie Mos. 13:15) en tot ons allen door middel van hedendaagse profeten (zie LV 136:21).

De Leer en Verbonden geeft dit voorbeeld: „Laten daarom alle mensen acht geven hoe zij mijn naam op hun lippen nemen – want zij, voorwaar zeg Ik, dat er velen zijn, die onder deze veroordeling staan, dat zij de naam des Heren gebruiken, en deze tevergeefs gebruiken, omdat zij geen gezag hebben” (LV 63:61–62).

Deze tekst toont aan dat wij de naam des Heren ijdel gebruiken wanneer wij zijn naam zonder gezag gebruiken. Het is duidelijk dat dit gebeurt wanneer de heilige namen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus gebruikt worden voor wat godslastering genoemd wordt: in verschrikkelijke vloeken, in boze scheldpartijen, of om bepaalde uitspraken kracht bij te zetten.

De namen van de Vader en de Zoon worden met gezag gebruikt wanneer wij op eerbiedige wijze over hen onderwijzen of van hen getuigen, wanneer wij bidden, en wanneer wij de heilige verordeningen van het priesterschap verrichten. Er zijn geen heilige of gewichtiger woorden in onze heile taal dan de namen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus.

Zoals wij in het Boek van Mormon lezen, onderwees de Heiland, toen Hij aan het volk in dit werelddeel verscheen, dat zij de naam

van Christus op zich moesten nemen:

„Want met deze naam zult gij ten laatsten dage worden geroepen. En wie Mijn naam ook op zich neemt, en tot het einde toe volhardt, zal ten laatsten dage zalig worden” (3 Ne. 27:5–6).

Hij heeft zijn volgelingen geboden de kerk bij zijn naam te noemen (zie 3 Ne. 27:7–8). In onze tijd is dit De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De Heiland onderwees dat wij onze geboden moeten beginnen met de woorden: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd.” (3 Ne. 13:9; zie ook Luc. 11:2.) In het Boek van Mormon geeft de opgestane Heiland nog de volgende aanwijzingen:

„Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden;

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.

„Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (3 Ne. 18:19–21; zie ook 3 Ne. 27:7; Joh. 14:13; 15:16.)

De Schriften staan vol verklaringen dat de naam van Jezus Christus „den enige naam (was), die onder den hemel zal worden gegeven, waardoor zaligheid tot de kinderen der mensen zal komen”. (Moz. 6:52; zie ook Hand. 4:12; 2 Ne. 25:20; 31:21; Mos. 3:7.)

In de Bijbel wordt het woord God, een heilig woord, waarmee meestal God de Vader of Elohim bedoeld wordt, honderden malen gebruikt. (Zie Genesis; Joh. 3:16.) De oude profeten kenden en eerden ook de naam Jehova, de Heilige Israëls, Jezus Christus, die in de Bijbel meestal de Heer wordt genoemd. (Zie Jes. 43:3; Abr. 1:16; 2:8; Ether 3.)

Deze namen waren zo heilig dat de kinderen Israëls herhaaldelijk geboden werd ze niet te misbruiken. (Zie Lev. 18:21; 19:12; 20:3; 21:6.) Iemand die de naam des Heren misbruikte moest volgens het gebod gestenigd worden (zie Lev. 24:16).

De zonden van zijn landgenoten opnoemde zei de profeet Ezechiël: „Zijn priesters deden mijn wet geweld aan en ontvienden mijn heilige dingen: tussen heilig en onheilig maken zij geen onderscheid, het verschil tussen onrein en rein onderwijzen zij niet . . . zo word Ik te midden van hen ontheiligd.” (Ez. 22:26; zie ook 36:20–23.)

Door de eeuwen heen heeft de Heer geboden: „Wat gij daarom ook zult doen, zult gij in Mijn naam doen” (3 Ne. 27:7). God de Vader gebod dat Adam en Eva en al hun nakomelingen gedoopt zouden worden „in den naam van mijn Eniggeboren Zoon, Die vol genade en waarheid is, en Die Jezus Christus is” (Moz. 6:52).

Aan het eind van zijn bediening noemde

de opgestane Heer de tekenen op die de gelovigen zouden volgen (zie Marc. 16:17-18).

„In Mijn naam zullen zij vele wondervolle werken doen;

„In Mijn naam zullen zij duivelen uitwerpen;

„In Mijn naam zullen zij de zieken genezen;

„In Mijn naam zullen zij de ogen der blinden openen en de oren der doven openen” (LV 84:66-69).

Toen Petrus de verlamde bedelaar genas, sprak hij deze woorden: „Wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreëer: Wandel!” (Hand. 3:6).

Wanneer de namen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus met eerbied en gezag worden gebruikt, roepen zij een kracht op die het menselijk begrip te boven gaat.

Voor iedere gelovige zou het duidelijk moeten zijn dat deze machtige namen – waardoor wonderen gewrocht worden, waardoor de wereld werd gevormd, waardoor de mens werd geschapen, en waardoor wij zalig kunnen worden – heilig zijn en met de meeste eerbied behandeld dienen te worden. Zoals wij in de hedendaagse openbaring kunnen lezen: „Bedenkt dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betuoged over moet spreken” (LV 63:64).

Daarom is het ook dat het heilige priesterschap naar de orde van de Zoon van God, het Melchizedeks priesterschap wordt genoemd, „uit achtung of eerbied voor de naam van het Opperwezen, en om het veelvuldig herhalen van Zijn naam te voorkomen” (LV 107:3-4).

Het verlangen en het werk van de duivel is te misleiden en te verderven. Hij streeft ernaar het evangelieplan, waardoor God zijn kinderen de kans geeft het eeuwige leven te verwerven, te vernietigen. Satan probeert de heilige namen van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, de namen waardoor hun werk wordt gedaan, in diskrediet te brengen. In zekere mate slaagt hij erin wanneer het hem lukt om mannen en vrouwen, jongens of meisjes zo te beïnvloeden dat zij van die heilige namen iets vulgairs maken en ze in verband brengen met lage gedachten en boze daden. Zij die heilige namen ijdel gebruiken, bevorderen zodoende satans werk. Godslastelijke taal is diep krenkend voor hen die de God dienen wiens naam ontheiligd wordt. Wij weten allen hoe een profeet reageerde vanuit zijn ziekenhuisbed toen een assistent in de operatiekamer struikelde en zijn tegenwoordigheid vloekte. Hoewel half bij bewustzijn kromp onderling Kimball ineen en smeekte: „Alstublieft, alstublieft! Dat is mijn Heer Wiens naam u lastert.” (Spencer W. Kimball, *Improvement Era*, mei 1953, blz. 320.)

De woorden die wij spreken zijn belang-

rijk. De Heiland onderwees dat de mensen op de dag des oordeels verantwoording af zullen moeten leggen voor ieder ijdel woord. „Want naar uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en naar uw woorden zult gij veroordeeld worden” (Matt. 12:36-37). Hij zei ook: „Wat de mond uitkomt, dat maakt de mens onrein” (Matt. 15:11).

Voorzeker is het zoals de apostel Jakobus zei: „De tong is een vuur, zij is de wereld der ongerechtigheid . . . dat het gehele lichaam bezoodeld” (Jak. 3:6).

Godslastering eist ook zijn tol van hen die zich er schuldig aan maken. Zoals wij in Spreuken lezen: „Zachtheid van tong is een boom des levens, maar valsheid in haar is een verderf in de geest” (Spr. 15:4). De Geest des Heren, de Heilige Geest, getuigt van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus (zie 2 Ne, 31:18). Wanneer deze namen misbruikt worden, is die Geest gekrenkt en trekt zich terug, daar Hij niet „in onheilige tempelen woont” (Hel. 4:24). Om deze reden verliezen zij die Gods naam misbruiken onherroepelijk het gezelschap van de Geest.

Zoals de apostel Paulus Timoteüs onderwees dient men, om Gods goedkeuring te verkrijgen, „de onheilige, holle klanken” te vermijden, „want zij zullen de goddeloosheid nog verder drijven” (2 Tim. 2:16). Godslastering leidt tot meer goddeloosheid omdat de Geest des Heren zich terugtrekt en men zonder leiding gelaten wordt.

Vulgair en grove uitdrukkingen zijn ook krenkend voor de Geest des Heren. De apostel Jakobus onderwees dat de volgelingen van Christus „langzaam om te spreken, langzaam tot toorn” moeten zijn. „Legt dus af alle vuilheid,” zei hij (Jak. 1:19, 21). In de

Bijbel is vuilheid een uitdrukking die verband houdt met seksuele zonden en schunnige taal. (Zie Ez. 6:36; 24:13; Ef. 5:3-4.) Zonder twijfel veroordeelde Paulus daarom vulgair taal toen hij aan de Kolossenzen schreef: „Maar thans moet ook gij dit alles wegdoen: toorn, heftigheid, kwaadaardigheid, laster en vuile taal uit uw mond” (Kol. 3:8).

Deze Bijbelse verordelingen van vulgair taal zijn nodig in onze tijd. Onzedelijke en vulgair uitdrukkingen vervuilen de lucht om ons heen. Relaties tussen man en vrouw, die heilig zijn, worden gebrandmerkt door grove uitspraken die het intieme van een huwelijk naar beneden halen en wat buiten het huwelijk verboden is gewoon maken. Morele zonden die onuitsprekelijk zonden moeten zijn, blijken gewoon te zijn in dagelijkse gesprekken. Menselijke gedragingen die afzakken van het slechts onbetamelijke tot het uiterst weerzinwekkende, worden op de muren beschreven en in de straten luikeels uitgeroepen. Fijngevoelige mannen en vrouwen van de twintigste eeuw kunnen gemakkelijk begrijpen dat Lot, een vluchteling voor de daden en de taal van Sodom en Gomorra, „werd gekweld door het zien en horen van hun tegen alle wet ingaande werken” (2 Petr. 2:7).

Hoe ernstig behoren wij de leringen van het Boek van Mormon op te vatten dat „niets dat onrein is . . . het koninkrijk Gods (kan) ingaan; daarom is het noodzakelijk, dat er een plaats van onreinheid wordt bereid voor datgene wat vuil is”. (1 Ne. 15:34; zie ook Alma 7:21.)

Godslasterlijke en vulgair uitdrukkingen zijn een duidelijk bewijs van de onwetendheid, de onbekwaamheid of de onvolwassenheid van een spreker. Een spreker die

godslasterlijke taal gebruikt moet niet op de hoogte zijn of onverschillig zijn tegenover Gods streng gebod dat zijn naam met eerbied dient te worden behandeld en niet ijdel gebruikt mag worden. Een spreker die godslasterlijke en vulgaire taal uit om zijn woorden kracht bij te zetten erkent dat hij of zij niet in staat is zich in die taal goed uit te drukken. Wanneer zij op de juiste wijze gebruikt worden, hebben moderne talen zulke kunstmatige oppeppers niet nodig.

Een spreker die godslasterlijke of vulgaire taal gebruikt om iemands aandacht te trekken, bedient zich van een kinderachtige methode waar geen verontschuldiging voor is. Dergelijke taal is moreel gezien onaanvaardbaar. Het is ook zelfvernietigend, want de schok die het veroorzaakt wordt steeds minder naarmate het vaker gebruikt wordt en de gebruiker kan slechts hetzelfde doel blijven bereiken door steeds grovere taal te gebruiken.

Leden van de kerk, jong of oud, zouden nooit mogen toestaan dat godslasterlijke of vulgaire woorden uit hun mond voortkomen. De taal die wij gebruiken projecteert de denkbeelden in ons hart, en ons hart behoort rein te zijn. Zoals de Heiland leerde:

„Want uit de overvloed des harten spreekt de mond. Een goed mens brengt uit zijn goe-

de schat goede dingen voort, en een slecht mens uit zijn boze schat boze dingen“ (Matt. 12:34–35).

Het Boek van Mormon leert ons dat wanneer wij voor de rechterstoel Gods worden gebracht onze woorden en onze gedachten ons zullen veroordelen (zie Alma 12:14). Laten wij onderkennen wat godslastering en vulgaire taal in werkelijkheid zijn. Het zijn zonden die ons van God scheiden en onze geestelijke verdediging afbreken omdat de Heilige Geest zich van ons terugtrekt.

Wij behoren dergelijke uitdrukkingen niet te gebruiken en wij behoren onze kinderen te leren ze niet te gebruiken.

Wij kunnen hen met wie wij omgaan ook aanmoedigen het niet te doen. Wanneer wij de moed hebben een vriendelijk verzoek te doen, zoals ouderling Kimball, zullen wij dikwijls een beleefde en gewillige reactie krijgen. Onze getrouwde dochter, die in Illinois woont, heeft dat eens meegemaakt. Toen het haar beurt was om de twaalfjarige jongens thuis te brengen van hun voetbalwedstrijd, doorspekte het luidrechtige stel hun woorden met godslasteringen. Vastbesloten maar vriendelijk zei ze tegen de jongens: „In ons gezin gebruiken wij die naam alleen als wij bidden of ons geloof bespreken, wij vragen jullie dus die naam

niet op oneerbiedige wijze te gebruiken in onze auto.“ De jongens voldeden direct aan haar verzoek, en wat nog verbazingwekkender was, de meesten van hen herinnerden het zich nog toen het weer haar beurt was om te rijden.

Het is duidelijk dat wij niet alles wat erom ons heen gebeurt in de hand kunnen houden. Door hedendaagse openbaring wordt een alternatief geboden aan hen die rein willen blijven: „En gaat uit van onder de goddelozen. Redt u“ (LV 38:42). Soms kunnen wij ons onttrekken aan godslasterlijke en vulgaire taal. Als dit niet mogelijk is kunnen wij toch altijd onze bezwaren uiten zodat de anderen vanwege ons zwijgen niet kunnen denken dat wij het ermee eens zijn.

Ons dertiende Artikel des geloofs geeft ons de opdracht om alles wat „deugdelijk, lieflijk, eervol of prijzenswaardig is“ na te streven. De taal van heiligen der laatste dagen behoort eerbiedig en rein te zijn. Wij begrijpen de eeuwige eis om rein te zijn en wij begrijpen de heilige betekenis van de namen van de Vader en de Zoon.

Ik geef u mijn getuigenis van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus en bid dat wij getrouwer mogen zijn in het eerbiedigen van hun heilige namen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Dallin H. Oaks spreekt de vergadering toe.

Geluk

Ouderling Jack H. Goalsind
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Als wij ongelukkig zijn, laten wij onszelf dan eens onderzoeken om na te gaan waar wij ons van moeten bekeren. Als wij vragen hebben over wat wij moeten doen, of niet doen, hoeven wij slechts naar ons geweten te luisteren en de influisteringen van de Geest op te volgen.”

Vorig jaar zomer was ik getuige van een vermakelijk schouwspel toen ik op de snelweg achter een auto reed. Het was een grote 'stationcar' die al heel wat schermutselingen op de weg had meegeemaakt. Het imperiaal was waars beladen en de wagen zat propvol. Er staken vier blote voeten uit het achterraam en uit de zijraampjes bungelden wat armen. Voorin probeerde de moeder een ballorrig kind de baas te blijven en tegelijkertijd een huilende baby te troosten. De vader deed zijn uiterste best om de auto veilig door het drukke verkeer te loodsen. Het was duidelijk dat het gezin met vakantie ging. Toen ik het tafereel vol bewondering en een zekere mate van medeleven gade sloeg, merkte ik een bumpersticker op waarop stond: „Hebben wij al plezier?“ Ik moet er nog steeds om lachen als ik eraan terugdenk. Ik vind het amusant omdat het een wrang beeld geeft van de menselijke natuur. Het openbaart een reëel aspect van de menselijke aard: het najagen van geluk, grotendeels zonder voldoening te vinden. De implicaties van de vraag „hebben wij al plezier?“ zijn moeilijk te doorgronden. Hoeveel mensen in deze wereld jagen geluk na, maar ontdekken dat het ongrijpbaar blijft?

Zij bedenken pleziertjes, verzinnen amusement en geven veel uit aan recreatie. Zij zoeken deze zeldzame gave in het buitenland, maar zien niet in, dat zij deze niet zo ver hoeven te zoeken; ze bevindt zich in hun onmiddellijke omgeving: de bron ervan ligt in henzelf.

Ik heb over de hele wereld fijne mensen ontmoet en dikwijls grijpt het mij aan dat er zoveel mensen naar het geluk zoeken, maar het toch niet weten te vinden. Zij hunkeren ernaar, streven ernaar en volhardten daarin, maar lijken zich toch af te vragen: „Ben ik wel gelukkig?“ Ik verzeker u dat geluk werkelijk bestaat. Het kan hier ervaren worden en wij kunnen een volheid van vreugde in het hiernamaals ontvangen. Mag ik u deelgenoot maken van enkele gedachten over het soort geluk dat door het evangelie van Jezus Christus beloofd wordt?

Lehi's woorden aan zijn zoon Jakob bevatten een grote waarheid: „Doch ziet, alles werd gedaan in de wijsheid van Hem, Die alles weet. Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben“ (2 Ne. 2:24–25).

Onze wijze en liefhebbende Vader in de hemel is geïnteresseerd in het welzijn van zijn kinderen. Hij wil ons gelukkig zien. Het ware doel van ons leven is niets anders dan geluk. De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: „Geluk is het doel en de bestemming van ons bestaan; dit doel zal verwezenlijkt worden als wij het pad volgen dat erheen leidt.“ (*History of the Church*, deel 5, blz. 134.)

Ons verlangen naar geluk werd in ons hart geplant door de Godheid. Het is een soort heimwee, want er zijn in ons geheugen sporen achtergebleven van ons voorsterfelijk bestaan. Zij zijn ook een voorproefje van de volheid van vreugde die aan de getrouwen beloofd is. Wij kunnen met volmaakt vertrouwen verwachten dat onze Vader ons innigste verlangen naar vreugde zal vervullen. In feite wordt het plan dat Hij ons gegeven heeft om ons te leiden „het plan van gelukzaligheid“ genoemd (Alma 42:16).

In het midden des tijd werd het door engelen aangekondigd: „Want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen“ (Luc. 2:10).

Het Boek van Mormon maakt duidelijk dat geluk onze bestemming is. Het spreekt over met God wonen „in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid“ (Mos. 2:41). Het geeft ook aan dat „alle dingen in hun eigen bouwwijze worden hersteld; alles tot zijn natuurlijke vorm . . . verzetten tot eindeloze gelukzaligheid om het koninkrijk Gods te beërven, of tot eindeloze ellende om het rijk des duivels te beërven“ (Alma 41:4). Wij lezen daarin ook dat wij zullen verrijzen „tot gelukzaligheid volgens (onze) verlangens naar gelukzaligheid“ (Alma 41:5).

Woorden zoals oogsten, hersteld en verlangs houden in dat geluk een gevolg is, niet een beloning. Wij worden hersteld tot een staat van gelukzaligheid wanneer wij gekozen hebben voor een leven dat in overeenstemming is met het plan van gelukzaligheid. Onze vreugde in Gods koninkrijk zal een natuurlijk gevolg zijn op het geluk dat wij in dit leven weten te bereiken.

Ons geluk wordt door minstens twee dingen verminderd: zonde en tegenspoed. Van deze twee is zonde het meest rampzalig. Zonde is de hardnekkigste oorzaak van menselijk leed en van de twee brengt het het diepste berouw met zich mee. Zonde en verleiding om het kwade te doen zijn een deel van de sterfelijke beproeving. Wij worden beproefd om te zien of wij het goede of het kwade kiezen. Het is een moeilijke toets en alleen zij die de verleiding weerstaan weten welke kracht men er door kan verkrijgen.

Zonde is zonde omdat het vernietigt in plaats van te redden; het breekt af in plaats van te stichten, het veroorzaakt wanhoop in plaats van hoop.

Het Boek van Mormon zegt van de mensen dat zij in een „vieselijke staat“ zijn, „in banden der ongerechtigheid; zij zijn zonder God in de wereld en hebben in strijd met de aard van God gehandeld, daarom zijn zij in een staat, tegenovergesteld aan de aard van gelukzaligheid“ (Alma 41:11). De waarschuwing van Samuel de Lamaniet aan de Nephiëten staat er ook in opgetekend: „Gij hebt gedurende al de dagen uws levens gezocht naar hetgeen gij niet kondet verkrijgen; en gij hebt naar geluk gezocht door ongerechtigheid te bedrijven, wat in strijd is met de aard van die gerechtigheid, die is ons groot en eeuwig Hoofd is“ (Hel. 13:38). Het beginsel wordt door Alma samengevat in de woorden: „Zie, ik zeg u: *Goddeloosheid bracht nimmer geluk.*“ (Alma 41:10; cursivering toegevoegd.) Als wij niet rein zijn, zullen wij ons ellendig voelen in de tegenwoordigheid van God en Christus, die vanwege hun aard zelf gelukkig en vol vreugde zijn en de zonde niet met de geringste mate van toelating

Ouderling Jack H. Goaslind jr. en ouderling Carlos E. Asay, beide van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, schudden elkaar de hand in aanwezigheid van ouderling Bernard P. Brockbank, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

kunnen aanschouwen. Het lijden dat veroorzaakt wordt door zonde is het meest tragische omdat wij door onze eigen keuzen kunnen besluiten zonde te vermijden.

Wij hebben die macht. Wij zijn ook in staat

om ons te bekeren van onze zonden en de vreugde van vergeving te ervaren. Als wij ongelukkig zijn, laten wij onszelf dan eens onderzoeken, om na te gaan waar wij ons van moeten bekeren. Als wij vragen hebben over wat wij moeten doen of niet doen, hoeven wij slechts naar ons geweten te luisteren en de influisteringen van de Geest op te volgen.

Ik ken een man die in opstand kwam tegen de kerk toen hij jong was. Hij maakte wat fouten in die tijd en ontwikkelde bepaalde gewoonten. Uiteindelijk kwam hij echter weer tot zichzelf; hij ging op zending, keerde terug en kreeg vele verantwoordelijke taken in de kerk. Maar hij was nooit helemaal gelukkig. Hij had met Nephi kunnen zeggen: „Ik ben omringd door de verleidingen en de zonden, die mij zo gemakkelijk overvallen. En wanneer ik mij wil verblijden, klaagt mijn hart wegens mijn zonden” (2 Ne. 4:18-19).

Tenslotte, in een nacht van geestelijke beoering, beledde de man aan zichzelf dat hij zijn zonden nooit ten volle had beleeden. Hoewel hij geen zonden had begaan die hem voor een kerkelijke rechtbank gebracht zouden hebben, koesterde hij toch nog gedachten, die hem zijn spiritualiteit kostten, en hij maakte tijden van schuldgevoelens en

wanhoop mee die zijn geluk ondermijnden. Hij besloot te veranderen en hij hield zich aan zijn besluit. Hij verbrak de ketenen van zonden en wanhoop en, voor het eerst in zijn leven begon hij waar geluk te ervaren. Als iemand hem gevraagd had: „Hebben wij al plezier, zijn wij al gelukkig?” dan had hij kunnen antwoorden: „Ja, meer geluk en vreugde dan ik mij had kunnen voorstellen.”

Het streven naar geluk is een lange, zware reis met veel uitdagingen. Het vereist eeuwige waakzaamheid om de overwinning te behalen. Ons af en toe inspannen is niet genoeg. Een evenwichtige levensstijl, waarbij we pal staan voor het goede, is noodzakelijk. Daarom worden geduld en geloof in de Schriften zo dikwijls met elkaar in verband gebracht. Het is nodig om „elke verleiding van de duivel te weerstaan met (uw) geloof in de Here Jezus Christus” (Alma 37:33). Maar denk eraan, geloof is geen magische formule. Het vereist dat u een bewust besluit neemt om het goede te doen en dat u uw besluit ook uitvoert. Doe dit. Doe dit en doe het lang genoeg om succes te oogsten, hoe moeilijk het ook lijkt. Uw overwinning op uzelf leidt tot eenheid met God en brengt geluk, blijvend en eeuwig geluk.

Wat ons geluk ook kan verminderen is te

De tabernakel in de schaduw van de Salt Lake-tempel.

genspoed. Tegenspoed is ook een deel van onze sterfelijke beproeving, en is een ieders deel. Tegenspoed is echter anders dan zonde. Terwijl wij kunnen besluiten de zonde te vermijden, kunnen we niet besluiten tegenspoed te vermijden. Ik ben ervan overtuigd dat wij, als wij geluk in ons hart willen hebben, moeten leren het te behouden te midden van moeilijkheden en beproevingen. Wij kunnen onze houding tegenover tegenspoed beheersen. Sommige mensen worden erdoor verslagen en verbitterd, terwijl anderen tegenspoed overwinnen en in tijden van tegenspoed goede eigenschappen ontwikkelen.

Ik herinner mij een waar gebeurd verhaal uit de tijd van de pioniers, dat illustreert hoe wij onze reactie op tegenspoed kunnen bepalen. Meer dan honderd jaar geleden ondernam een Zweeds gezin, nadat het lid van de kerk geworden was, de lange reis naar Amerika. Eerst was er de lange zeereis, daarna ging het verder van New York naar Omaha met de trein en toen volgde de tocht met de huifkarren naar Salt Lake City. De treinreis maakten zij in veewagens waarin gewoonlijk varkens werden vervoerd. De wagens waren smerig en zaten vol luizen. Tijdens de reis met de huifkarren over de vlakten werd er een gezonde baby geboren, maar een driejarig kindje kreeg cholera. In de nacht ging de vader naar een huifkar, die naast hem stond, om een kaars te lenen, maar kreeg te horen dat zij er geen konden missen. Dit maakte hem boos en kokend van woede zat hij in het donker met het slappe, koortsige lijfje van zijn zoon in zijn armen. Het jongetje stierf die nacht.

De volgende morgen zei de groepsleider, dat zij een korte rouwdienst zouden hebben en de jongen in een ondiep graf zouden begraven. Zij waren in een gebied waar India-

nen rondzwierven en hadden geen tijd om meer te doen. De vader stond erop om achter te blijven en een diep graf te graven, zodat de dieren het lichaam niet zouden kunnen opgraven. Zij ondervonden nog meer moeilijkheden voordat zij Salt Lake City bereikten.

Nu maakten de moeder en de vader dezelfde beproevingen mee, maar de vader werd teruggetrokken, chagrijnig en verbitterd. Hij ging niet langer naar de kerk en kritiseerde haar leiders. Hij werd helemaal in beslag genomen door zijn eigen ellende, en het licht van Christus werd hoe langer hoe zwakker in zijn leven.

Aan de andere kant nam het geloof van de moeder toe. Elk nieuw probleem leek haar sterker te maken. Zij werd een engel van barmhartigheid, vervuld van medeleven en naastenliefde. Zij werd een licht voor de mensen om haar heen. Haar gezin voelde zich tot haar aangetrokken en beschouwde haar als de leidster. Zij was gelukkig, hij was diep ongelukkig. (Zie Steve Dunn Hanson, *Ensign*, februari 1981, blz. 55.)

Ik zou u een sleutel willen aanbieden om het geluk ondanks tegenspoed te behouden. Christus heeft gezegd: „Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft, om Mijnentwil, die zal het behouden” (Luc. 9:24). Als u geluk en vreugde wilt vinden geef uw leven dan aan een edel doel. Een waardig doel behoort de kern van ieder waardig leven te zijn. President Stephen L. Richards zei eens dat het leven een taak is, niet een carrière. (Zie *Where is Wisdom?*, 1955, blz. 74.) Als leden van de kerk behoort onze taak de grootste, de nobelste taak te zijn in het heelal – het redden van zielen. President David O. McKay haalde graag de dichter Robert Browning aan, die zei: „Er is

een antwoord op het hartstochtelijk verlangen van het hart naar volheid, ik ken het en het antwoord is dit: Leef in alle dingen buiten uzelf door liefde, en u zult vreugde hebben. Dat is Gods leven en het behoort ons leven te zijn. In Hem is het volmaakt; maar in alle geschapen dingen is het een les die langzaam geleerd wordt door middel van moeilijkheden.” (Aangehaald in *Stepping Stones to an Abundant Life*, samengesteld door Llewellyn R. McKay, blz. 119.)

Dienstbetoon helpt ons onze eigen problemen te vergeten; het verdiept onze ziel en geeft ons meer bekwaamheid om onze eigen beproevingen te ondergaan.

Nu heb ik gesproken over het plan van gelukzaligheid van onze Vader, waardoor Hij ons leidt tot eeuwige vreugde. Ik heb gesproken over het overwinnen van zonde door bekering en zelfbeheersing, en ik heb gesproken over het wegnemen van de scherpe kanten van tegenspoed door onzelfzuchtig dienstbetoon. Zelfbeheersing en dienstbetoon zijn sleutels tot het plan van onze Vader. Christus vertelde zijn discipelen eens: „Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de zijden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.

„Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde” (Joh. 15:10–11).

De geboden zijn een leidraad tot het geluk. Ik smeek u ze na te leven.

„Hebben wij al plezier, ervaren wij al waar geluk?” Ik zeker wel. Ik vind veel vreugde in het leven, in het gehoorzamen en het dienen. Ik bid dat ook u die moeilijk te vinden schat van waar geluk moge ontdekken, met behulp van de middelen die door de Vader zijn gegeven, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Jack H. Goasland jr. van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig samen met ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaal.

„De belevissen mijner ziel“

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Nadat u het boek gelezen hebt, bent u in de positie waarin u, op de wijze die Hij in het boek voorschrijft, de Heer kunt vragen of het boek al dan niet waar is. U komt dan in aanmerking, op de voorwaarden die Hij gesteld heeft, voor het ontvangen van persoonlijke openbaring.“

Ik spreek tot hen die het Boek van Mormon nog nooit hebben gelezen. Hieronder versta ik ook de vele kerkleden, die het boek meerdere malen ter hand hebben genomen, maar die het, om de een of andere reden, nooit hebben uitgelezen.

Ook kan mijn boodschap een ruggesteun zijn voor hen die het Boek van Mormon wel hebben gelezen maar het daarna nooit meer hebben opgepakt.

Ik heb als titel van mijn toespraak gekozen: „De belevissen mijner ziel.“

Er is waarschijnlijk geen boek dat zo heftig is gehelend door mensen die het nooit gelezen hebben, als het Boek van Mormon.

Daarom hoop ik het boek op zo'n wijze te introduceren dat, mocht u besluiten het te lezen, u vooraf zult weten wat u te wachten staat.

Uitgezonderd de Bijbel, is het Boek van Mormon anders dan elk boek dat u ooit gelezen hebt. Het is geen roman. Het is geen fictief verhaal. Het is voor het grootste gedeelte niet moeilijk te lezen. Zoals, echter, met alle boeken van innerlijke waarde het geval is, leest het niet vlot weg. Maar als u doorzet,

verzekert ik u dat het u meer voldoening zal geven dan enig ander boek dat u ooit gelezen hebt.

Het Boek van Mormon is geen biografisch verslag, want geen enkel karakter wordt volledig uitgediept. Noch is het in de strikte zin des woords een geschiedenis.

Hoewel het een volk 1021 jaar op de voet volgt en het een verslag bevat van een volk dat nog eerder het land bewoonde, is het in feite geen geschiedenis van dat volk. Het is de saga van een boodschap, een getuigenis. Door de geslachten heen werd deze boodschap doorgegeven en tekenden meer dan twintig schrijvers het lot op van mensen en beschavingen die dat getuigenis aanvaardden danwel verwierpen.

Het verhaal begint in Jeruzalem, zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus. Konink Sedekia regeert het verdoemde koninkrijk van Juda.

De profeet Lehi wordt in een droom gewaarschuwd met zijn gezin Jeruzalem te verlaten, vooraleer de verwoesting van die stad, die de oudtestamentische profeet Jeremia binnenkort zal vastleggen, een feit wordt (zie Jer. 44:1-8).

De Heer gebiedt Lehi de hand te leggen op een kroniek van zijn volk. Het is met die kroniek, de koperen platen van Laban, dat de saga van het Boek van Mormon begint.

Lehi's zoon Nephi bemachtigt het verslag en zegt:

„En ziet, het is naar de wijsheid Gods, dat wij deze verslagen moeten verkrijgen om de taal onze vaderen voor onze kinderen te behouden.“ (1 Ne. 3:19; cursivering toegevoegd.)

De koperen platen bevatten, zo ontdekken zij:

- „De vijf boeken van Mozes, die een beschrijving gaven van de schepping der wereld en ook van Adam en Eva, die onze eerste ouders waren“ (1 Ne. 5:11).

- En „de woorden . . . die door alle heilige profeten zijn gesproken, die hun werden ge-

geven door de Geest en de macht Gods.“ (1 Ne. 3:20; cursivering toegevoegd.)

- „En ook een kroniek van de Joden, sedert het begin tot aan de aanvang van de regering van Zedekia, koning van Juda;„

- En „een geslachtsregister van (Lehi's) voorvaderen“ (1 Ne. 5:12, 14).

Lehi's kleine gezelschap verlaat Jeruzalem met het verslag. Na verloop van tijd komt er een oceaan te liggen tussen hen en hun land van herkomst. Maar zij hebben dat kostbare geestelijke verslag.

Een latere profeet, Benjamin, zegt over het verslag:

„Zonder deze dingen, die door de hand van God zijn bewaakt en bewaard, opdat wij van Zijn verborgenheden mochten lezen en ze verstaan, en Zijn geboden altijd voor ogen mochten hebben . . . (zouden wij) tot ongelooft zijn vervallen.“ (Mos. 1:5; cursivering toegevoegd.)

Een tweede verslag vormen de geschriften van Lehi, die de belevissen van zijn kleine gezelschap optekent. Hij houdt een wereldlijke geschiedenis bij van hun reizen, afgewisseld met zijn openbaringen, leringen en geestelijke ervaringen.

Nephi volgt zijn vader op als schrijver van het verslag, dat bekend is als de grote platen van Nephi.

Nephi schrijft dat „op (deze) platen een verslag van de regering der koningen (dient) te worden gegraveerd en van de oorlogen en twisten onder mijn volk.“ (1 Ne. 9:4; cursivering toegevoegd.)

Later, wanneer zij uitgroeien tot een talrijk volk, wordt dit verslag bijgehouden door de koningen.

Ongetwijfeld is dit verslag een rijke bron van historische gegevens. Generaties later, als Mormon het verslag beknopt weergeeft, herhaalt hij zes keer, dat hij nog niet een „honderdste deel“ van dat verslag overneemt. (Zie Jakob 3:13; WvM 5; Hel. 3:14; 3 Ne. 5:8; 26:6; Ether 15:33.)

Maar het is niet het waardevolste verslag, want Nephi wordt geboden nog een ander bij te houden – deze keer niet een wereldlijk verslag, maar een verslag van de geestelijke

bediening. Deze kroniek, de kleine platen van Nephi, wordt niet door de koningen, maar door de profeten bijgehouden.

Dit verslag van hun bediening werd het fundament van wat nu het Boek van Mormon is.

Jakob, die de platen van zijn broer Nephi ontvangt, verrijkt ons wellicht met het beste inzicht aangaande het doel van het bijhouden van de kroniek.

„En hij gaf mij, Jakob, een gebod, dat ik op deze (kleine) platen enkele van de dingen zou schrijven, die ik het meest waardevol achtte, en dat ik de geschiedenis van dit volk . . . maar zeer oppervlakkig zou aanroeren.

„Want hij zeide, dat de geschiedenis van zijn volk op zijn andere (grote) platen zou worden gegraveerd, en dat ik deze (kleine) platen moest bewaren, en ze doorgeven aan mijn nakomelingen, van geslacht op geslacht.

„En indien er heilige prediking, of belangrijke openbaring, of profetieën waren, dan moest ik de voornaamste punten er van op deze (kleine) platen graven, en ze zoveel mogelijk aanroeren om Christus' wille, en ter wille van ons volk.” (Jakob 1:2-4; cursivering toegevoegd.)

Is het u opgevallen, dat hij de geschiedenis van het volk maar zeer oppervlakkig moest aanroeren, maar „zoveel mogelijk” de heilige dingen moest optekenen?

Nephi legt uit:

„Ik acht het niet belangrijk om een volledig verslag te geven van alles, wat mijn vader betreft . . . omdat ik deze ruimte wens te besteden om over de dingen Gods te schrijven.

„Want mijn volle verlangen is, de mensen te bewegen tot de God van Abraham, de God van

Isaak en de God van Jakob te komen, ten einde te worden gered.

„Daarom zal ik mijn nageslacht gebieden, dat zij deze platen *niet* benutten voor dingen, die voor de kinderen der mensen van geen waarde zijn.” (1 Ne. 6:3-4, 6; cursivering toegevoegd.)

„En dit doe ik, opdat de heiliger dingen voor de kennis van mijn volk bewaard mogen blijven . . . Ik schrijf evenwel niets op de platen, tenzij ik denk, dat het heilig is.”

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf begroet jonge conferentiegangers.

(1 Ne. 19:5-6; cursivering toegevoegd.)

Merk op waarom hij zo handelde:

„Ik heb echter een gebod van de Here ontvangen, dat ik deze platen zou maken voor het bijzondere doel, dat er een verslag van mijn bediening van mijn volk op zou worden gegraveerd.” (1 Ne. 9:3; cursivering toegevoegd.)

En dan dit vers waaruit ik mijn titel heb overgenomen:

„En hierop (de kleine platen) schrijf ik de belevissen mijner ziel en vele van de geschriften, die op de koperen platen zijn gegraveerd. *Want mijn ziel verheugt zich in de schriften*, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen.” (2 Ne. 4:15; cursivering toegevoegd.)

De prediking die heilig waren, de openbaringen en profetieën die groots waren, getuigden alle van de komst van de Messias.

Er komen ook profetieën over de Messias voor in het Oude Testament. Maar het Boek van Mormon bevat een visioen dat zijn gelijke niet heeft in het Oude Testament.

Nadat het gezelschap van Nephi op het westelijk halfrond is aangekomen, krijgt Lehi een visioen van de boom des levens. Zijn zoon Nephi bidt om de betekenis ervan te weten. In antwoord ontvangt hij een opmerkelijk visioen van Christus.

In dat visioen ziet hij:

- Een maagd die een kind in haar armen draagt.
- Iemand die de weg zou bereiden – Johannes de Doper.
- De bediening van de zoon Gods.

President Ezra Taft Benson begroet ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf.

- Twaalf anderen die de Messias volgen.
- De hemelen zich openen en engelen Hem bedienen.
- Menigten die gezegend en genezen worden.
- De kruisiging van Christus.
- De wijsheid en hoogmoed van de wereld die het werk bestrijden. (Zie 1 Ne. 11:14-36.)

Dat visioen is de kernboodschap van het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon is werkelijk een getuige van Jezus Christus.

Soms wordt het geïntroduceerd als „een geschiedenis van de oude inwoners van Amerika, de voorouders van de Amerikaanse Indianen.“

Dat doet net zomin recht aan de inhoud van dit heilige boek als 'een geschiedenis van de oude inwoners van het Midden-Oosten, de voorouders van de Israëliërs' aan de inhoud van de Bijbel.

Het geschiedkundige aspect van het Boek van Mormon is van secundair belang. Er zijn profeten en andersdenkenden, en geslachtsregisters die ons in latere generaties plaatsen, maar het hoofddoel is niet geschiedkundig.

We zien dat één schrijver, Alma, honderd-zestig bladzijden nodig heeft om 38 jaar te beschrijven, terwijl zeven anderen (Enos, Jarom, Omni, Amaron, Chemish, Abinadom, Amaleki) samen in slechts zes bladzijden driehonderd jaar overbruggen. In beide gevallen weet het testament te overleven.

Het Boek van Mormon is Schriftuur. Het is een getuige van Jezus Christus. Het is in bijbelse taal geschreven, de taal van de profeten.

Voor het grootste gedeelte is het in gemakkelij leesbare nieuwtestamentische taal geschreven, met woorden als *zeide* voor *zei*, met *aldus* en *gij*.

U zult de slag van de taal al na een paar

bladzijden te pakken hebben en het verhaal zal makkelijk te begrijpen zijn. In feite hebben de meeste tieners geen enkele moeite met de verteltrant van het Boek van Mormon.

En dan, net als u lekker op weg bent, komt u een hindernis tegen. De taal verandert in de profetische stijl van het Oude Testament. Dat komt omdat er in het verhaal hoofdstukken zijn overgenomen van de profetieën van de oudtestamentische profeet Jesaja. Zij doemen op als een barrière, gelijk een wegersperring of een controlepost, waar de vluchtige lezer, iemand die slechts nieuwsgierig is, niet langs komt.

Ook u kan ertoe verleid worden daar te stoppen, maar doe het niet. Leg het boek niet neer! Worstel u door die moeilijk te begrijpen hoofdstukken van oudtestamentische profetieën heen, zelfs al begrijpt u er maar heel weinig van. Ga door, zelfs al leest u het oppervlakkig en krijgt u hier en daar een enkele indruk. Ga door, zelfs als u slechts de woorden registreert.

Al snel zult u die moeilijke hoofdstukken achter u laten en weer terecht komen in de meer eenvoudige nieuwtestamentische stijl, die karakteristiek is voor de rest van het Boek van Mormon.

Omdat u nu gewaarschuwd bent voor die hindernis bent u wellicht in staat deze te nemen en het boek uit te lezen.

U zult profetieën lezen over de komst van de Messias, door de geslachten van het Nephitische volk heen tot aan de dag dat deze profetieën in vervulling gaan en de Heer aan hen verschijnt.

U zult aanwezig zijn, door verslagen van ooggetuigen, bij de bediening van de Heer

onder de „andere schapen“ waarvan hij sprak in het Nieuwe Testament (zie Joh. 10:16).

Daarna zult u de Bijbel beter dan ooit begrijpen. U zult veel van het Oude Testament gaan begrijpen en weten waarom wij dat, als volk, hoogachten. U zult eerbied krijgen voor het Nieuwe Testament, u zult weten dat het waar is. Het verslag van de geboorte, het leven en de dood van de mens Jezus in het Nieuwe Testament is waar. Hij is de Christus, de eniggeboren Zoon van God, de Messias, de Verlosser van de mensheid.

Het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus, zal het Oude en Nieuwe Testament meevestigen.

Misschien zult u pas na het lezen van het Boek van Mormon en het weer eens ter hand nemen van de Bijbel opmerken, dat de Heer Jesaja zeven keer citeert in het Nieuwe Testament; bovendien citeren de apostelen Jesaja veertig keer. Eens zult u wellicht grote eerbied gaan koesteren voor deze profetische woorden van Jesaja. Er stond de Heer een doel voor ogen toen hij de profetieën van Jesaja in het Boek van Mormon bewaarde, niettegenstaande zij een hindernis vormen voor de vluchtige lezer.

Zij die nooit langs de Jesaja-hoofdstukken komen, missen de persoonlijke schatten die langs de weg liggen. Hun ontbreekt het aan kennis over:

- Het doel van het sterfelijke leven en de dood.
- De zekerheid van een leven na de dood.
- Wat er gebeurt wanneer de geest het lichaam verlaat.
- Een omschrijving van de opstanding.
- Hoe vergeving van zonden te verkrijgen en te behouden.
- Welke aanspraak gerechtigheid of barm-

hartigheid op hen heeft.

- Waar zij voor kunnen bidden.
- Verbonden en verordeningen.
- De vele andere schatten waaruit het evangelie van Jezus Christus bestaat.

Het is na die hindernis, bijna aan het eind van het boek, dat u een belofte zult vinden die aan u gericht is en aan een ieder, die het boek met een eerlijke bedoeling en een oprecht hart leest.

Laat mij deze belofte, die staat in het laatste hoofdstuk van het Boek van Mor-

mon, aan u voorlezen:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des heiligen Geestes de waarheid ervan aan u bekendmaken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten“ (Moro. 10:4-5).

Zending noch lid kan deze belofte in vervulling doen gaan – apostel noch president is daartoe in staat. Het is een belofte van persoonlijke openbaring aan u of het boek al dan niet waar is, op de voorwaarden die in het boek beschreven worden. Nadat u het boek gelezen hebt, bent u in de positie waarin u, op de wijze die Hij in het boek voorschrijft, de Heer kunt vragen of het boek al dan niet waar is. U komt dan in aanmerking, op de voorwaarden die Hij gesteld heeft, voor het ontvangen van persoonlijke openbaring.

Ik getuig tot u dat het Boek van Mormon waar is – dat het een getuige van Jezus Christus is. Ik heb het, als ootmoedige militair, met een oprecht hart en een eerlijke bedoeling gelezen en ben daarna tot de Heer gegaan. Ik heb die openbaring ontvangen. Die openbaring ging vergezeld van de openbaring dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, onze Verlosser, en van Hem getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een vooruitziend plan – een kostbare belofte

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„De heilige Schriften laten geen twijfel bestaan over onze verantwoordelijkheid te zorgen voor de armen, de behoeftigen, de vertrapten.”

Het is vandaag, 6 april 1986, een historische dag. Het is 156 jaar geleden dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd georganiseerd. Het ledental was gering. De omstandigheden waren bescheiden. Maar de toekomst wenkte. Tijdens de plechtige vergadering vanmiddag zal aan president Benson niet alleen door het opsteken van onze hand steun verleend worden als dertiende president van de kerk, maar ook door ons hart en onze ziel. Dankgebeden zullen worden opgezonden, wijze woorden gesproken, en lofzangen gezongen. De melodieën van „Wij danken U, Heer, voor profeten” en „O, vast als een rotssteen” zullen uit deze tabernakel opstijgen en door alle landen der wereld heen weerklinken.

Vandaag is het ook precies vijftig jaar geleden dat de profeten van God de algemene beginselen aangaven van hetgeen is uitgegroeid tot de „vaste rotssteen” van de welzijnszorg van de kerk. In een historische, speciaal belegde vergadering die gepresideerd werd door president Heber J. Grant en zijn raadgevers – J. Reuben Clark jr. en David O. McKay – werden uitspraken ge-

daan die de kerk tot een keerpunt in haar geschiedenis zouden voeren en werd er geïnspireerde raad gegeven die de tand des tijds heeft weerstaan, die door de geschiedenis rechtsgeldig is verklaard, en die het zegel van Gods goedkeuring draagt.

Bij die gelegenheid zei president David O. McKay: „Deze organisatie is door goddelijke openbaring ingesteld, en niets anders ter wereld kan zo effectief voor haar leden zorgen.” (In Henry D. Taylor, „The Church Welfare Plan,” 1984, blz. 26.)

President J. Reuben Clark leidde het lanceeren van dit geïnspireerde plan in door te zeggen: „(De Heer) heeft ons de spiritualiteit gegeven. Hij heeft ons metterdaad het gebod gegeven . . . De ogen van de wereld zijn op ons gericht . . . Moge de Heer u zegenen en ons moed, wijsheid en inzicht geven om dit grote werk uit te voeren.” (Taylor, blz. 27.)

Sindsdien is er vijftig jaar voorbijgegaan. De economie heeft verschillende cyclussen doorlopen. Er zijn talrijke maatschappelijke veranderingen geweest. De kerk is niet meer tot deze vallei beperkt, maar heeft zich tot de uiteinden der aarde verbreid. Haar ledental loopt in de miljoenen. Het woord van God, dat op die historische dag geopenbaard werd, is als een eiland van bestendigheid in een zee van verandering.

Laten we even stilstaan bij het uitgangspunt, ja, het fundament van de welzijnszorg. Het Eerste Presidium zei vijftig jaar geleden: „Het hoofddoel was om zo mogelijk een systeem in werking te stellen, waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder de leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf te helpen. (Conference Report, oktober 1936, blz. 3.)

De heilige Schriften laten geen twijfel bestaan over onze verantwoordelijkheid te zorgen voor de armen, de behoeftigen, de

vertrapten. De organisatie is geperfectioneerd, de taken zijn omschreven en de richtlijnen gegeven.

Ik ben mijn Hemelse Vader innig dankbaar voor het voorrecht steeds op liefdevolle wijze door de profeten van God in dit programma onderwezen te zijn.

Als uitgever en drukker had ik de gelegenheid president J. Reuben Clark te helpen bij de voorbereiding van zijn manuscript dat later het monumentale boek *Our Lord of the Gospels* werd. Wat een zegen was het elke dag onderwezen te worden door zo'n meester-leraar, die de grondslag heeft gelegd voor de welzijnszorg. Hij wist dat ik pas geroepen was als bisschop van een moeilijke wijk en onderstreepte hoe noodzakelijk het was dat ik de leden in mijn wijk kende, dat ik hun omstandigheden begreep en in hun behoeften voorzag. Op een dag gaf hij het voorbeeld van de Heiland weer, zoals dat in het evangelie van Lucas geschreven staat:

„En het geschiedde . . . dat Hij reisde naar een stad, genaamd Naïn. En zijn discipelen reisden met Hem . . .

„Toen Hij dicht bij de stadspoort gekomen was, zie, een dode werd uitgedragen, de enige zoon zijner moeder, die weduwe was . . .

„En toen de Here haar zag, werd Hij met ontferming gebogen en Hij zeide tot haar: Ween niet.

„En nadert hij gekomen raakte Hij de baar aan . . . en zeide: Jongeling, Ik zeg u, sta op!

„En de dode ging overeind zitten en begon te spreken, en Hij gaf hem aan zijn moeder” (Luc. 7:11–15).

Toen president Clark de Bijbel dicht sloeg, zag ik dat de tranen hem over de wangen liepen. Zachtjes zei hij: „Tom, wees goed voor de weduwen en zorg voor de armen.”

Bij een bepaalde gelegenheid sprak president Harold B. Lee, die ringpresident was in het gebied waar ik ben geboren en opge-

groeid en later als bisschop werkzaam ben geweest, de Aäronische priesterschap op bewegen wijze toe, over hoe de priesterschap zich kan voorbereiden op zijn taak voor de armen te zorgen. Hij stond op de kansel, pakte het Boek van Mormon en sloeg het zeventiende hoofdstuk van Alma op. Toen las hij ons voor over de zonen van Mosiah:

„Nu, deze zoons van Mosiah waren bij Alma, toen de engel de eerste maal aan hem verscheen; daarom was Alma zeer verheugd zijn broederen te zien; en wat zijn vreugde nog vermeerderde was, dat zij nog steeds zijn broederen in de Here waren; ja, zij waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God” (Alma 17:2-3).

Er was ons een toonbeeld gegeven door een geïnspireerd leraar.

Eerbiedig deed hij dit heilige boek weer dicht. Net als president Clark had hij tranen in zijn ogen.

Een paar dagen geleden was ik bij president Marion G. Romney, die door de hele kerk heen bekend staat om zijn grote gedrevenheid in en kennis van het welzijnsprogramma. We bespraken die prachtige passage uit Jesaja over een ware vasten:

„Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?” (Jes. 58:7.)

Net als president Clark, net als president Lee, stortte president Romney tranen terwijl hij sprak.

Als een gouden draad, geweven in het kleed van het welzijnsprogramma, is de waarheid die de apostel Paulus onderwees: „De letter doodt, maar de Geest maakt levend” (2 Kor. 3:6).

President Ezra Taft Benson houdt ons herhaaldelijk voor: „Bedenk, broeders, dat het in dit werk om de Geest gaat.”

Wat heeft de Heer gezegd over de geest van dit werk? In een openbaring gegeven bij monde van de profeet Joseph Smith te Kirtland (Ohio) in juni 1831, zei Hij: „En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet” (LV 52:40).

In die geweldige boodschap van koning Benjamin, die in het Boek van Mormon is vastgelegd, lezen we: „En nu, wat deze dingen aangaat, waarover ik tot u heb gesproken, dat is, betreffende het van dag tot dag

De Salt lake-tempel.

behouden van een vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften” (Mos. 4:26).

Wanneer wij van het pad des Heren afstappen wat betreft het zorgen voor de armen, ontstaat er chaos. John Goodman, president van het nationale genootschap voor politologicologische analyse, heeft dit jaar in een krant in Dallas (Texas) gezegd:

„Het welzijnsprogramma van Amerika is een ramp. Het werkt armoede in de hand in plaats van deze te bestrijden. Het subsi-

dieert echtscheiding, ongehuwde minderjarige moeders, het aan hun lot overlaten van bejaarde ouders door hun kinderen, en de algehele ontwrichting van het gezin. De oorzaak? We betalen mensen om arm te zijn. Particuliere liefdadigheid is altijd beter in staat geweest hulp te bieden waar dit werkelijk nodig is."

In 1982 had ik het voorrecht lid te zijn van een door president Ronald Reagan in het leven geroepen comité ter bevordering van het particulier initiatief. Tijdens een vergadering in het Witte Huis met vooraanstaande leiders uit het hele land, preeste president Reagan het welzijnsprogramma van de kerk. Hij zei: „Ouderling Monson vertegenwoordigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Als elke kerk tijdens de crisisjaren met zo'n welzijnsprogramma voor de dag was gekomen, dat, net als het programma van zijn kerk, op juiste beginselen gefundeerd is, dan zouden we de problemen waar we nu mee geconfronteerd worden niet hebben gehad." President Reagan wees op de noodzaak zelfredzaam te zijn; preeste ons magazijn, ons productie- en distributiesysteem, en onderstreepte dat familieleden elkaar moeten helpen. Hij drong erop aan in tijden van nood niet bij de regering aan te kloppen, maar bij onszelf.

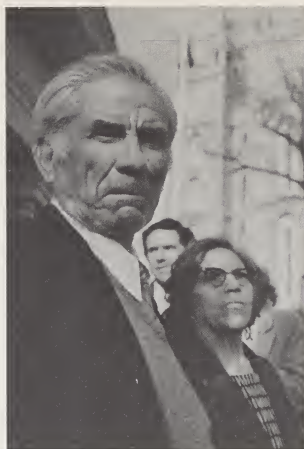
Bij een andere gelegenheid in het Witte Huis werd mij gevraagd ten overstaan van een vergadering Amerikaanse kerkleiders

een presentatie te geven over het functioneren van ons welzijnsprogramma. Er waren vele voorbeelden die ik naar voren had kunnen brengen, maar ik koos de ramp met de Tetondam in Idaho. Het resultaat was opvallend. Zoals het Eerste Presidium vijftig jaar geleden al zei: „De ogen van de wereld zijn op ons gericht." Hoewel dit een belangrijke overweging is, moeten we ons er bovenal van bewust zijn dat de ogen van God ook op ons gericht zijn. Wat ziet Hij?

Betalen we een royale vastengaven? Dat wij dat moeten doen is ons geleerd door president Spencer W. Kimball, die ons aanspoorde in plaats van de exacte tegenwaarde te geven van de twee of meer bij het vasten overgeslagen maaltijden, meer, misschien wel véél meer af te dragen – wel tien keer zo veel als we daartoe in staat zijn. (Zie *De Ster*, april 1978, blz. 127.)

Zijn wij voorbereid op mogelijke noodsituaties in ons leven? Hebben wij onze vaardigheden gepeperfectioneerd? Leven we met vooruitziende blik? Hebben we een voedselvoorraad? Gehoorzamen we de geboden van God? Staan wij open voor de leringen van de profeten? Zijn we bereid onze goederen te delen met de armen, de behoeftigen? Kunnen wij de Heer recht in de ogen zien?

Laten we, bij ons terugblikken op de afgelopen vijftig jaar, ons nadenken over de ontwikkeling van het welzijnsprogramma en ons vooruitzien naar de jaren die voor ons liggen, goed bedenken wat de rol van de

priesterschap, de zustershulpvereniging en ieder van ons individueel precies is. Zo zullen wij hulp uit de hemel ontvangen.

Op een koude winteravond in 1951 werd er aan mijn deur geklopt. Een Duitse broeder uit Ogden (Utah) stelde zich voor en zei: „Bent u bisschop Monson?" Ik antwoorde bevestigend. Hij begon te huilen en zei: „Mijn broer, zijn vrouw en kinderen arriveren binnenkort uit Duitsland. Ze komen in uw wijk te wonen. Zou u met ons mee willen gaan om de flat te bekijken die we voor hen gehuurd hebben?"

Onderweg vertelde hij dat hij zijn broer in geen jaren had gezien. Te midden van de verschrikkingen van de Tweede Wereldoorlog was zijn broer de kerk trouw gebleven en was zelfs een keer gemeentepresident geweest voordat hij naar het Russische front werd gestuurd.

Ik liet mijn blik door de flat heen dwalen. Het was er koud en somber. De verf bladderde, het behang was smerig, de kasten waren leeg. Een peertje van veertig watt hing aan het plafond en bescheen een linoleum vloerbedekking met een groot gat in het midden. Ik vond het verschrikkelijk. Ik dacht: „Wat een naargeestig welkom voor een familie die zoveel te lijden heeft gehad."

Mijn gedachten werden onderbroken door wat de broeder zei: „Het is niet veel, maar het is beter dan wat ze in Duitsland hebben." Met die woorden overhandigde hij mij de sleutel en vertelde nog dat de familie over drie weken in Salt Lake City zou aankomen, twee dagen voor kerstmis.

Die nacht kon ik de slaap niet vatten. De volgende dag was het zondag. Tijdens de welzijnsvergadering van de wijk zei een van mijn raadgevers: „Bisschop, u kijkt bezorgd. Is er iets?"

Het Eerste Presidium (van links naar rechts): president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

Ik vertelde wat mij de avond daarvoor was overkomen, en beschreef de ongestructureerde toestand van de woning. Even was het stil. Toen zei broeder Eardley, de groepsleider hogepriesters: „Bisschop, zei u dat er onvolledige verlichting in het appartement was, en dat de bedrading aan vervanging toe was? Ik antwoordde bevestigend. Hij ging door: „Ik ben toch elektricien; geeft u de hogepriesters van deze wijk toestemming de bedrading in dat appartement te vernieuwen? Ik wil ook mijn leveranciers verzoeken een nieuwe oven en een nieuwe koelkast ter beschikking te stellen. Heb ik uw toestemming?”

Maar al te graag zei ik: „Ja, natuurlijk.” Toen zei broeder Balmforth, de groepsleider zeventigen: „Bisschop, zoals u weet handel ik in vloerbedekking. Ik wil graag mijn leveranciers vragen wat tapijt ter beschikking te stellen, en de zeventigen kunnen gemakkelijk het oude linoleum weghalen en het tapijt leggen.”

Toen deed broeder Bowden, de quorum-president ouderlingen, ook nog een duit in het zakje. Hij was schilder. Hij zei: „Ik zorg wel voor verf. Mogen de ouderlingen dat appartement schilderen en behangen?”

Zuster Miller, de presidente van de zustershulpvereniging, was de volgende: „In de zustershulpvereniging hebben wij een grote hekel aan lege kasten. Mogen wij ze vullen?”

Ik zal de drie daaropvolgende weken nooit vergeten. Het leek wel of de hele wijk bij dit project betrokken was. De dagen gingen voorbij en de familie uit Duitsland arriveerde.

Weer stond de broeder uit Ogden voor mijn deur. Met geëmotioneerde stem stelde

hij mij aan zijn broer, diens vrouw en hun kinderen voor. Toen zei hij: „Zullen we naar de flat gaan?” Toen we de trap opliepen, herhaalde hij: „Het is niet veel, maar het is meer dan wat ze in Duitsland hadden.” Hij had er geen idee van welk een transformatie er had plaatsgevonden en dat velen die daaraan hadden meegewerkt binnen op onze komst zaten te wachten.

De deur ging open, en een letterlijke vernieuwing des levens trad ons tegemoet. We werden begroet door de lucht van fris geschilderd houtwerk en pas behangen muren. Het peertje van veertig watt was verdwenen, het versleten linoleum ook. We liepen op prachtig, verend tapijt. In de keuken stonden een nieuw fornuis en een nieuwe koelkast. De kasten waren open; maar nu stond elke plank vol levensmiddelen. Zoals gewoonlijk had de zustershulpvereniging geen halve maatregelen getroffen.

In de woonkamer begonnen we kerstliederen te zingen. We zongen „Stille nacht, heilige nacht, heil en vree, wordt gebracht” (HL 111). Wij zongen in het Engels, zij in het Duits. Toen we uitgezongen waren pakte de vader, die besefte dat dit alles van hem was, mijn hand om zijn dank onder woorden te brengen. Maar zijn emoties kregen de overhand. Hij legde zijn hoofd op mijn schouder en kon niet meer uitbrengen dan: „Mein Bruder, mein Bruder, mein Bruder.”

Het was tijd om te gaan. Toen we de trap afliepen, de nacht in, sneeuwde het. Er werd niets gezegd. Uiteindelijk vroeg een klein meisje me: „Bisschop, ik heb me nog nooit zo fijn gevoeld. Weet u hoe dat komt?”

Ik antwoordde met de woorden van de Meester: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” (Matt. 25:40). Ineens schoten mij de woorden van „O Bethlehem, gij kleine stad” te binnen:

*Hoe vreedzaam stil, hoe vreedzaam stil
Komt 's hemels heil'ge gaaf!
Zo zendt de Heer Zijn zegen naar
in harten, rein en braaf.*

*Geen oor hoort Hem ooit komen,
maar in dit rijk des leeds,
waar 't vroom gemoed Hem blij begroet,
maakt Hij Zijn woon nog steeds (HL, nr. 95).*

Op vreedzame, heilige wijze was zijn gave gegeven en waren levens gezegend geworden, behoeven gelenigd, harten geraakt en zielen gered. Een vooruitziend plan was gevolgd. Een kostbare belofte was vervuld.

Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat wij geleid worden door een profeet, en dat opoffering ons inderdaad de zegen des hemels brengt.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wees goedsmoeds“

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Blijmoedigheid schuilt in eenieder van ons, zij aan zij met onze voornemens, prioriteiten en verlangens. Zij komt nooit van buitenaf.

Elke keer als ik de laatste weken aan dit moment dacht, drong het gevoel zich bij mij op dat ik moest spreken over de uitnodiging van de Heer goedsmoeds te zijn. Ja, goedsmoeds zonder te vrezen. Wij leven in een tijd dat rellen, protesten, bewapeningswedlopen, oorlogen en geruchten van oorlogen, wantrouwen, armoede, teleurstelling, terrorisme, rampen enzovoorts schering en inslag worden. Nooit eerder in de geschiedenis is er van de mens een tijd geweest waarin er een grotere noodzaak bestond een van 's Heren eeuwige beloften te aanvaarden.

„Ziet, dit is des Heren belofte aan u, o Mijn dienstknechten. Weest daarom goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan; en gij moet getuigenis geven aan Mij, namelijk van Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben, en dat Ik zal komen“ (LV 68:5-6).

Goedsmoeds zijn is een gemoedstoestand die geluk en vreugde bevordert. Sommigen houden zichzelf voor dat geluk in drank, drugs, rationalisatie of zelfbedrog gevonden kan worden. Tussen twee haakjes, het is mij in de loop der jaren wel duidelijk geworden,

dat zij die hun verdriet verdrinken, slechts hun toekomst ondergraven. Goedsmoeds zijn stelt ons, met Gods hulp, in staat onszelf te verheffen boven deprimierende, moeilijke omstandigheden. Het is een proces van positieve geruststelling en versterking. Het is zonneshijns wanneer bewolking het licht tegenhoudt.

Laatst kwam mij een uitspraak ter oren van een eenzame vrouw uit Washington (Utah); zij had onverwachts een kind verloren. Haar uitspraak trof mij zeer, zij zei: „Mijn hart is neerslachtig en bedroefd, maar mijn ziel is goedsmoeds.“ De erbarmelijke situatie werd gedomineerd door een krachtige, innerlijke gemoedsrust. De belofte: „Want ik, de Here, ben met u“, triomfeerde over hartzeer en wanhoop. Blijmoedige mensen verzachten het leed van anderen, alsook het leed dat zwaar op hen zelf drukt.

Aan niemand zal tragiek en lijden voorbijgaan en eenieder zal daarop waarschijnlijk anders reageren. Denken wij echter aan de belofte van de Heer, „Want ik, de Here, ben met u“, dan zullen wij in staat zijn onze problemen waardig en moedig het hoofd te bieden. Wij zullen de kracht vinden goedsmoeds te zijn in plaats van verontwaardigd en kritisch te worden of ons verslagen te voelen. Wij zullen in staat zijn de onplezierige kanten van het leven tegemoet te treden met een heldere visie.

Over de hele wereld hebben we leden die de zegeningen van het evangelie aanbieden aan hen die willen luisteren. Zij die de leringen van de Heiland aanvaarden en naleven, vinden de kracht goedsmoeds te zijn, want Hij verklaarde: „Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verliest om Mij, die zal het vinden“ (Matt. 16:25). Wanneer wij ons dit beginsel eigen maken en het delen met onze medemens zullen ontmoediging, tragiek en zwaarmoedigheid plaats maken voor hoop en verwachting. De vruchten van blijmoedigheid schuilt in eenieder van ons, zij aan zij met onze voornemens, prioriteiten en verlan-

gens. Zij komen nooit van buitenaf. Zij kunnen niet gekocht of op slinkse wijze verkregen worden. Zij zijn onbetaalbaar.

Wanneer ik denk aan de mensen rondom ons, die over een goede dosis zelfdiscipline beschikken en ijverig goedsmoeds proberen te zijn, komen er vele grote voorbeelden in mij op. Zij verheffen ons met hun gemoedstoestand van blijmoedigheid, vreugde en hoop. Zij schijnen vooruitgang te maken met een extra dimensie aan liefde en macht.

Laat mij twee voorbeelden geven. Het eerste voorbeeld is er een van een mooie, opgewekte vrouw, waarvoor ik door de jaren heen diepe bewondering heb gekregen en die een bijzondere prestatie heeft verricht. Meer dan vijfendertig jaar leed haar echtgenoot aan de ziekte van Parkinson.

Zij hebben zes uitzonderlijke kinderen grootgebracht. Zij heeft er opgewekt alles aan gedaan om hem te doen slagen als vader, echtgenoot, bisschop, hogeraadslid en aannemer. Toen zijn motoriek bijna nihil was geworden, heeft zij hem opgebeurd. Haar buren, en dat is iedereen die zij kent, weten dat zij de eerste is die zal helpen in geval van onverwachte behoeften. Haar blijmoedigheid kent geen grenzen. Zij verschaft gemoedsrust en troost aan eenieder met wie zij in aanraking komt. Steeds wanneer ik haar gadesla, besef ik dat blijmoedigheid aanstekelijk enthousiasme tot gevolg heeft.

Wat een weldaad is het om iemand te zien die opgewekt is en de situatie beheerst met een opgewekt doorzetten, terwijl anderen vanwege onplezierige ervaringen boos in hun schulp kruipen of juist verbaal blij schijnen te moeten geven van hun ongehoort.

Onze zendingen, waar ook ter wereld, komen geregeld in aanraking met mensen die de doop en het evangelie van Jezus Christus best willen aanvaarden, maar de gevolgen niet onder ogen durven zien. Velen zijn bang voor veranderingen. Minder actieve leden van de kerk verzetten zich tegen de uitnodiging om terug te keren omdat zij bang zijn onverenigbaar te zijn met 's Heren wegen en de mensen in de kerk.

Wij roepen eenieder op niet te vrezen en goedsmoeds te zijn; de Zoon van de levende God, Jezus Christus, staat namelijk aan uw zijde.

Een paar weken geleden, wij waren toen in Bangkok, werd ons hart geraakt door een jonge vrouw, die nu een gemoedrust heeft die zij zelf nooit voor mogelijk had gehouden. Een ingrijpende verandering heeft haar en haar familie grote vreugde gebracht. Laat mij deze boodschap van grote vreugde aan u doorgeven zoals zij die mij vertelde.

„In 1975 woonden wij in de hoofdstraat van een klein dorpje. Mijn vader en moeder hadden het zeker niet breed. Mijn vader werkte op het postkantoor en mijn moeder zorgde voor de kinderen. Na verloop van jaren wilde mijn moeder wel eens wat anders

dan het dag in dag uit sloven voor het huishouden, ze zocht een opwindung. Zij zocht die in drank, sigaretten en gokken. Vele dagen en nachten bracht ze door met kaarten zonder zich om haar kinderen te bekommeren.

„Onderwijl werkte mijn vader hard om het gezin te kunnen onderhouden. Het ging thuis niet goed, mijn ouders hadden vaak ruzie.

„Op een dag kwam mijn vader thuis en zei tegen mijn moeder dat hij van haar zou scheiden als ze niet met gokken zou stoppen en beter voor de kinderen ging zorgen. We gingen door een diep dal. In die tijd zorgde ik zo'n beetje voor mijn drie jongere broertjes. Mijn ouders vroegen ieder kind bij wie het wilde wonen, bij vader of moeder. Het was heel moeilijk om tussen een van hen te moeten kiezen. Het deed ons veel verdriet en we leden er erg onder.

„Rond die tijd kwam mijn oudste zuster in contact met zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij onderzocht het evangelie, aanvaardde haar leringen en begon deze na te leven. Zij nodigde mij uit met haar mee naar de kerk te gaan. Eerst was ik verdrietig en

boos omdat zij van godsdienst veranderd was. Ik was alleen bekend met de leringen van Boeddha en hield van de gebruiken.

„Maar toch zag ik mijn zuster veranderen. Zij was vriendelijker en liefdevoller en deed veel voor ons. Ik besloot de lessen van de zendingen te volgen. Mijn moeder luisterde mee. Het duurde niet lang voordat wij beseften dat wij verkeerd bezig waren en onze leven dienden te veranderen. Wij bekeerden ons van onze zonden en werden gedoopt. Toen mijn vader en twee oudere broers zagen hoe wij veranderd waren, besloten ook zij de lessen te volgen. Mijn vader bekleedde een belangrijke functie en was leraar in de Boeddhistische kerk. Hij besteedde veel tijd aan het lezen en bestuderen van de standaardwerken. Hij bad vaak en wilde echt de waarheid weten. Tenslotte werd zijn nedrig gebed beantwoord. Hij wist, zoals wij, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar was.

„Het ware evangelie veranderde ons leven en bracht de vreugde terug in een bijna verwoest gezin. Wij zijn allen zeer dankbaar dat wij deel mogen uitmaken van de kerk van de Heer en bekend mogen raken met haar geboden.”

Deze jonge vrouw vervult nu een zending voor de kerk. Zij en haar familie zijn een sprekend voorbeeld van wat de belofte, „Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan“ kan doen om een heel gezin van wanhoop tot vertrouwen te transformeren.

In tegenstelling tot dit gezin in Bangkok kunnen sommigen onder ons, die het geluk en vertrouwen van het evangelie bezitten, dit verliezen door zich over te geven aan goddeloosheid en bedrog. Een van de verwoestendste vormen van bedrog is zelfbedrog.

Hedendaagse profeten hebben onomwonden gewaarschuwd voor „snel-rijk worden“ methoden, als wij het leed van financiële slavernij willen vermijden. Misschien zijn wij, met inbegrip van mijzelf, niet duidelijk genoeg geweest over het feit dat teveel mensen, in hun verlangen naar luxe, hun eigen economische graf graven. Om later, als er iets verloren gegaan is, de schuld te geven aan hen die erbij betrokken zijn geweest. Het is moeilijk goedsmoeds te zijn wanneer zelfbedrog onze metgezel is. Wanneer wij ons willens en wetens blootstellen aan de stormen en slagregens van oplichterij en zwendel, moeten wij ook niet verbaasd zijn als wij getroffen worden door een schadelijke ziekte. Door de jaren heb ik vaak mensen aangehoord die grote sommen geld waren kwijtgeraakt; wanhopig verklaarden zij: „Ik ben gepakt“. Vaak werd mij dan ingegeven te zeggen: „Ja, door

zelf.“ Wij allen dienen bij onszelf te rade te gaan en te zien waar onze gedachten en prioriteiten ons naartoe voeren. Zelfbedrog brengt ons ertoe anderen de schuld te geven van ons falen.

Veel jaren nu heeft president Ezra Taft Benson in zijn liefdevolle toespraken tot de jeugd de waarheid onderwezen dat goddeloosheid nimmer geluk brengt. Ik heb hem dat meer dan veertig jaar aan jongeren horen onderwijzen. Om een besluit om in de omgang met leeftijdgenoten oprecht te blijven, moet zo'n besluit genomen worden voordat verleiding de kop opsteekt. Te vaak resulteert zelfbedrog in onzedelijk gedrag. Wij hebben onszelf toegestaan anderen de schuld te geven van ons wangedrag, hoewel wij het nut niet inzagen van het vooraf nemen van beslissingen. De gedachte dat goddeloosheid geluk brengt schokt de rede.

Wij behoren er voortdurend naar te streven ons zo te gedragen, dat het overeenstemt met onze kennis van waarheid en onze normen. Zelfbeheersing moet altijd triomferen over zelfbedrog, willen wij de vruchten van blijmoedigheid kunnen proeven.

Een vorm van zelfbedrog is rationalisatie. Wij belieten de Heer met ons te zijn als we van zijn paden afwijken en onze handelingen vergoelijken door bewust of onbewust naar een excuus te zoeken. Wij zeggen dan: „Ik wilde wel eens weten hoe het was.“ „Ie-

deren doet het.“ „Ik wilde geen buitenbeentje zijn.“ „Anders werd ik niet geaccepteerd.“ „Ik werd ertoe gedwongen.“

Het gezelschap van blijmoedigheid is mogelijk door het onderhouden van Gods geboden, niet door rationalisatie. Wij moeten ons binden aan beginselen en ons niet verschillen achter excusen en vergelijkingen met anderen. Horace Mann zei heel wijs: „Vergeefs praten zij over geluk, zij die zich nooit onderwierpen aan een beginsel.“

Zelfbedrog kan hoogstens een tijdelijk succesje opleveren. Maar wanneer de kloof tussen onze kennis van het goede en ons gedrag te groot wordt, zijn wij genoodzaakt deze te dempen met rationaliseren. De ware toets is: voldoen wij als christelijk gedrag gebruikt wordt als norm.

Opgewektheid zal nooit een mengsel zijn van zelfbedrog en rationalisatie. Goedsmoeds zijn stelt ons in staat boven het moment en de situatie uit te groeien. Over het algemeen is rationalisatie onbewust. Wij vervallen er geleidelijk en nietsvermoedend in. Het wordt een kruik voor hen die verkieden een kronkelig pad te wandelen.

De eerste verantwoordelijkheid voor blijmoedigheid ligt bij de persoon zelf.

Blijmoedigheid wordt het best tentoon-
gespreid door hen die vrees naast zich neer-
leggen, hun situatie opgewekt accepteren en
deze verstandig gebruiken, zich bekeren,
de geboden van God onderhouden en zelf-
bedrog en rationalisatie vermijden.

Blijmoedigheid maakt het ons mogelijk
een zonsondergang in ons leven tot een
zonsopgang te maken.

Als wij in staat zijn ons kruis met een opgewekt gemoed te dragen, kan dat onze ladder tot geluk worden. Wanneer Jezus in ons leven komt, wordt onze weg verlicht door blijmoedigheid. Hoe krachtig en vertroostend is de uitspraak van de Heiland in het evangelie van Johannes: „In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen“ (Joh. 16:33).

Hij belooft dat Hij ons terzijde zal staan. Hij nodigt ons uit van Hem te getuigen. Wat een vreugde en eer is het voor mij om opgewekt en zonder vrees te kunnen verklaren, dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is, dat Hij de eniggeborene van de Vader is, dat Hij leeft en in Gods naam zal komen. Ik dank God voor zijn leven, voor de inspirerende liefde en het voorbeeld van de Heiland. „Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit“ (1 Joh. 4:18).

Ik getuig opgewekt tot alle mensen, waar zij zich ook mogen bevinden, dat onze Heer en Heiland, Jezus Christus, onze Verlosser is. Hij zal ons terzijde staan, nu en altijd, als wij in zijn paden wandelen, goedsmoeds zijn en niet vrezen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Eerste Presidium en andere algemene autoriteiten.

„Zij leerden en dienden elkander“

Ouderling James M. Paramore
van het Eerste Quorum der Zeventig

Laten wij werkelijk alle mensen dienen en onderwijzen, maar in het bijzonder hen die in gebed om hulp smeken – onze weduwen, onze gescheiden mensen, onze minder actieve leden, onze bejaarden.

Mijn geliefde broeders en zusters, met mijn gehele hart geef ik president Benson en zijn beide raadgevers mijn steun. Mijn ervaringen met hen de laatste zestien jaar hebben mij geleerd dat zij ware profeten van God zijn, zij zijn ware dienstknechten van de Heer Jezus Christus. Ik weet dat zij mij liefhebben, en ik weet dat zij u liefhebben.

Een paar jaar geleden, toen ik werkzaam was als ringpresident, had ik enkele geestelijke ervaringen, waarvan ik er één met u wil delen. In een van de ringconferenties, die ik presideerde, stond er een goede vriend van mij op, die kort daarvoor geheractiveerd was, om getuigenis af te leggen van de kracht die in zijn leven gekomen was door de leringen van Jezus Christus en zij die hem die onderwezen hadden. Zijn gemoed schoot vol, tranen stroomden over zijn wangen, terwijl hij daar stond met zijn armen om zijn beide zoons geslagen. Hij zei: „Mijn dankbaarheid is niet in woorden uit te drukken, mijn leven is volkomen veranderd door het evangelie en door de mensen die oprecht van mij houden. Ik zal de rest van mijn leven moeten spenderen aan het dienen en leren

van anderen, om maar enigszins te kunnen compenseren van datgene wat ik heb ontvangen.“ En dienen en leren deed hij, in liefde, met nimmer aflatende toewijding en nauwe betrokkenheid. Als huisonderwijzer kreeg hij een paar heel bijzondere gezinnen toegewezen die, net zoals hij eens, weggedwaald waren van de kerk en veel problemen te overwinnen hadden, die hen soms schenen te overweldigen.

Hij begon zijn werk in alle ernst, bezocht ze als vriend en dienstknecht – een ware dienstknecht. Hij bezocht ze steeds weer en diende ze op alle mogelijke manieren. Eerst (net zoals hij eens) wilden zij helemaal niet met hem praten of zijn boodschap aanhoren en verlieten zij de kamer als hij kwam. Maar hij begreep het, want hij had zelf zijn vrouwtientallen keren alleen laten zitten met de bezoekers. Hij begreep hoe zij zich voelden; gevoels die als volgt onder woorden werden gebracht door een geheractiveerd lid dat nu bisschop is.

„Omdat ik een onrechtvaardige levenswandel leidde, keek ik op anderen neer. . . Wanneer je de Geest des Heren verliest, beoordeel je de dingen niet goed. Je oordeelt negatief en zoekt naar fouten. Je kruipst als het ware in je eigen cocon en begint te rationaliseren. Maar toen ik met deze mannen in contact kwam, kwam ik erachter dat ze dezelfde dingen deden als ik. Ik kwam erachter dat zij hun schoenen op precies dezelfde manier aandeden als ik. . . Het was de invloed van deze mannen, ze accepteerden mij. Zij sloegen hun arm om mij heen en aanvaardden me zoals ik was. En we gingen aan het werk en ik gebruikte de maaltijd bij hun thuis. Ik begon de Geest weer te voelen.“

Mijn vriend begon steeds harder te bidden om leiding, ging steeds vaker naar deze gezinnen en moedigde hen aan te bidden om hulp voor hun problemen. Hij werd hun dienstknecht, hun geestelijk begeleider, hun vriend en nu was hij in staat hun te onderwijzen.

Een van de vaders die hij onderwees was

wat men een ongeneeslijk alcoholicus zou kunnen noemen. Twintig jaar lang kocht hij elke dag na zijn werk een fles sterke drank, dronk hem leeg en was dan nauwelijks in staat zijn eigen huis te vinden. Hij ontving vriendschap en welgeemde raadgevingen om voor hulp te bidden. En op een dag, toen hij na zijn werk met zijn auto en drank het landschap inreed, hoorde hij een stem in zijn binnenste die hem zei te stoppen en het veld in te gaan om zijn Vader in de hemel om hulp te bidden. Zijn eenvoudige gebed werd gehoord door zijn Vader in de hemel, want toen hij opstond en terugliep naar zijn auto, verliet de zucht naar drank zijn lichaam. De machten des hemels waren over hem gekomen en hij wist dat God leefde en van hem hield. Later hoorde ik hem voor de leden getuigen van de liefde van God en mijn vriend en anderen die hem gediend en onderwezen hadden. Ik ben onder de indruk geraakt van de kracht en het belang van de woorden „zij leerden en dienden elkander“ (3 Nephi 26:19).

President Kimball verschafte ons het navolgende inzicht over de bediening van de Heiland:

„Nooit verwachtte de Heiland iets terug als Hij gaf. Het is mij niet bekend dat er ooit een ruil heeft plaatsgevonden. Hij was altijd de gever, zelden de ontvanger. Nooit heeft Hij schoenen weggegeven, een tuinslang of een auto; nooit heeft Hij parfum, een overhemd of een stola weggegeven. Zijn gaven waren van dien aard, dat de ontvanger nauwelijks iets van gelijke waarde kon teruggeven. Zijn gaven waren opmerkelijk; gezicht aan blinden, gehoor aan doven, gevoel aan verlamden; reinheid aan onreinen, gezondheid aan zieken, en leven aan overledenen. Zijn gaven waren kansen voor onderdrukten, vrijheid voor gevangenen, licht in duisternis, vergeving aan boetvaardigen, hoop voor wanhopigen. Zijn vrienden gaven hem onderdak, eten en liefde. Hij gaf hen van zichzelf: zijn liefde, zijn diensten, zijn leven. De wijzen brachten hem goud en

Broeder Jerold D. Ottley dirigeert het tabernakelkoor en de vergaderden.

mirre. En Hij gaf hen – alle stervelingen – de opstanding, de zaligheid en het eeuwige leven. Wij behoren ernaar te streven te geven zoals Hij gaf. Van zichzelf te geven is een heilige gave.”

Een van de fijnste verhalen over dienstbetoon aan anderen staat in het boek Alma in het Boek van Mormon.

Ammon, een van de zoons van Mosiah, gaf zichzelf veertien jaar lang geheel en al aan het onderwijzen en dienen van het volk. Hij was sterk geworden in de kennis der waarheid, daar hij de Schriften ijverig had onderzocht en veel gebeden en gevast had; daarom had hij de geest van profetie en de geest van openbaring en onderwijs hij met kracht en gezag van God. Hij had gebeden dat hij een instrument zou mogen zijn in de handen van God om de waarheid aan de Lamanieten, die een wild, verstokt en roofgierig volk waren, te kunnen onderwijzen.

Toen hij in het land Ismaël aankwam, werd hij door de Lamanieten opgepakt, gebonden en voor de koning gebracht, om hem of te doden of tot slaaf te maken. *En dan begint het dienen en het onderwijzen.*

De koning vroeg hem of hij verlangde onder de Lamanieten te wonen. „Ja”, was zijn antwoord, „een tijdlang . . . misschien tot de dag mijns doods.”

De koning was ingenomen met Ammon, liet zijn banden losmaken en schonk hem een van zijn dochters als vrouw.

Maar Ammon bood zichzelf in plaats daarvan aan als dienstknecht van de koning. Hij hoedde, met anderen, zijn kudde, totdat op een dag deze kudde uiteen werden geslagen door een groep Lamanieten, wat grote onsteltnis teweeg bracht, omdat de koning gewoonlijk de mensen, die zijn kud-

den niet goed weidden, ter dood liet brengen. Maar het vervulde Ammon met vreugde, hij zei: „Ik zal mijn kracht aan dezen, mijn mediedienstknechten, tonen, of de kracht, die in mij is.” Hij overweldigde de vijand en verzamelde de kudde. De omstanders geloofden hun ogen niet, want de onverlaten konden hem niet raken.

Toen de dienstknechten terugkeerden en gewag maakten van de wonderbaarlijke gebeurtenissen, wilde de koning Ammon spreken, maar die was alweer bezig met het voederen van de paarden en het in gereedheid brengen van de wagens van de koning. En de koning was nog meer verwonderd en sprak: „Hij onthoudt (zelfs) al mijn bevelen en brengt die ten uitvoer.”

Na dit soort dienstbetoon en zorg voor anderen, deden er zich zelfs grotere mogelijkheden voor om de koning en anderen „te onderwijzen en te dienen”. Eenmaal voor de koning waren zijn woorden: „Ik ben een mens, en ben uw knecht; daarom zal ik alles doen, wat gij maar verlangt en wat rechtvaardig is.” De koning, die de grote macht en invloed van Ammon zag en voelde, vroeg: „Zijt gij die Grote Geest, Die alle dingen weet?” want Ammon had zijn gedachten kunnen lezen.

De koning, die de macht van Ammon voelde, vertelde Ammon dat hij hem alles zou toestaan wat hij verlangde. Ammon was nu in de positie gekomen, dat hij de koning en zijn volk werkelijk kon beïnvloeden en hun over God, zijn waarheden en zegeningen kon onderwijzen. Ammon had al anderen verricht, maar er zouden er nog meer volgen, ondermeer toen hij de koning van zijn bed ophief.

Velen geloofden en werden gedoopt. Zij

werden een rechtvaardig volk en de kerk werd onder hen opgericht (zie Alma 19:35).

Sta hier eens bij stil en bedenk de invloed van Ammons leringen, alsook die van mijn vriend.

1. Het verlangen van zijn hart was mensen tot God te brengen.
2. Hij was altijd een dienstknecht. Hij diende immer onder de mensen.
3. Hij bereidde zich voor door te vasten, te bidden en de Schriften te bestuderen.
4. Hij geloofde dat hij met de hulp van God een verandering teweeg kon brengen.
5. Hij greep ijverig elke gelegenheid aan om te dienen.
6. Hij onderhield alle geboden.
7. Dat had tot gevolg dat hij met kracht en gezag van God onderwijs en de kerk van God vestigde.

De grote belofte aan alle kinderen Gods, die waarlijk dienen, liefhebben en onderwijzen, is dat wij eens in de tegenwoordigheid van de Heiland zullen worden toegelaten en aan de rechterhand van de Heiland zullen plaatsnemen.

Moge de Heer „bekwame dienstknechten van ons maken” (zie 2 Kor. 3:6), zoals Ammon en mijn vriend. Dit dient het resultaat te zijn van elk beginsel en elke waarheid in het evangelie. Dit is waarlijk het evangelie in actie.

Mogen wij werkelijk *alle* mensen dienen en onderwijzen, maar in het bijzonder hen die in gebed, gedurende die lange, eenzame nachten om hulp smeken – onze weduwen, onze gescheiden mensen, onze minder actieve leden, onze bejaarden. Laat hen onze zorg, Gods liefde en die van ons voelen, totdat er geen gelukkiger volk op de aarde kan zijn, omdat zij elkaar leren en dienen (zie 3 Ne. 26:19). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het belangrijkste nieuws aller tijden is dat Jezus leeft

Ouderling Jacob de Jager
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik ben tot het besef gekomen, dat het herstelde evangelie doelbewust één lied ten gehore brengt voor de wereld en ik weet dat de tijd zal komen waarop de hele wereld enthousiast gehoor zal geven aan dat lied.

druk maken is dan uitdrukken! Deze leraren maken, echter, een uitzondering op deze regel waar het gaat om medische termen, wanneer die juist gebezigd worden. Daarom wil ik u deelgenoot maken van een paar gedachten over de medische term *logokophosis*, wat letterlijk „woorddoofheid“ betekent, of in de betekenis van het evangelie, „het onvermogen om gesproken raad te verstaan of begrijpen“.

De Schriften staan vol met raad, uitgesproken door heilige profeten in alle bedelingen, omdat „de stem des Heren tot de einden der aarde gericht (is), opdat allen, die willen horen, mogen horen“ (LV 1:11). Keer op keer wordt ons gevraagd betere hoorders te zijn. President Marion G. Romney vraagt zich soms hardop af:

Hoe vaak zal het verteld moeten worden?
Hoe vaak zal onze raad herhaald moeten worden?

Het is mij een groot genoegen, mijn geliefde broeders en zusters, voor u te mogen staan. Ik wil broeder Ashton zeggen dat ik zijn raad opgevolgd heb en goedsmoeds ben.

Het is vanmiddag mijn taak te spreken en naar ik meen is het uw taak te *luisteren*. Mocht u eerder klaar zijn met uw taak dan ik met de mijne, wilt u dan uw hand opsteken!

Ik wil u laten weten dat het onderwerp van mijn toespraak mij „zeer verheugt“, zoals de jonge Alma uit het Boek van Mormon zou zeggen. Nu ik uit Japan oostwaarts gereisd ben, naar de staat Utah, om deze algemene conferentie bij te wonen, wordt „mijn vreugde nog vermeerderd“, zoals Alma vervolgt, doordat ik zie „dat u nog steeds mijn broeders en zusters in de Here bent . . . en sterk geworden in de kennis der waarheid“ (zie Alma 17:2).

Mag ik ook, ter inleiding, toevoegen, dat wanneer buitenlanders, zoals ik zelf, de Engelse taal onderwezen wordt, hun gewoonlijk door hun leraar verteld wordt moeilijke woorden achterwege te laten omdat ze toch niet goed uitgesproken kunnen worden met een buitenlands accent; dat het dan meer in-

Hoe vaak zullen zij gecorrigeerd moeten worden?

Ouders vragen zich dit wellicht af over hun kinderen, onze Hemelse Vader doet misschien hetzelfde over zijn zoons en dochters. Hoeveel onder ons houden zich doof voor de raad van onze hedendaagse profeten en blijven passief, ongeïnteresseerd, zoals we maar met een half oor naar de radio luisteren?

Wij kennen allemaal de lofzang „Komt, hoort naar eens profeten stem“ (HL., nr. 60.) Waarom lijden we dan allemaal aan *logokophosis*, het onvermogen om te verstaan en te begrijpen? En natuurlijk doel ik dan niet op hen die aan een fysieke gehoorstoornis lijden. Vaak vinden we onder hen de trouwste leden van de kerk.

De apostel Paulus was een inspirerend leraar en hij gaf tijdens zijn apostolische reizen vaak verbaal raad. Maar herhaaldelijk moest hij hen dan later in zijn brieven herinneren aan zijn woorden, omdat zij die hem *gehoord* hadden noch hem begrepen hadden, noch handelden in overeenstemming met de goddelijke beginselen die hij had onderwezen.

Daarom herinnerde Paulus in zijn eerste brief aan de Korintiërs, de Grieken, die de kerk in Korinte vormden, aan de evangelie-waarheden die hij hen onderwezen had. Hij verwittigde hen nogmaals per brief, dat Christus voor onze zonden gestorven was, dat Hij in het graf gelegd was, dat Hij op de derde dag was opgestaan en dat Hij aan Simon Petrus en daarna aan de Twaalf verschenen was (1 Kor. 15:3–4).

Sindsdien heeft zijn brief niet alleen een paar honderd Grieken in een afgelegen gebied herinnerd aan deze belangrijkste ge-

De ouderlingen Jacob de Jager en Vaughn J. Featherstone van het Eerste Quorum der Zeventig.

beurtenissen in de geschiedenis van de mens, maar meer dan zestig generaties lang honderden miljoenen mensen in verschillende plaatsen en omstandigheden.

Paulus, zelf een bekeerling, wist hoe het voelde om *dood in zonde* te zijn. Door bekering, wist hij ook hoe het was om *tot leven* te komen, door de waarheid dat Christus herzezen was te aanvaarden.

Net zoals in de tijd van Paulus is het tegenwoordig voor *iedereen* van vitaal belang een relatie, gebaseerd op geloof, op te bouwen met God de Vader door Jezus Christus *zijn* Zoon en *onze* Verlosser.

Ik getuig dat wij, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus, onze zaligheid kunnen bewerkstelligen en dat wij zelfs een samenwerkingsverband met de Heer *kunnen* aangaan voor het redden van anderen. „Een samenwerkingsverband hebben met de Heer voor het redden van anderen” is voor mij een andere definitie van zendingswerk. En ik zou willen dat iedere jongeman, die zichzelf voorbereidt op een zending, het Boek van Mormon leest om tot het besef te komen, dat hij zichzelf inderdaad aan het voorbereiden is op een heel persoonlijk samenwerkingsverband met de Heer voor het redden van anderen, voor de duur van zijn zending en daarna. En hetzelfde geldt voor iedere jonge vrouw die zich op haar zending voorbereidt.

Omdat het belangrijkste nieuws aller tijden is dat Jezus *leeft* en dat zijn zoenoffer voor alle mensen plaatsvond; en wanneer zij

op Hem vertrouwen en gehoorzaam zijn aan zijn geboden, *is* er een weg voor hen bereid om zaligheid en verhoging te kunnen beërven.

Hoe gezegend zijn wij, dat wij in deze laatste bedeling leven, waarin door het herstelde priesterschap en het Boek van Mormon de mondiale prediking van het evangelie van Jezus Christus tot stand komt.

De heiligen der laatste dagen waar ook ter wereld spelen, als het verbondsvolk van de Heer, een belangrijke rol in dit proces.

En natuurlijk probeert satan ofwel die 'elendige, ongeneeslijke lijder aan slapeloosheid' zoals ouderling Neal Maxwell hem wel noemt, onze inspanningen te stagneren. De enorme vooruitgang in aanmerking nemend in het werk des Heren in de Aziatische landen waar ik werkzaam ben, kan ik tot u getuigen, dat de Geest voortdurend tot mij getuigt over de waarachtigheid van de profetische woorden van president Brigham Young over de tegenstand waarmee de kerk te kampen zal hebben.

Hij zij: „Het koninkrijk zal zich uitbreiden, zal groeien en in toenemende mate voorspoedig zijn.

„Elke keer als zijn vijanden proberen het neer te halen, zal het zich uitbreiden en machtiger worden;

„In plaats van in te krimpen, zal het zich meer en meer verbreiden, in schoonheid toenemen en meer en meer in het oog lopen van de naties, totdat het de hele aarde vervult.”

Ik ben tot het besef gekomen, dat het herstelde evangelie doelbewust één lied ten gehore brengt voor de wereld en ik weet dat de tijd zal komen waarop de hele wereld enthousiast gehoor zal geven aan dat lied. Dan, en *alleen* dan, zullen de onenigheden tussen naties verdwijnen en zal de wereld één zijn, wanneer de Heiland terugkeert en duizend jaar lang zal regeren.

Voor *dát* grote moment, zal de verbreiding en aanvaarding van de heerlijke evangelieboodschap universeel zijn en een dringende noodzaak voor alle kinderen van onze Hemelse Vader.

President Kimball bracht het in 1983 in het artikel „Doen we alles wat we kunnen?” zo duidelijk en mooi onder woorden:

„Onze voornaamste noodzaak en belangrijkste roeping is de wereld de kaars van begrip te brengen, om hem weg uit de duisternis bij te lichten en hen te leiden tot de vreugde, vrede en waarheden van het evangelie.”

Dit waren de woorden van een profet die tot ons allen sprak. En toch, al moedigt een profet ons dan aan om zendingswerk te doen, zijn we soms *zelfgenoegzaam* en *zelfingenomen*.

Broeders en zusters, laat ons daarom in dit opzicht onder gebed onze verantwoordelijkheid jegens de Heer *herzien*.

Tijdens mijn verblijf in het Verre Oosten leerde ik twee oude spreuken, die zeer goed passen in dit verband. De eerste luidt: „De evaluatie van iemands leven is niet volledig tot na zijn verscheiden.” En de andere is: „Wij moeten na honderd jaar naar *ware* vrienden zoeken.” Op basis van mijn kennis van het plan van zaligheid en de zojuist geciteerde spreuken geloof ik zeker, dat onze goede werken *nu* verricht moeten worden, maar altijd met het leven aan de andere zijde en toekomstige generaties in gedachte.

Als heiligen der laatste dagen zijn wij toegedaan aan het doen van dingen die veel goeds tot stand zullen brengen, niet alleen in deze wereld maar ook in de toekomstende. Het is om deze reden dat president Kimball die zo vaak aangehaalde woorden op zijn bureau had staan: „Doe het”.

Mogen zij, die momenteel lijden aan *logokaphosis*, het onvermogen om gesproken raad te verstaan of begrijpen, door hun eigen gebeden en goddelijke inspiratie het medicijn vinden dat hen zal genezen, zodat zij grotere vreugde in dit en in het toekomstende leven zullen kennen.

En dan, wanneer de Heer ons roept, gelijk Samuël, zullen wij waarlijk kunnen zeggen: „Spreek, want uw knecht hoort.” En dan, het belangrijkste van alles, zullen wij bij machte zijn ook *daters* des woords te zijn, en niet alleen hoorders.

Voor deze grote zegeningen bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Ouderling Jacob de Jager lacht (twee) conferentiegangers vriendelijk toe.

De plechtige vergadering en steunverlening aan de kerkelijke leiders en leidsters

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De procedure voor steunverlening aan president Ezra Taft Benson, voor reorganisatie van het Eerste Presidium en voor steunverlening aan alle algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

President Benson heeft mij verzocht de steunverlening in deze plechtige vergadering, waarvoor wij te zamen zijn gekomen, af te handelen. Dit is een ontzagwekkende en heilige gebeurtenis voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over de hele wereld. Sinds 10 oktober 1880, toen John Taylor steun ontving als profeet, ziener, openbaarder, president van de kerk en opvolger van Brigham Young, is er steeds een plechtige vergadering geweest die fungeerde als stem der kerk. Er zijn in het verleden tien van deze plechtige vergaderingen gehouden. Telkens waren er dragers van de verschillende priesterschapsambten in deze tabernakel aanwezig, gerangschikt naar quorum of groep in de verschillende gedeelten van het gebouw, die als quorum of groep hun steun verleenden aan de autoriteiten van de kerk,

zoals die werden voorgesteld. De realiteit nu is dat het aantal in de tabernakel vele keren overtroffen wordt door de velen die op dit moment in de kerkgebouwen verspreid over de Verenigde Staten en Canada, alsook in andere delen van de wereld vergaderd zijn. Ook zijn er velen die thuis de conferentie volgen. Waar u zich ook mocht bevinden, wij nodigen u uit deel te nemen aan deze plechtige en heilige gebeurtenis, namelijk, de steunverlening aan een nieuwe president van de kerk, alsook aan de andere autoriteiten. Onder de huidige omstandigheden is het onuitvoerbaar om u hier in de tabernakel en ook in de andere gebouwen naar quorum plaats te laten nemen. Wij zullen echter wel per quorum en groep steun verlenen. Wij nodigen u uit waar u ook bent, te gaan staan wanneer dat gevraagd wordt en door middel van het opsteken van de rechterhand te

kennen te geven, dat u de opgelezen namen steunt of niet. De algemene autoriteiten, die zich in de Assembly Hall bevinden, zullen daar de steunverlening overzien. In de ringcentra zullen leden van het ringpresidium toezicht houden op de steunverlening en ons op de hoogte stellen van mogelijke onthoudingen. Wij zullen nu deze constituerende vergadering voortzetten, deze plechtige vergadering hier in Salt Lake City en in vele andere delen van de wereld. Het Eerste Presidium gelieve op te staan. Voorgesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Dit geldt alleen voor hen die nu staan, alleen zij dienen hun steun te verlenen. U komt ook aan de beurt. Nogmaals, wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Voorgesteld wordt Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als eerste raadgever in het Eerste Presidium van de kerk en Thomas Spencer Monson als tweede raadgever, wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Voorgesteld wordt Marion G. Romney steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf en Howard W. Hunter als waarnemend president van de twaalf apostelen. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Voorgesteld wordt Marion G. Romney, Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks en M. Russell Ballard steun te verlenen als leden van het Quorum der Twaalf Apostelen. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Voorgesteld wordt de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen als profeten, zieners en openbaarders. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Het Eerste

Het Eerste Presidium steekt zijn hand op tijdens de plechtige vergadering.

Het algemeen presidium van de zustershulpoeniging (van links naar rechts): zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster; president Barbara W. Winder; en zuster Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster.

Presidium gelieve te gaan zitten. Het Quorum der Twaalf Apostelen gelieve te gaan staan. Voorgesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn beide raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgelezen en zojuist gesteund door het Eerste Presidium. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. U kunt gaan zitten.

De volgende mensen gelieve te gaan staan: alle geordende patriarchen, alle geordende hogepriesters, daarbij ook de leden van het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Alle andere zeventigen en alle geordende ouderlingen, waar u ook vergaderd bent. Voorgesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgelezen en gesteund. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Gelieve te gaan zitten. Zou de gehele Aäronische priesterschap willen gaan staan, dat wil zeggen, alle geordende priesters, leraren en diakenen. Voor-

gesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgelezen en gesteund. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Gelieve te gaan zitten. Zou de gehele vergadering, met inbegrip van hen die al hun steun gegeven hebben, nu willen gaan staan. Voorgesteld wordt Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, alsmede zijn raadgevers en de leden van het Quorum der Twaalf zoals die zijn voorgelezen en gesteund. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen zijn, make dit kenbaar. Gelieve te gaan zitten. De andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen zullen zittend steun verleend worden. Het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig: Carlos E. Asay, Dean L. Larsen, Richard G. Scott, Marion D. Hanks, William Grant Bangerter, Jack H. Goasliind en Robert L. Backman. De andere leden van het Eerste Quorum der Zeventig: A. Theodore Tuttle, Franklin D. Richards, Theodore M. Burton, Paul H. Dunn, Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Robert L. Simpson, Rex D. Pinegar, J. Thomas Fy-

Het algemeen presidium van het jeugdwerk (van links naar rechts): zuster Virginia B. Cannon, eerste raadgeefster; president Dwan J. Young; en zuster Michaelene P. Grassli, tweede raadgeefster.

Het algemeen presidium van de jonge vrouwen (van links naar rechts): zuster Maureen J. Turley, eerste raadgeefster; president Ardeth G. Kapp; en zuster Jayne B. Malan, tweede raadgeefster.

ans, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W. Pinnock, F. Enzo Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Rex C. Reeve, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Angel Abrea, John K. Carmack, Russell C. Taylor, Robert B. Harbertson, Devere Harris, Spencer H. Osborn, Philip T. Sonntag, John Sonnenberg, F. Arthur Kay, Keith W. Wilcox, Victor L. Brown, H. Burke Peterson, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Waldo P. Call, Helio R. Camargo. Als nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van ongeveer drie jaar, zoals overeengekomen in de aprilconferentie van 1984: Hans Verlan Anderson, George I.

Cannon, Francis M. Gibbons, Gardner H. Russell. Als Presiderende Bisschop: Robert D. Hales, presiderende bisschop; Henry B. Eyring, eerste raadgever; Glenn L. Pace, tweede raadgever. Geëmeriteerde broeders: Eldred G. Smith, emeritus patriarch. En de volgende emeritus zeventigen: Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, John H. Vandenberg, O. Leslie Stone. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen zijn, make dit kenbaar.

Zuster Patricia T. Holland, die werkzaam is geweest als eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen is de echtgenote van Jeffrey K. Holland, die president is van de Brigham Young University. Gezien het beslag dat op haar tijd gelegd wordt, voortvloeiend uit de functie van haar

man en haar plichten en haar gezin, alsmede het vele reizen tussen Salt Lake City en Provo, waar zij woont, leek het ons verstandig haar met dank te ontheffen van haar taak. Tevens ontheffen wij zuster Maurine J. Turley, tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen. Allen die deze zusters willen danken voor het werk dat zij verricht hebben, kunnen dit kenbaar maken door het opsteken van de rechterhand. Zuster Ardeth G. Kapp, president van de jonge-vrouwen heeft zuster Maurine J. Turley verzocht te dienen als eerste raadgeefster en zuster Jayne Broadbent Malan als tweede raadgeefster. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen zijn, make dit kenbaar.

Vorgesteld wordt alle andere algemene functionarissen en bestuursleden, die nu in functie zijn, alsmede alle regionale vertegenwoordigers, die nu werkzaam zijn, steun te verlenen. Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie tegen zijn, make dit kenbaar.

President Benson, voor zover ik dat heb kunnen waarnemen was de steunverlening in de tabernakel anoniem. Van mogelijke onthoudingen in andere vergaderingen zullen wij nota nemen. Dank u, broeders en zusters, voor uw steunverlening. Wij hebben het gevoel, dat u ons niet alleen met uw hand steun verleend hebt, maar ook met uw hart, uw geloof en gebeden waar wij niet buiten kunnen en bidden dat u dat zult blijven doen. Wij verzoeken de ouderlingen Anderson, Cannon, Gibbons en Russell naar voren te komen en bij het Eerste Quorum der Zeventig plaats te nemen. Ook nodigen wij zuster Malan uit naar voren te komen en bij zuster Kapp te gaan zitten. □

Zestien jaren van getuigenis

Francis M. Gibbons
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het is mijn grote zegen geweest om op werkdagen nagenoeg dagelijks met Gods profeten samen te komen. Ieder heeft zijn bijzondere kwaliteiten getoond. Ieder heeft een bijzondere rol gespeeld. Ieder van hen hebben wij liefgehad.

De essentie van het leven, mijn broeders en zusters, is veranderd. Het is vandaag juist zestien jaar geleden dat ik als bisschop daar in de zaal zat en ik president Joseph Fielding Smith mijn steun gaf als president van de kerk, samen met zijn raadgevers, president Harold B. Lee en president N. Eldon Tanner. Op diezelfde conferentie ontving ook ouderling Boyd K. Packer steun – als lid van de Raad der Twaalf; en van de plaats die hij nu op het podium inneemt kan men afleiden welke enorme veranderingen er in dat korte tijdsbestek hebben plaatsgevonden. Op die conferentie werd ook steun verleend aan de ouderlingen William Bennett, Joseph Anderson en David B. Haight. Ouderling Bennett is, zoals u weet, inmiddels overleden; ouderling Haight is nu lid van de Raad der Twaalf, en ouderling Anderson is, met zijn nagenoeg 97 jaren, nog bij ons.

Ouderling Anderson was lid van de wijk waarvan ik bisschop was toentertijd; en door een merkwaardige reeks van omstandigheden die ik hier niet zal noemen, bevond ik mijzelf drie dagen later in de eerste vergadering van het Eerste Presidium, die mij vergund was mee te maken. En in die

zestien jaar is het mijn grote zegen geweest om op werkdagen nagenoeg dagelijks met Gods profeten samen te komen. Ieder heeft zijn bijzondere kwaliteiten getoond. Ieder heeft een bijzondere rol gespeeld. Ieder van hen hebben wij liefgehad, steun verleend en gewaardeerd; en ik kan nu zonder het minste voorbehoud mijn hand opheffen ter ondersteuning van en in liefde voor president Ezra Taft Benson, president Gordon B. Hinkley en president Thomas S. Monson. Zij zijn waarachtige profeten, zieners en openbaarders van de levende God. Welk een zegen is het niet om lid te zijn van een kerk die op een dergelijke manier wordt geleid – door rechtstreekse openbaring van God.

Ik veronderstel dat men momenten als deze altijd zal aangrijpen om iemands afkomst te belichten. Mijn betovergrootvader, Vincent Knight, was lid van de bisschop van de Wijk Kirtland – de eerste wijk in de kerk. Hij diende onder bisschop Newell Whitney. Later werd hij bisschop van Adam-ondi-Ahman; zijn dochter Rispah, mijn overgrootmoeder, vertelde mij eens hoe zij langs de Grand River ter hoogte van Adam-ondi-Ahman bessen heeft geplukt. Deze voorvader werd later bisschop van de Wijk Lower in Nauvoo en was bisschop van de wijk waarin zowel president Joseph Smith als president Brigham Young woonden, terwijl zijn vrouw, Martha McBride Knight, deel uitmaakte van het oorspronkelijke bestuur van de zustershulpvereniging.

Ik denk aan deze fijne mensen, hun geloof en toewijding. De dochter van Vincent en Martha trouwde een jongeman genaamd Andrew Smith Gibbons. Hun tienerjaren beleefden zij in Kirtland. Later trouwden zij; Rispah schonk in Omaha (Nebraska), zij Winter Quarters, het leven aan haar eerste kind. Andrew maakte als een van de eersten deel uit van de Brigham Young Groep die hier op 24 juli 1847 aankwam en uiteindelijk aan de overkant van de rivier in Arizona neerstreek, waar ik ben geboren. Het was in een klein plaatsje, St. John; tegen mijn

vrienden zeg ik altijd: „Als je het niet direct voor de geest kunt halen, het ligt zo'n 25 kilometer ten oosten van Concho.” Voor velen is dat het einde van de wereld, maar voor wie daar geboren is, is het de plaats waar alles om draait. Ik betoon eer en respect aan deze fijne voorouders, evenals ik dat doe aan mijn lieve vrouw en onze kinderen, onze kleinkinderen, onze vrienden, relaties en de vele collega's waarmee ik het voorrecht heb gehad te mogen samenwerken.

Zoals u zich misschien kunt voorstellen aanvaard ik mijn roeping met schroom. Ik aanvaard hem in nederigheid en zonder enig voorbehoud. Ik verlang ernaar dienstbaar te zijn. Ik verlang ernaar vol geloof en toewijding te dienen. Ik verklaar plechtig aan president Benson en zijn beide raadgevers dat, wanneer zij ook maar een beroep op mij doen, ik er alles aan zal doen om die opdracht tot een goed einde te brengen.

Tot slot zeg ik u, dat ik veertig jaar geleden, als jongeman in het zendingsveld, het getuigenis van de Geest heb ontvangen. Daaruit heb ik, door de geest, geleerd dat God leeft, dat Jezus Christus zijn Zoon is, dat Hij aan het hoofd van de kerk staat, en dat de kerk wordt geleid door profeten, zieners en openbaarders. Daarom ook geef ik mijn steun aan allen die dit Eerste Presidium zijn voorgegaan en geef ik zeker mijn steun en toewijding aan hen. Als laatste wil ik u toevoegen dat, hoewel ik zestien jaar geleden in deze tabernakel zat met een zekere wetenschap van het belang van de kerk en de status van haar leiders had, ik in de voorbije jaren niets heb gezien dat bij mij twijfels heeft opgeroepen ten aanzien van de leerstellingen van de kerk, de handelingen van de kerk, maar bovenal, van de integriteit van haar leiders. Ik ben hun getuige. Ik getuig dat zij eerbare, oprechte en toegewijde mannen van onkreukbaarheid zijn, toegewijd om de evangeliebeginselen te verkondigen en met geheel hun wezen bezield om de mensheid voor te bereiden op de wederkomst van het hoofd der kerk, Jezus Christus, van wie ik getuig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een heilige taak

President Ezra Taft Benson

We hebben de heilige taak de drieledige zending van de kerk te vervullen: 1) het evangelie uit te dragen aan de wereld; 2) de leden van de kerk te versterken, waar deze zich ook mogen bevinden; en 3) voortgang te geven aan het zaligmakende werk voor de doden.

Mijn broeders en zusters, ik heb altijd het gevoel gehad dat het zingen van deze lofzang, „Wij danken U, Heer, voor profeten“, refereert naar onze eerste profeet, Joseph Smith, en naar alle profeten die hem opvolgden. Dit is mijn favoriete lofzang. Ik houd ervan met mijn gehele hart.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik getuig tot u dat de Heer, Jezus Christus zelf leiding geeft aan zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij zijn hier op aarde zijn rentmeesters. Wij dragen zijn priesterschap, bedienen zijn verordeningen, prediken zijn evangelie en bouwen aan zijn koninkrijk.

Ik schiet in woorden tekort om mijn dankbaarheid uit te drukken aan God, de Vader onzer geesten, aan onze Heer en Heiland, Jezus Christus, en aan de Heilige Geest, de erfflater. Ik breng mijn dank uit aan allen die in een verbond met de Heer hun hand opstaken om mij hun steun te betuigen. Ik voelde de verlangens van uw hart en uw verbintenis met de Heer toen u uw hand ten hemel hief.

Ik moet denken aan hoe Mozes op de berg, ten behoeve van de overwinning van de Israëlitische legers, zijn armen ophief. Zolang

zijn armen opgeheven waren, was Israël aan de winnende hand. Maar wanneer zijn armen door moeheid begonnen te zakken, was het overwicht aan de vijand. Daarom stelden Aäron en Hur zich aan weerszijden van Mozes op en ondersteunden zijn armen, waardoor de zege Israël toekwam. Gelijkerwijs zal de zege ons zijn als wij de armen van 's Heren gezalfde dienstknechten ophouden. Daar ben ik zeker van.

Ik weet wie mij zijn voorgegaan in het presidentschap van de kerk en ben mij terdege bewust van mijn afhankelijkheid van de Heer en de absolute noodzaak om hem, evenals mijn voortgangers dat gedaan hebben, blind te varen waar het de leiding in kerkelijke aangelegenheden betreft.

Ik ben in dit aarde bestaan gezegend met edele ouders en loyale broers en zussen, in totaal elf. God heeft mij een goede levensgezellin gegeven. In haar toewijding aan de Heer betoonde zij een liefde waarin zij zichzelf wegcijferde, een groots echtgenote en edele moeder. Onze kinderen zijn de Heer en ons altijd lokaal geweest. Ik ben dankbaar voor de goede raadgevers die de Heer mij gegeven heeft, president Gordon B. Hinckley en president Thomas S. Monson. Beiden zijn zij een grote zegen voor Gods koninkrijk, ik ben Hem daar uitermate dankbaar voor.

Ik heb veel liefde voor de leden van het Quorum der Twaalf, met wie ik het voorrecht heb gehad jarenlang nauw samen te werken. Zo was het ook een vreugde met de leden van het Eerste Quorum der Zeventig en de Presiderende Bisschop te werken. Onder de algemene autoriteiten heerst een sterke geest van saamhorigheid. Die saamhorigheid is wezenlijk en essentieel, de Heer immers heeft gezegd: „Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet (zie LV 38:27).“ Wij zullen als broeders eendrachtig voortgaan in onze arbeid om voortgang te geven aan het werk van de Heer.

We zijn enorm dankbaar voor alle loyale steun van de leiders en leden van de kerk over de hele wereld. Velen hebben ons geschreven en ons verzekerd van hun liefde en

gebeden. Die steun, vertolkt in smeekbeden aan de Heer, hebben wij dagelijks weer nodig. Het is een groot voorrecht om deel te hebben aan het dienstbetoon in Gods koninkrijk. In dit werk gaat het om de geest. Waar we ook mogen dienen, ik weet dat ik mij op de geest moet verlaten. Laten wij ons die geest eigen maken en getrouwe leden van de kerk zijn – toegewijde kinderen en ouders, doelmatige huisonderwijzers, opbouwende leerkrachten, geïnspireerde ring- en wijkleiders. God zegene u allen voor uw nobel werk in de opbouw van het koninkrijk.

Mocht er enige verdeeldheid onder ons zijn, laten wij die dan vergeten en onze krachten bundelen in onze gemeenschappelijke taak het werk van de Heer voortgang te doen vinden. Mochten er onder ons tot inactiviteit zijn vervallen, wij richten ons in zilver, christelijke liefde tot u en staan klaar u te helpen en verwelkomen u in de broederschap van Christus' kerk.

Ik heb de heilige taak de drieledige zending van de kerk te vervullen: 1) het evangelie uit te dragen aan de wereld; 2) de leden van de kerk te versterken, waar zij zich ook mogen bevinden; en 3) voortgang te geven aan het zaligmakende werk voor de doden. Laten we elk van deze even nader bekijken en er enige kanttekeningen bij plaatsen.

De wereld kan niet buiten het evangelie. De Heer heeft ons door Abraham opgedragen dat evangelie te verkondigen. Iedere jongeman in de kerk dient zich te kwalificeren voor een zending en dient die ook te vervullen, evenals vele zusters dit kunnen doen. Ik ben dankbaar voor het feit dat mijn vrouw een zending vervulde en dat we op het ogenblik kleinzoons en -dochters op zending hebben. Er bestaat geen grotere

vreugde dan zielen tot Christus te brengen. Betrokkenheid bij dit grootse werk zegent de bekeering, de zending en hen die de zending ondersteunen.

Veel oudere echtparen kunnen een zending vervullen, daarbij zullen zij tot de ontdekking komen dat een zending een zegen is voor hun kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Ik weet waarover ik spreek. Het stelt het nageslacht, op een manier die zijn weerga niet kent, een voorbeeld. Ik ben blij dat mijn vader voldeed aan een oproep om op zending te gaan, al moest hij daarvoor moeder en zeven kinderen thuis achterlaten, terwijl de achtste op komst was. Zijn brieven, die mijn moeder ons altijd voorlas, vervulden ons huis met een geest van zendingswerk, een geest die er nooit meer uit verdwenen is. Alle zoons vervulden tenminste één zending, evenals nagenoeg alle dochters dit deden.

De tweede zending van de kerk is de leden van de kerk te versterken. We dienen bekend te raken met wat de Heer met ons voorheeft en dat na te streven, zoals president Kimball zo nadrukkelijk stelde. Zijn wij is ons openbaar door de standaardwerken, door zijn gezalfde dienstknechten en door persoonlijke openbaring. Er is een boek dat wij dagelijks dienen te bestuderen, zowel individueel als in gezinsverband, namelijk het Boek van Mormon. Ik hou van dat boek. Meer dan door enig ander boek zal men, door de geboden uit dit boek na te leven, dichtert tot God komen. President Romney adviseerde ons dagelijks een half uur uit dit boek te studeren; ik kan u dit aanbevelen. Ik heb er altijd van genoten uit de Schriften te lezen en doe dat dagelijks, alleen en samen met mijn lieve vrouw. Kinderen, steun je ouders in hun pogen om dagelijks als gezin de Schriften te bestuderen. Bid voor hen, zoals

zij voor jullie bidden. De tegenstander wil niet dat deze dagelijkse studie in de Schriften plaats heeft in onze gezinnen en daarom zal hij, waar hij dat kan, zorgen voor problemen. Maar wij moeten daar verweer aan geven. Gezinsleden kunnen om beurten een vers lezen, waarna die tekst besproken wordt. Of u neemt steeds een onderwerp onder de loep. Ook kunnen er opdrachten worden uitgedeeld.

De derde zending van de kerk is voortgang te geven aan het zaligmakende werk voor de doden. Als kind stelde ik veel prijs op de verheffende gesprekken die ik met mijn moeder had als zij de tempelkleding streek. Ik ben dankbaar voor de tempeldiensten die zuster Benson en ik wekelijks samen mogen bezoeken. De tempel is het huis des Heren. Onze aanwezigheid daar is een zegen voor de doden, en ook voor onszelf, want het is het huis van openbaring.

Wij moeten samenwerken om deze drie, allesomvattende taken tot een goed einde te brengen.

In de openingsbijeenkomst van deze conferentie spraken wij over het zuiveren van het innerlijk, en dat moeten wij. De Heer inspireerde zijn dienstknecht Lorenzo Snow, hernieuwde aandacht te schenken aan het beginsel tiende, opdat de kerk mocht worden bevrijd van haar financiële lasten. In die tijd brachten de algemene autoriteiten de boodschap over naar de leden van de kerk. In deze tijd heeft de Heer de behoefte geopenbaard van hernieuwde aandacht voor het Boek van Mormon – opdat de kerk en alle kinderen Zions gevrijwaard mogen zijn van veroordeling en tuchtiging. Deze boodschap moet uitgedragen worden aan alle leden van de kerk, waar ook ter wereld.

Nu, met het einde van deze grootse conferentie in zicht, wil ik u laten weten dat ik weet dat Christus aan het roer staat. Dit is

zijn wereld. Dit is zijn kerk. Zijn doelstellingen worden nagestreefd. Christus is ons ideaal. Hij is ons voorbeeld. Hoe moeten wij zijn? Evenals Hij is. De beste norm van onze grootheid kan gemeten worden naar hoe christelijk wij zijn. Het Boek van Mormon stelt dat alles wat uitnodigt of aanzet tot goetdoen en tot het liefhebben van God en hem te dienen, door God geïnspireerd is. En wat de mens beweegt het kwade te doen, niet in Christus te geloven, hem te verloochenen en God niet te dienen, komt voortze uit de duivel. Laten we deze norm gebruiken bij al wat we lezen, de muziek die we beluisteren, het vermaak waaraan we deelnemen en de gedachten die we koesteren. Laten we ons nog christelijker opstellen. Ik verzeker u van Gods en mijn liefde voor al zijn kinderen waar ook ter wereld.

Met de autoriteit van het heilige priesterschap op mij bevestigd, geef ik mijn zegen aan de heiligen der laatste dagen en aan de goede mensen. Ik zegen u met een toemennend vermogen tot onderscheid tussen christen en anti-christ. Ik zegen u met de nimmer aflatende macht het goede te doen en het kwade te weerstaan. Ik zegen u met een groeiend begrip van het Boek van Mormon. Ik beloof u dat, als u dagelijks wilt proeven van het boek en de daarin vervatte geboden wilt naleven, God vanaf dit moment ons – kinderen van Zion en de kerk – zal overspoelen met zegeningen die ons tot op heden onbekend waren. En wij zullen God smeken dat Hij de veroordeling en tuchtiging zal verlichten, waarvan ik in alle nederigheid getuig.

Ik getuig dat het Boek van Mormon Gods woord is. Jezus is de Christus. Joseph Smith is zijn profeet. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is waarachtig. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

President Ezra Taft Benson, president Gordon B. Hinckley, president Thomas S. Monson en andere algemene autoriteiten komen de tabernakel binnen.

De kracht van het woord

President Ezra Taft Benson

Deze toespraak, die bedoeld was voor de priesterschapsleidersvergadering op vrijdag 4 april 1986, werd slechts gedeeltelijk door president Benson uitgesproken. De volledige tekst is hier op zijn verzoek weergegeven.

Mijn geliefde broeders, wat is het heerlijk om deze groep priesterschapsleiders te kunnen aanschouwen met de wetenschap dat u duizenden heiligen dient en dat u collectief zoveel toewijding en getrouwheid vertegenwoordigt! Er is geen groep, waar ook ter wereld, die vergadert met hetzelfde rechtvaardige doel als waarvoor u samen bent gekomen, noch is er een groep, hetzij met een politiek, religieus of militaristisch oogmerk, die dezelfde macht heeft als u hier vanavond.

Wij leven in een tijd van grote uitdagingen. Wij leven in de tijd waarover de Heer sprak toen Hij zei: „Vrede (zal) van de aarde worden weggenomen en de duivel (zal) macht hebben over zijn eigen gebied“ (LV 1:35). Wij leven in de tijd welke Johannes de Openbaarder voorzag, waarin „de draak toornig (werd) op de vrouw en heenging om oorlog te voeren tegen de overigen van haar nageslacht, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus hebben“ (zie Op. 12:17). De draak is satan; de vrouw symboliseert de kerk van Jezus Christus. Satan voert oorlog tegen de leden van de kerk die een getuigenis hebben en proberen de geboden te onderhouden. En hoewel velen van onze leden standvastig en sterk zijn, wankt een aantal. Een aantal vervalt. Een aantal vervult Johannes' profetie, dat in de oorlog met satan sommige heiligen overwonnen zouden worden. (Zie Op. 13:7.)

Ook de profeet Lehi zag onze tijd in zijn grootse visioen droom van de boom des levens. Hij zag vele mensen ronddolen in donkere nevelen, welke de verzoeken van de duivel symboliseerden. (Zie 1 Ne. 12:17.) Hij zag een aantal verdwalen „op verboden paden“, anderen verdrinken in smerige rivieren en weer anderen afdwalen „op vreemde wegen“ (1 Ne. 8:28, 32). Kan iemand onder ons eraan twijfelen, wanneer wij lezen over de om zich heen grijpende vloek van drugs, of de verderfelijke stortvloed pornografie en onzedelijkheid, dat dit de verboden paden en smerige rivieren zijn die Lehi beschreef.

Niet iedereen die Lehi zag omkomen wa-

ren van de wereld. Sommigen hadden de boom bereikt en van de vrucht gegeten. Met andere woorden, sommige leden van de kerk bevinden zich onder die zielen, die Lehi verloren zag gaan.

Ook de apostel Paulus zag onze tijd. Hij omschreef deze als een tijd waarin godslastering, oneerlijkheid, wreedheid, onnatuurlijk omgang, hoogmoed en genotzucht de overhand zouden hebben (Zie 2 Tim. 3:1-7.) Hij waarschuwde ook, dat

„slechte mensen en bedriegers van kwaad tot erger (zullen) komen; zij verleiden en worden verleid“ (2 Tim. 3:13.)

Zulke macabere voorspellingen van de profeten van weleer zouden de oorzaak van grote angst en ontmoediging zijn geweest, indien deze profeten niet terzelfder tijd een oplossing hadden verschaft. In hun geïnspireerde raad kunnen wij het antwoord vinden op de geestelijke crisissen van ons tijdperk.

Lehi zag in zijn droom een ijzeren roede welke door de donkere nevelen heenvoerde. Hij zag, dat de mensen, als zij die ijzeren roede vasthielden, de smerige rivieren konden vermijden, de verboden paden konden omzeilen en de vreemde wegen, die tot vernietiging leidden, niet hoefden te betreden. Later verklaarde zijn zoon Nephi de symboliek van de ijzeren roede heel duidelijk. Toen Laman en Lemuël vroegen: „Wat is de bete-

President Ezra Taft Benson en ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf.

kenis van de ijzeren roede . . . ?" Antwoord- de Nephi „dat deze het woord Gods was; en (let op deze belofte) allen, die het woord Gods gehoor wilden schenken en zich daaraan vasthouden, zouden nimmer verloren gaan; evenmin zouden de verzoeken en vurige pijlen van de duivel hen kunnen verblinden om hen ten ondergang te voeren.“ (1 Ne. 15:23-24; cursivering toegevoegd.) Niet alleen zal het woord Gods ons tot de vrucht voeren die boven alle andere te verkiesen is, maar in en door het woord Gods vinden wij de kracht om verzoeken te weerstaan en de kracht het werk van satan en zijn dienstknechten te dwarsbomen.

De boodschap van Paulus wijkt niet af van die van Lehi. Na de weerzinwekkende goddeloosheid van toekomstige tijden – toekomst voor hem, maar werkelijkheid voor ons – te hebben afgeschilderd, zei hij tegen Timoteüs: „Blijf gij echter bij wat u geleerd en toevertrouwd is . . .

„dat gij van kindsbeen af de heilige schriften kent, die u wijs maken tot zaligheid.“ (2 Tim. 3:14-15; cursivering toegevoegd.)

Mijn geliefde broeders, dit is het antwoord op de grote uitdagingen van deze tijd. Het woord Gods, zoals dat gevonden wordt in de Schriften, in de woorden van de levende profeten, en in persoonlijke openbaring, heeft de macht de heiligen te versterken en hen te bewapenen met de Geest, zodat zij het kwade kunnen weerstaan, aan het goe-

de kunnen vasthouden en vreugde kunnen vinden in dit leven.

Welnu, tot u priesterschapsdragers zeggen wij: sla acht op de profetische raad van Lehi, Paulus en anderen zoals zij. Deze raad bevat de antwoorden op de uitdagingen waarmee u te maken krijgt bij het hoeden van uw kudde voor de „roofgierige wolven“ die hen bedreigen. (Zie Matt. 7:15; Hand. 20:29.) We weten dat ook u zich zorgen maakt over de leden van uw wijken en ringen en veel tijd en inspanning steekt in het werk dat hen ten goede komt. Wij weten dat wij veel van u, die een leiderspositie bekleeden, vergen. Wij hebben veel op uw schouders geplaatst.

U wordt gevraagd de programma's van de kerk draaiende te houden, gesprekken te hebben met leden en hun raad te geven, erop toe te zien dat de financiële zaken van de ringen en wijken op correcte wijze worden afgehandeld, welzijnsprojecten te verzorgen, gebouwen neer te zetten, en nog een hele reeks andere tijdrovende activiteiten op u te nemen.

Hoewel geen van deze activiteiten veronachtzaamd mag worden, zijn zij toch niet het belangrijkste dat u kunt doen voor hen die u dient. In de afgelopen jaren hebben wij u er voortdurend op gewezen dat bepaalde activiteiten een grotere spiritualiteit tot gevolg hebben dan andere. In 1970 al, vertelde pre-

sident Harold B. Lee de regionale vertegenwoordigers:

„Wij zijn ervan overtuigd dat onze leden honger en naar het onvervalste evangelie, met zijn overvloedige waarheden en inzichten . . . Er zijn er die vergeten schijnen te zijn, dat de machtigste wapens die de Heer ons gegeven heeft tegen alles wat slecht is, zijn eigen verklaringen zijn, de duidelijke, eenvoudige leer van zaligheid, zoals die in de Schriften gevonden worden.“ (Vergadering van regionale vertegenwoordigers, 1 oktober 1970, blz. 6.)

In 1976 heeft president Kimball in een boodschap van het Eerste Presidium gezegd: „Ik ben ervan overtuigd dat wij allen op een bepaald moment in ons leven, de Schriften voor onszelf moeten ontdekken – en niet slechts éénmaal, maar keer op keer . . .

„De Heer neemt met ons geen loopje wanneer Hij ons deze dingen geeft, want 'van eenieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden'. Toegang tot deze dingen betekent verantwoordelijkheid. Volgens het gebod van de Heer (zie 3 Ne. 23:1-5) moeten we de Schriften bestuderen; en we ons erdoor laten leiden.“ (Ensign, september 1976, blz. 4-5.)

In april 1982 sprak ouderling Bruce R. McConkie tot de regionale vertegenwoordigers over de plaats die de Schriften in onze roeping behoren in te nemen. Hij zei: „Wij worden zo in beslag genomen door onze programma's, statistieken en trends, door bezit, landerijen en mammon, door het bereiken van doelen die de voortreffelijkheid van ons werk dienen te ondersteunen, dat we 'het gewichtigste van de wet' verwaarlozen . . . hoe begaafd mensen ook mogen zijn in bestuurlijke zaken; hoe welbespraakt ze ook mogen zijn; hoe onderlegd ze zijn in wereldlijke zaken – toch zullen zij de zoete influisteringen van de Geest, die de hunne hadden kunnen zijn moeten ontberen, tenzij zij de prijs betalen door de Schriften te bepeinen en erover te bidden.“ (Vergadering voor regionale vertegenwoordigers, 2 april 1982, blz. 1-2.)

Diezelfde dag sprak ouderling Boyd K. Packer tot de ringpresidenten en regionale vertegenwoordigers. Hij zei: „Gebouwen en begrotingen, rapporten, programma's en procedures zijn heel belangrijk. Maar op zich bevatten zij niet die essentiële geestelijke verrijking en bereiken zij niet wat de Heer ons gegeven heeft te doen . . . de goede dingen, die ware geestelijke verrijking tot gevolg hebben, worden gevonden in de Schriften.“ (Vergadering van ringpresidenten en regionale vertegenwoordigers, 2 april 1982, blz. 1.)

Ik sluit mij aan bij deze wijze en geïnspireerde broeders en zeg tot u, dat één van de belangrijkste dingen die u kunt doen als

President Ezra Taft Benson in gedachten verzonken tijdens een van de conferentiebijeenkomsten.

priesterschapsleiders, is uzelf te laven aan de Schriften. Onderzoek ze ijverig. Vergast u aan de woorden van Christus. Raak bekend met de leringen. Beheers de beginselen die erin gevonden worden. Er zijn maar weinig andere inspanningen die meer vruchten afwerpen voor uw roeping. Er zijn maar weinig andere manieren om meer inspraak te op te doen voor uw dienstbetoon.

Maar dat alleen, hoe waardevol het ook is, is niet voldoende. U moet uw inspanningen en activiteiten herleiden tot het stimuleren van zinvolle schriftstudie onder de leden van de kerk. Vaak doen we er veel aan om deelneming aan activiteiten in onze ringen te verhogen. We werken ijverig aan een hoger percentage aanwezigheid in de avondmaalsvergadering. Wij werken hard om meer jongemannen op zending te krijgen. Wij streven naar meer tempelhuwelijken. Dit zijn alle prijzenswaardige inspanningen en belangrijk voor de groei van het koninkrijk. Maar wanneer de allestaanden en gezinnen zich geheel op de Schriften gooien, regelmatig en constant, dan zullen de andere gebieden van activiteit, waar ik zou juist over sprak, vanzelf komen. Getuigenissen zullen groter worden. Toewijding zal toenemen. Gezinnen zullen gesterkt worden. Er zal persoonlijke openbaring zijn.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Het Boek van Mormon (is) het nauwkeurigste boek ter wereld en de hoeksteen van onze godsdienst, meer dan enig andere boek zal het volgen van de in dit boek gegeven regels de mens nader tot God brengen. (Het Boek van Mormon, inleiding; cursivering toegevoegd.) Is dat niet wat we de leden van onze ringen en wijken toewensen? Verlangen wij

niet dat zij nader tot God komen? Moedigen hen dan ook op alle mogelijke manieren aan zich te vergasten aan deze geweldige hedendaagse getuige van Christus.

Help de heiligen in te zien, dat het bestuderen en onderzoeken van de Schriften niet een last is die door de Heer op hen is geplaatst, maar een heerlijke zegen. Merk op wat de Heer zelf gezegd heeft over de voordelen van het bestuderen van zijn woord:

„Dit boekwerk mag niet wijken uit uw mond, maar overpeins het dag en nacht, opdat gij nauwgezet handelt overeenkomstig alles wat daarin geschreven is, want dan zult gij op uw wegen uw doel bereiken en zult gij voorspoedig zijn.“ (Jozua 1:8; cursivering toegevoegd.)

De Heer belooft de Jozua hier geen materiële rijkdom en roem, maar dat zijn leven overvloedig zou zijn in gerechtigheid en dat hij succes zou hebben in datgene wat het meest van belang is in het leven, namelijk het vinden van ware vreugde. (Zie 2 Ne. 2:25.)

Heeft u leden in uw ring wiens leven verwoest is door zonde en verdriet, die in wanhoop leven en het niet meer zien zitten? Hebt u ernaar verlangd op de een of ander wijze hulp te bieden, hun wonden te genezen, hun verontruste ziel te kalmeren? De profeet Jakob biedt juist daarvoor een oplossing aan met deze opmerkelijke belofte: „Zij (zijn) herwaarts gekomen om het aangename woord Gods te horen, ja, het woord, dat de gewonde ziel geneest.“ (Jakob 2:8; cursivering toegevoegd.)

Tegenwoordig staat de wereld bol van aanlokkelijke en attractieve ideeën, die zelfs onze beste leden tot fouten en misleiding kunnen brengen. Studenten aan universiteiten worden soms zo belaagd met de leringen van de wereld, dat zij vraagtekens gaan zetten achter de leringen van het evangelie. Hoe kunt u als priesterschapsleider uw leden helpen zichzelf te verdedigen tegen zulke misleidende leringen? De Heiland gaf het antwoord in zijn grote toespraak op de Olijfberg toen Hij beloofde: „En hij, die Mijn woord is een schat bewaart, zal niet worden bedrogen.“ (JS-M 37; cursivering toegevoegd.)

De Schriften staan vol met gelijksoortige beloften over de waarde van het woord. Zijn er leden in uw ring die verlangen naar leiding in hun leven? De Psalmen vertellen ons: „Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad“ (Ps. 119:105) en Nephi belooft dat wanneer wij ons verheugen in de woorden van Christus, zij „u alles (zullen) zeggen, wat gij moet doen“ (2 Ne. 32:3).

Zijn er leden van uw kudde die diep in zonde gezond zijn en zichzelf dienen op te trekken? Helamans belofte is voor hen: „Ja, wij zien, dat een ieder, die wil, zich op het woord van God mag verlaten, dat levend en krachtig is, en alle geslepenheid, en lagen en

listen van de duivel zal uiteenslaan“ (Hel. 3:29).

Succes in rechtvaardigheid, de macht misleiding te ontlopen en verleiding te weerstaan, leiding in ons dagelijks leven, genazing van de ziel – het zijn slechts een paar van de beloften die de Heer geeft aan hen die tot zijn woord willen komen. Belooft de Heer iets zonder het te vervullen? Als Hij ons vertelt dat die dingen de onze zullen zijn als wij zijn woord bestuderen, kunnen wij er zeker van zijn, dat die zegeningen de onze kunnen zijn. En als we het niet doen, dan zullen die zegeningen wellicht verloren gaan. Hoe toegewijd we ook mogen zijn op andere gebieden, bepaalde zegeningen worden alleen in de Schriften gevonden, alleen in het komen tot het woord des Heren en het ons eraan vasthouden terwijl wij onze weg vinden door de donkere nevelen heen naar de boom des levens.

En als wij datgene wat de Heer ons gegeven heeft negeren, verliezen wij wellicht juist die kracht en die zegeningen waarnaar wij streven. In een plechtige waarschuwing aan de heiligen in het begin van deze bedeling, zei de Heer over het Boek van Mormon: „Uw geest is in het verleden verduisterd geweest wegens ongelof, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld –

„Welke ijdelheid en welk ongelof de gansen kerk onder veroordeling hebben gebracht.

„En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja, op allen.

„En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren en het nieuwe verbond bedenken, namelijk het Boek van Mormon“ (LV 84:54–57).

O, mijn broeders, laat ons de grote dingen die wij uit de hand des Heren hebben ontvangen niet lichtvaardig behandelen! Zijn woord is een van de kostbaarste gaven, die Hij ons gegeven heeft. Ik dring er bij u op aan uzelf opnieuw te verplichten tot een dagelijkse studie van de Schriften. Laaf u dagelijks, zodat de macht van de Geest u zal vergezellen in uw roeping. Lees ze in uw gezin en leer uw kinderen ze lief te hebben en te koesteren. Zoek daarna onder gebed, en in overleg met anderen, naar alle mogelijke manieren om de leden der kerk aan te moedigen uw voorbeeld na te volgen. Indien u dat doet, zult u, gelijk Alma, te weten komen, dat „het woord zeer doelmattig (blijkt) om het volk te bewegen rechtvaardig te handelen – ja, daar het groter invloed (heeft) op de gemoederen van het volk dan het zwaard of iets anders, waarmede zij (hebben) kennisgemaakt“ (Alma 31:5).

Met Alma, zeg ik tot u: „Het (is) raadzaam de kracht van het woord Gods te beproeven“ (Alma 31:5), in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Marion G. Romney

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Carlos E. Aspy

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Hanks

Wm. Grant Bangerter

Jack H. Cassiday

Robert L. Backman

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore W. Burton

Paul H. Dunn

Herman Hestor, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pinger

J. Thomas Fyans

Adney Y. Konatsu

Joseph B. Merrill

Gene R. Cook

Charles Odier

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Gobeig

Aljaco de Jager

Vaughn J. Featherstone

Royden G. Demick

Robert E. Wells

James M. Paramore

Hugh W. Pinnock

F. Enno Bagche

Yoshitako Kikuchi

Ronald E. Peelman

Derek A. Oulibort

Rex C. Reese, Sr.

F. Burton Howard

Fred E. Brewerton

Angel Abrea

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbenson

Dewey Harris

Spencer H. Osborn

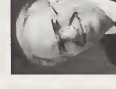
Philip T. Sonntag

John Sonnenberg

Rex Arthur Kay

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Barker Peterson

Richard Clarke

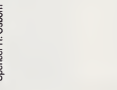
Hans B. Ringger

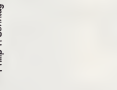
Wade P. Cull

Gerald H. Patach

H. Verlan Andersen

George I. Camron

Francis M. Gibbons

Bernard P. Brodbeck

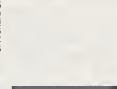
James A. Callmore

Joseph Anderson

John H. Vanomberg

O. Leslie Stone

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Henry B. Eyring
voorzitter
raadgever

Robert D. Hales
voorzitter
bisschop

Glenn H. Beck
voorzitter
raadgever

Edred G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

James A. Callmore

Joseph Anderson

John H. Vanomberg

O. Leslie Stone

Wade P. Cull

Enige doelen voor persoonlijk en gezinswelzijn

Wat kunt u doen?

1. Raak bekend met de beginselen van persoonlijk en gezinswelzijn

- Leer ik welzijnsbeginselen – zoals werken, zelfredzaamheid, spaarzaamheid, vrijgevigheid en zorg voor de armen – uit de Schriften, toespraken in algemene conferenties en kerkelijke publikaties?
- Leer ik die welzijnsbeginselen toepassen door kerkelijke vergaderingen en lessen bij te wonen, roepingen in de kerk te vervullen en deel te nemen aan dienstbetoonprojecten?
- Onderwijs ik deze beginselen aan mijn gezin tijdens de gezinsavond?
- Maken wij plannen tijdens oudergesprekken en gezinsraden om deze beginselen in praktijk te brengen?
- Hoe goed passen wij het geleerde toe in ons leven?

2. Wees zelfredzaam en leef met vooruitziende blik

- Vraag ik de Heer in persoonlijk en gezinsgebed om hulp bij de zorg voor mijzelf, mijn familie en anderen?
- Beheer ik mijn financiën verstandig?
- Produceer en bewaar ik voedsel en andere benodigdheden?
- Houd ik mijn gezondheid op peil?
- Werk ik aan de ontwikkeling van sociale, emotionele en geestelijke kracht?
- Heb ik een goede opleiding? Kan ik mezelf nog verder scholen?
- Heb ik mij terdege voorbereid op een geslaagde carrière? Kan ik nog promotie maken?
- Ben ik voorbereid op noodgevallen?
- Aanvaard ik de verantwoordelijkheid voor mijn eigen welzijn en dat van mijn gezin?

3. Verhoog mijn vastengaven

- Offer ik een royale vastengave?
- Zou ik meer kunnen geven?

4. Raak betrokken bij het verlenen van liefdediensten aan familie, naasten, kerk en gemeenschap

- Bid ik om hulp om te weten wie en hoe ik moet helpen?
- Hoe kan ik mijn familie beter van dienst zijn?
- Wat kan ik voor mijn naasten doen?
- Wie in mijn wijk of ring kan ik helpen?
- Hoe kan ik een bijdrage leveren aan mijn omgeving?

Welzijnsbeginselen in gezinsverband toepassen

Zij wilden dat hun kinderen het belang van schriftstudie en liefdediensten inzagen, en het belang van werken. Zij wilden dit goed tot hun door laten dringen door iets heel ongewoons te doen.

Toen dus een van hun dochters voorstelde een gezinsconferentie te houden, naar het voorbeeld van een ring-workshop, grepen Carl en Sherrie Johnson dit idee met beide handen aan. Vader, moeder en de vijf oudste dochters bereidden ieder een lesje van vijf minuten voor rond het thema liefdediensten. (Zelfs de twee jongste meisjes stelden een verhaalje samen met behulp van een flanelbord.) De workshops werden over de verschillende kamers van het huis verdeeld; het gezin ging van kamer naar kamer en eindigde in de eetkamer, waar een getuigenisvergadering werd gehouden en versnaperingen klaarstonden.

„Het was leuk om in elke kamer platen en posters te zien hangen”, zei de veertienjarige Breana. „En overall kregen we een uitreikblad met een tekst, plaat of gedicht dat ons kon helpen bij wat daar werd onderwezen.” De getuigenisvergadering „was heel bijzonder. Ik hield op eens erg veel van mijn familie en ik kon voelen dat dat wederzijds was”. (Zie *Friend*, augustus/september 1985, blz. 20-22.)

Heiligen der laatste dagen over de hele wereld, beseffen het belang van een goed begrip van de welzijnsbeginselen – beginselen zoals werken, zelfredzaamheid, spaarzaamheid, vrijgevigheid, en zorg voor de armen – en dat deze aan hun kinderen onderwezen worden. Zij begrijpen dat het van uitaal belang is te weten *wat* zij moeten doen zodat zij voor zichzelf en hun familie kunnen blijven zorgen en *hoe* zij deze beginselen moeten toepassen.

De kerk verschaft waardevolle hulp bij het leren van deze welzijnsbeginselen. Wij gaan de leerstellingen begrijpen wanneer wij de avondmaalsvergadering en de lessen volgen; wij maken ons nieuwe vaardigheden eigen wanneer wij deelnemen aan de projecten van de zustershulpvereniging of de quorums; wij proeven de vreugde van het geven en dienen bij het vervullen van een kerkelijke roeping; wij ontwikkelen barmhartigheid en genieten de gave van naastenliefde wanneer wij bereidwillig en liefdevol dienen als

huisonderwijzers en huisbezoeksters. Bij het leren voor onze familie te zorgen is het persoonlijk en gezinsgebod van essentieel belang. Naarmate wij bidden over onze behoeften en die van onze familie, zal de Heer ons ingeven wat op dit moment en onder deze omstandigheden het beste voor ons is. Deze leiding die wij ontvangen kan verschillen met die van onze buren of kennissen. Ook kan deze van jaar tot jaar verschillen naar gelang de omstandigheden veranderen. Maar we kunnen er altijd op vertrouwen dat de antwoorden die wij krijgen precies zijn wat we nodig hebben.

De Schriften en de woorden van de algemene autoriteiten, zoals die in dit conferentieverslag zijn opgenomen, zijn essentiële hulpmiddelen. Er zijn ouders die hun kinderen welzijnsbeginselen onderwijzen tijdens de dagelijkse schriftstudie en de activiteit van de gezinsavond; anderen doen dit tijdens de les en schriftstudie op zondag.

Dit kan op verschillende manieren benaderd worden. Eén zo'n benadering is een familiediel te vragen een conferentietoespraak te lezen en hem daar aan het eind van de

week verslag over uit te laten brengen. Een andere benadering is iedereen dezelfde toespraak te laten bestuderen en deze dan te bespreken. (Ouders kunnen deze toespraken aanpassen aan het niveau van de kleinsten.) Aanvullende hulpmiddelen worden gevonden in de geïllustreerde verhalenbundels over het Oude Testament, het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden; *De Ster*; het *Hulpboek voor de gezinsavond*; en het lesboek *Evangeliebeginselen*.

Oudergesprekken helpen ouders zich te richten op bijzondere behoeften van het gezin of van een van de gezinsleden. Geregeld gesprekken onder vier ogen met de kinderen bieden ouders de kans meer te weten te komen over individuele behoeften en het begrip dat de kinderen hebben van bepaalde leerstellingen en hoe zij die in hun leven inpassen. Gezinsraden, waarin iedereen ideeën kan opperen en zijn mening geven, kunnen gebruikt worden voor het uitvoeren van familiedoelen en projecten.

Met behulp van bovengenoemde middelen weten families op geslaagde, creatieve wijze welzijnsbeginselen te onderwijzen en in praktijk te brengen. Bij de familie Romney, bijvoorbeeld, bleek een grondwet voor het gezin heel goed te werken. Zij bogen zich eerst over hun prioriteiten, waarna zij op parlementaire wijze overeenstemming bereikten over de volgende „onvervreembare rechten”:

„(1) Juist en rechtvaardig onderwijs, (2) liefde en begrip, (3) redelijke discipline, (4) voedszaam eten, (5) een opgeruimd en behaaglijk thuis, (6) schone kleding, (7) voldoende privésteer, en (8) een opleiding die tot onafhankelijkheid leidt.

„Verder zijn wij van mening dat thuis, zoals in de maatschappij, rechten onvermijdelijk gekoppeld zijn aan verantwoordelijkheid. Iedereen heeft thuis dan ook de verantwoordelijkheid:

„(1) Het evangelie van Jezus Christus na te leven, (2) de rechten van anderen te respecteren, (3) loyaal aan het gezin te zijn, en (4) bij te dragen aan het welzijn en de vooruitgang van het gezin door het nodige werk te verrichten.”

Daarna volgden „de praktische bepalingen van de grondwet – de gezinsregels”,

vertelt zuster Victoria Romney. „Onze gezinsregels omvatten dingen zoals karweitjes, bedtijd, voorrechten, goede manieren, en tv-kijken.“ Natuurlijk zal ieder gezin zijn eigen richtlijnen en regels hebben. De sleutel ligt in het feit dat ieder gezinslid de kans krijgt zeggenschap te hebben in het opstellen van de regels, hierdoor zullen zij bereidwilliger zijn om de regels te gehoorzamen, die zij zelf in het leven hebben geroepen. (Zie *Ensign*, juni 1976, blz. 71–72.)

Scott en Angelle Anderson gooiden het over een andere boeg, en voor hen werkte het zeer goed: zij organiseerden comités voor het gezinswelzijn. De tweejarige is het zonnestraalcomité van het gezin, verantwoordelijk voor de knuffels, kusjes, glimlachjes, bedankjes en blijde gezichten. De zesjarige is het onderwijscomité; hij moedigt iedereen aan zich voor te bereiden op de gezinsavond en helpt bij het kiezen van tv-programma's die de moeite waard zijn. De negenjarige, het paraatheidscomité, helpt bij het gebed en de schriftstudie 's ochtends en moedigt voorraadavorming, voorbereid zijn op noodgevallen en het vervullen van een zending aan.

De twaalfjarige is het activiteitencomité van het gezin; hij herinnert de gezinsleden

aan verjaardagen en andere bijzondere gebeurtenissen en moedigt ongezien dienstbetoon aan andere gezinsleden aan. De dertienjarige, het erfgoedcomité, is belast met de geschiedenis en genealogie van het gezin en de bezoeken aan andere familieleden. Zuster Anderson is het geestelijke comité; zij is verantwoordelijk voor de sfeer, gezondheid, eenheid, orde en culturele activiteiten in het gezin. Broeder Anderson, het volmakingscomité van het gezin, overziet de planning, bescherming en kostwinning.

„Deze comités hebben ons dichter bij elkaar gebracht“, zegt zuster Anderson. „In de gezinsraad rapporteert een ieder over zijn of haar comité en welke taken wij daarin moeten vervullen. Het heeft even wat moeite gekost om de comités af te stemmen op onze behoeften, maar nu werken ze heel goed en ik geloof dat ook andere gezinnen er baat bij zouden hebben.“

Omdat de familie Davies op zondag gezamenlijk het evangelie bestudeert, kunnen zij hun gezinsavond op maandag geheel wijden aan welzijnsactiviteiten. De eerste maandag van de maand is de dienstbetoonavond: zij schoffelen dan oma's tuin, bezoeken een weduwe of verlenen op een andere manier hun diensten. De tweede maandag

is de cultuur- en onderwijsavond: soms liefhebben ze wat met waterverf, wonen een concert bij, maken een uitstapje of behandelen actuele onderwerpen. Op de derde maandag, de trimavond, hebben ze onder andere al gehinkeld, croquet gespeeld, aan aerobice gedaan en geschommeld in het park. De vierde maandag is een projectavond; alle gezinsleden werken dan samen. Als er een vijfde maandag in de maand is, nodigen zij een ander gezin uit voor een gezellig samenzijn. Vaak worden die dan doorgebracht met inactieve of buitenkerkelijke vrienden.

„Deze opzet heeft twee grote voordelen“, vindt zuster Davies. „De gezinsleden leven zich gezamenlijk in hun interesses uit, zodat wij samen groeien in plaats van afzonderlijk. En de opzet heeft ervoor gezorgd dat onze gezinsavonden nu constant gehouden worden. Niet langer is onze maandagavond een chaotische kwelling, maar kijken we ernaar uit.“

De manieren waarop wij ons gezin welzijnsbeginselen – werken, zelfredzaamheid, liefdediensten en andere – kunnen onderwijzen, zijn onbeperkt. Naarmate wij bidden, studeren en zoeken, zal de Heer ons helpen ideeën te vinden en uit te voeren die het beste bij ons gezin passen. □

Welzijnsbeginselen onderwijzen: waar te beginnen

Onderstaande suggesties kunnen u helpen vier van de bovengenoemde ideeën in praktijk te brengen:

1. *Oudergesprekken* (een gesprek waarin man en vrouw samen de behoeften van de gezinsleden aan de orde stellen). Besluit:

- Wanneer houden we zo'n gesprek? (Zondagmorgen of -avond? Maandagavond, voor of na de gezinsavond? Vrijdagavond, als onderdeel van een avondje uit?)
- Hoe vaak houden we het? (Dagelijks? Wekelijks? Maandelijks?)
- Wat bespreken we dan? (De sterke en zwakke punten van de kinderen? Hoe kunnen we de sterke punten accentueren en de zwakke verminderen? Hoe kunnen we de harmonie in het gezin verbeteren? Wat is de beste tijd voor gezinsgebed, schriftstudie, gezinsavond? Hoe nauw zijn wij betrokken bij de driedelige zending van de kerk: het vervolmaken van de heiligen, het verkondigen van het evangelie en het verlossen van de doden? Welke stellen we ons als gezin ten

doel? Wat kunnen we doen om het gezinsleven te verbeteren? Voelen we de Geest des Heren in ons huis? Hoe kunnen we dat verbeteren?)

2. *Gezinsraad* (een raad waarin met alle gezinsleden het welzijn van het gezin besproken wordt). Besluit:

- Wanneer en hoe vaak houden we die? (Na de gezinsavondles? Op zondag na het eten? Elke vastenzondag? Voor of na de activiteit op de gezinsavond?)
- Wat zal er zoal voorkomen om de agenda? (Gebed en lofzang? Activiteiten? Problemen en oplossingen? Het stellen van doelen? Anderen helpen met het bereiken van doelen? Prestaties van gezinsleden onder de aandacht brengen? De gezinsbegroting? Planning van activiteiten en dienstbetoonprojecten?)

3. *Schriftstudie in gezinsverband* (een tijd waarin het gezin samen de Schriften bestudeert). Besluit:

- Wanneer doen we het? (Elke morgen? Elke avond? Voor de avondmaaltijd?)

- Wat zullen we bestuderen? (De Schriften? Bijbelverhalen voor kinderen? Toespraken van de algemene conferentie?)

- Hoeveel bestuderen we per dag? (Eén hoofdstuk? Eén bladzijde? Twee bladzijden? Vijf verzen? Tien minuten? Twintig minuten?)

- Wat kunnen we dan nog meer doen? (Bidden? Een lofzang zingen? Een opbouwende gedachte? Bespreking van het gelezen en het geven van achtergrondinformatie?)

4. *Gezinsavond en -activiteiten* (een tijd waarin het gezin samenkomt om elkaar het evangelie te onderwijzen door woord en daad). Besluit:

- Wanneer zullen we die houden? (Zondag na de kerk? Maandagavond? Een andere avond?)

- Hoe zal de agenda voor de gezinsavond eruit zien? (Gebed, lofzang, talententijd, les, verfrissing?)

- • Welke activiteiten zullen we houden?

Het beginsel dat gezinnen een voedselvoorraad behoren aan te leggen voor tijden van nood is universeel; de methoden om dit beginsel toe te passen zullen echter van gebied tot gebied verschillen.

Bijvoorbeeld, een gezin in een gebied waar het heel warm is of een hoge vochtigheidsgraad heerst, of andere weersomstan-

digheden zijn waardoor graan, verpakt en ingeblik voedsel te snel aan bederf onderhevig zijn, zal grotere nadruk leggen op een „levende voorraad“, dat wil zeggen een tuin of stuk land zodanig bewerken, dat de ene oogst de andere opvolgt.

Ook zal een gezin dat voedsel opslaan dat gemakkelijk te verkrijgen, goed houdbaar en voedzaam is. Leden dienen te weten hoe

zij het opgeslagen voedsel moeten bereiden; voorts behoort het voedsel te zijn waar men aan gewend is.

Resumerend kunnen we stellen dat een gezin erop moet letten dat het opslagmethoden gebruikt die afgestemd zijn op het plaatselijke klimaat, wettelijk toegestaan zijn en binnen de begroting ligt.

Motivatie om naar zelfredzaamheid toe te werken

Op een avond ging de telefoon bij ringpresident Russell Hakes. „President Hakes“, begon de stem aan de andere kant resoluut, „ik weiger melkpoeder in te slaan! De kerk wil dat nou wel, maar ik doe het niet!“

President Hakes hoorde hoe geëmotioneerd de goede man was. Hij verzekerde hem dat de kerk niet van hem eiste dat hij melkpoeder insloeg als hij dat niet wilde. „U kunt inslaan wat u wilt, dat is aan u“, zei hij, om zo te proberen de beller gerust te stellen.

„Ik ben een boon als ik melkpoeder insla!“ hield de man verontwaardigd aan. „Ik heb zes koeien!“

Het lachwekkende in deze situatie is duidelijk. Wanneer onze leiders er bij ons op aandringen zelfredzaam te zijn, verstandig om te gaan met onze bezittingen en voorbereid te zijn op noodgevallen, staan zij niet het inslaan van een bepaald artikel voor, dat onmisbaar zou zijn bij het naleven van het evangelie. Wat zij ons wèl vragen is dat wij de geest van zelfredzaamheid en een vooruitziende blik uitnodigen in ons huis.

Leven met vooruitziende blik – genieten van het heden, onderwijl de toekomst zeker stellen – is het tegenovergestelde van het verwerken van een crisis. Het doel is dat elk gezin en ieder persoon een fundering van voorbereid zijn bouwt op de volgende zes gebieden: algemene ontwikkeling, beroepsplanning, financieel beleid, eigen productie en voorraadvorming, lichamelijke gezondheid, sociaal-vaardigheid en geestelijke kracht.

De kerk heeft richtlijnen, hulpmiddelen

en ideeën verschaft om ons te helpen deze voorbereiding en het resulterende vredige gemoed te bewerkstelligen. Of u nu alleen woont of deel uitmaakt van een gezin, de uitdaging is deze richtlijnen op te pakken en aan uw eigen behoeften te voldoen. Als u nooit melkpoeder gebruikt, sla het dan niet op! Maar plan onder gebed en aanvaard de

leiding, die u van de Heer ontvangt, zodat u met vooruitziende blik en in gehoorzaamheid kunt leven.

Laten we eens twee gebieden eruit lichten – eigen productie en voorraadvorming, en financieel beleid – en zien hoe sommige heiligen er laatste dagen te werk zijn gegaan om hun leven met vooruitziende blik in te richten.

Eigen productie en voorraadvorming

President Benson heeft aangeraden iets te verbouwen en op te slaan: „Het (is) niet noodzakelijk u voor een jaarvoorraad in de schuld te steken. Maak een plan om uw voedselvoorraad op te bouwen zoals u dat met een spaarrekening doet. Neem van ieder salaris iets af voor de voedselvoorraad. Weck fruit en groente uit uw tuin en boomgaard. Leer voedsel te conserveren door het te drogen of in te vriezen. Maak de voorraadvorming tot een deel van uw bestedingspatroon. Sla zaden op en zorg voor voldoende gereedschap om het karwei te klaren. Indien u momenteel voor een televisie, of ander luxe artikel spaart, dat alleen voor uw gemak of tot vermaak dient, dan is het aan te bevelen om uw prioriteiten te verleggen. Wij dringen erop aan dat u dit onder gebed doet en dat u het nu doet.“ (De Ster, april 1981, blz. 66–67.)

Afhankelijk van waar u woont, zullen de hoeveelheden en soorten voedsel verschil-

WELZIJN: EEN PERSOONLIJKE EN GEZINSAANGELEGENHEID

len – alsook de mogelijkheden tot eigen produktie. De kerk heeft een uitstekend handboek samengesteld, getiteld *Hoofdzaken bij eigen produktie en voorraadvorming* (PG WE 1125 DU). (Gratis verkrijgbaar bij het distributiecentrum in Friedrichsdorf.) Dit boekje geeft veel praktische tips.

Men zal zich wellicht afvragen: „Waarom een groentetuin beginnen als we goedkoop groente en fruit kunnen inslaan? Eén van de belangrijkste redenen voor eigen produktie en voorraadvorming is het aanleren van vaardigheden. Soms zullen we voedsel goedkoop kunnen kopen, maar de vaardigheden en de intuïtieve wijsheid die men opdoet bij het tuinieren en andere produktieprojecten zijn de tijd en inspanning meer dan waard. Wanneer er zich een aanhoudende crisis voordoet zijn vaardigheden op het gebied van tuinieren, naaien, repareren, bouwen en produceren van onschatbare

waarde. Zuinig leven met het oog op de toekomst helpt ons deze vaardigheden te ontwikkelen – en daarbij ook nog eenheid in het gezin – voordat er zich een crisis voordoet.

Nathan en Hazel Calder, beiden in de zeventig, zijn treffende voorbeelden van de vindingrijkheid en zelfredzaamheid die voortvloeien uit het gehoor geven aan de raad met vooruitziende blik te leven. Tien jaar geleden verhuisden zij naar een huisje met een kleine tuin vol struiken en een groot gazon. Zij verwijderden 22 grote struiken en creëerden zo ruimte.

Ook haalden ze twee grote bomen om die veel zonlicht tegenhielden, en hakten die tot hardhout. Nu schijnt de zon op veertien fruitbomen, ontelbare bessestruiken en druivenranken, een verrukkelijke groentetuin met mooie bloemperken.

Zuster Calder heeft meer dan vijftig kilo vis ingeblikt, die zij vingen tijdens de zomer-

vakantie. In de herfst en winter maken zij samen lappendekens en besteden ook veel tijd aan het maken van cadeautjes voor Kerstmis, verjaardagen en huwelijken. Deze vaardigheden hebben hun heel wat geld uitgespaard aan cadeautjes die zij anders hadden moeten kopen, en dan spreken we nog niet eens over het plezier dat ze aan het vervaardigen hebben gehad.

„We hebben een bescheiden inkomen”, zegt broeder Calder, „dus hebben we er alles aan gedaan om onszelf te kunnen bedruipen en materieel onafhankelijk te worden.”

De familie Miller heeft geleerd „zo'n beetje alle groenten die we voor ons gezin nodig hebben” te verbouwen op hun lap grond van 15 bij 60 meter. Zij eten 's zomers verse groente uit eigen tuin en 's winters ingemaakte groenten en fruit. (Zie *Ensign*, februari 1979, blz. 27.)

Vindingrijkheid is vaak de sleutel tot suc-

ces in eigen productie en voorraadvorming. Toen Linda Greenfield en haar familie overeenkwamen de tuin van de buren drie weken lang te verzorgen in ruil voor de oogst, had ze er geen idee van wat een zegen die groenten op den duur zouden zijn. Op een middag kwamen zij thuis met zes grote tassen vol sperciebonen. Twee dagen later met nog eens twee grote wasmanden bonen. De kinderen hielpen met het plukken, wassen, snijden en wekken ervan.

Eénentwintig dagen en honderd weckpoten later, waren de buren weer thuis. „Met gemengde gevoelens keek ik naar al die potten bonen,“ vertelt Linda. „Zo gek waren we nou ook weer niet op bonen.“

De daaropvolgende maanden kreeg de familie verschillende veranderingen te werken: een baby erbij, een nieuwe baan, een verhuizing naar de andere kant van het land. „We werkten hard, maar de zaken gingen niet zo goed. Wij leerden te doen met wat we hadden en te waarderen wat we hadden . . . en we aten veel sperciebonen.

„Op hoeveel manieren sperciebonen opgediend kunnen worden? Als soep, slaafje, ovenschotel, soufflé; we hebben ze verwerkt in tarwe, rijst en nog veel meer. Als er nog wat over waren, werden ze fijngestampt en verwerkt in brooddeeg. Het gekke is, dat we twee jaar lang geen genoeg konden krijgen van bonen. Ze smaakten heerlijk en gaven ons veel meer voeding dan ik met al mijn kennis van voedingswaarde had kunnen bedenken.“ (Zie *Ensign*, juli 1983, blz. 48.)

Enkele doelen voor eigen productie en voorraadvorming die u en uw gezin kunnen overwegen, zijn: het aanleggen en verzorgen van een moestuin; het leren inmaken, drogen of invriezen van voedsel; het inslaan van een toereikende voorraad voedsel, kleding en, indien mogelijk, brandstof; het opslaan van water; het samenstellen van een eerste-hulpdoos (en weten hoe die te gebruiken); het opslaan van zaden; en het kopen van het juiste gereedschap.

Financieel beleid

Ieder gezin of persoon heeft een andere begroting. Toch zijn er een paar dingen die altijd moeten voorkomen op een begroting: het betalen van tiende, sparen, en een zorgvuldige planning om binnen het inkomen te blijven. Een ander belangrijk element is het „beheer van de bestaansmiddelen“ – het besparen van geld door zelfredzaamheid in stoffelijke zaken.

Toen Jim en Rosalie Cooper drieëntwintig jaar geleden hun huisje betrokken, had dat slechts twee slaapkamers – nogal klein voor

een familie met uiteindelijk twaalf kinderen! Maar de familie Cooper is nooit bang geweest voor grote projecten, zoals het graven van een souterrain onder het huis. De hele familie hielp bij het uitgraven van de grond en het storten van het cement voor vloer en muren. Zelfs de allerkleinsten droegen spiegeldeemertjes met grond naar buiten.

„Je moet eerst de moed hebben om eraan te beginnen“, stelt zuster Cooper. „Wij nemen de tijd om de beste boeken uit de bibliotheek te halen en deze te lezen om te leren hoe wij iets moeten aanpakken. Dat kost veel tijd, maar we hebben onze kinderen wel waardevolle vaardigheden kunnen bijbrengen en kwalitatief goed werk verricht voor een fractie van de normale kosten.“

Vanaf het begin van hun huwelijk heeft zuster Cooper altijd voor ogen gehad meer te doen met het inkomen van haar man. „Ik ben er nooit van uitgegaan dat het alleen Jims verantwoordelijkheid was om ons te onderhouden“, zegt ze. „En daar komt nog bij dat ik het leuk vind om creatief te zijn!“

Zuster Coopers financiële wijsheid bestaat onder andere uit het kopen van winterkleding in de late lente en zomerklleding in de late herfst, wanneer er uitverkoop is. Zij let op de koopjes en koopt vaak grote hoeveelheden in. Ze heeft haar kinderen leren naaien. Tevens heeft zij geleerd de oogst te vergaren: veel boeren zijn blij dat er iemand is die hen van hun licht gekneusde fruit af helpt. „De rotte plekjes snijden we eraf“, zegt ze, „en het fruit is heerlijk rijp.“

Ook Linda Duerig, een alleenstaande moeder met vier kinderen, weet de eindjes aan elkaar te knopen. Zij en haar kinderen staan voor dag en dauw op en werken dan gezamenlijk verschillende krantenwijken af. Zelfs de zesjarige helpt bij het vouwen en stapelen van de kranten. De kinderen betalen tiende, sparen voor hun zending en studie en weten de meeste uitgaven te dekken met de verdiensten uit de krantenwijken.

„We moeten er hard voor werken, maar wij vinden dat het dat waard is“, zegt ze. „We hebben ons als gezin een paar doelen op financieel gebied gesteld en we zijn vastbesloten ze te bereiken.“

Een andere alleenstaande moeder, zuster Dolia Rodriguez uit Guasave (Mexico) leert haar zes kinderen ook de welzijnsbeginselen van zelfredzaamheid en spaarzaamheid. Toen haar oudste zoon Martin besloot op zending te gaan, startte ze een yoghurtbedrijfje. Op dit moment wordt Martins zending gedeeltelijk bestokt uit de opbrengst van de zaak en daarbij leren de andere kinderen die daar oud genoeg voor zijn, waardevolle vaardigheden.

Enkele doelen op het gebied van de finan-

ciën die u en uw gezin zouden kunnen bespreken zijn: het betalen van tiende en bijdragen; het opstellen van een sluitende begroting; het leven binnen uw inkomen; het plannen van grote aankopen en het, zo mogelijk, vermijden van kopen op afbetaling; het streven naar een eigen huis; het aflossen van schulden; het opstellen van een spaarplan; het zeker stellen van een inkomen bij arbeidsongeschiktheid en/of ouderdom; en het zuinig zijn op de bezittingen.

Zuster Barbara B. Smith, voormalig algemeen presidente van de zustershulpveren-

ging zei het zo: „Het leven bestaat uit kleine, dagelijkse handelingen. Besparingen op het huishoudgeld worden in centen geteld, niet alleen in grote bedragen. De begroting voor kleding wordt vermindert door verstelwerk – steek voor steek, zoom voor zoom. Een huis wordt spijker voor spijker in orde gehouden. Een vooruitziende blik in het gezinsleven ontstaat niet door dit slechts te verkondigen, noch door ons tot algemeenheden te beperken. Zuinig gezinsleven ontstaat tengevolge van kleine handelingen die dagelijks goed worden verricht. Wanneer wij de welzijnszorg gaan begrijpen, disciplineren wij onszelf door doelgerichte, kleine stappen te nemen die ons helpen onze doelen te verwezenlijken.“ (De Ster, april 1981, blz. 177-178.)

Gemotiveerd raken om naar zelfredzaamheid toe te werken is een belangrijk onderdeel van onze verantwoordelijkheid met vooruitziende blik te leven en anderen te helpen in deze laatste dagen. In dit alles is de Heer zeker onze grootste hulpbron. Als wij Hem vragen ons te helpen en te leiden – en zijn raad op te volgen – zullen wij voorbereid zijn.

„Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezzen“ (LV 38:30). □

Onze liefdediensten verveelvoudigen

Na de kinderen naar bed te hebben gebracht, liet Steven zich in een stoel zakken. Hij sloot zijn ogen en probeerde aan niets te denken, vooral niet aan wat er morgen nog allemaal gedaan moest worden. Het was hem gewoon teveel. De leerlingen in zijn klas hadden dit jaar wel heel veel aandacht en geduld nodig en zijn nieuwe roeping als raadgever in het gemeentepresidium van een kleine gemeente kostte hem ook veel tijd. De gemeentepresident had de leden recentelijk opgeroepen meer betrokken te raken bij de gemeenschap en Steven wilde juist meer tijd aan zijn gezin besteden! Hoe kon hij toch aan al deze behoeften voldoen of zelfs maar beslissen welke de belangrijkste was?

Louise, een tachtigjarige weduwe, zat de hele dag voor het raam naar buiten te staren. Grotendeels aan huis gebonden door haar lichamelijke gezondheid, bleef deze eens energieke vrouw verstoken van de mogelijkheid om anderen te helpen. De wetenschap dat ze wat goeds deed met haar leven had haar altijd veel vreugde geschonken, maar nu had ze het gevoel dat ze overbodig geworden was.

Hoewel de situaties van Steven en Louise verschillen, hebben zij hetzelfde probleem: hoe kan ik het gebod van de Heer anderen lief te hebben en te dienen nakomen, waar haal ik de tijd en de energie vandaan? Onze familie, bureu, kerk, gemeenschap en zelfs vreemden hebben allemaal onze hulp nodig. Wanneer helpen wij en hoe? Hoe helpen we als onze omstandigheden onze mogelijkheden minimaliseren?

We hebben allemaal verschillende talenten en de Heer weet het beste hoe wij die kunnen gebruiken om anderen tot zegen te zijn. Naarmate wij tot Hem naderen, zal Hij ons helpen inzien hoe wij onze talenten kunnen gebruiken onder onze omstandigheden.

De volgende vragen en suggesties kunnen u wellicht duidelijk maken hoe u kunt dienen:

1. *Er zijn zoveel mensen – in mijn familie, in de kerk, buurt en gemeenschap – die hulp nodig hebben. Hoe maak ik de tijd vrij om hen te helpen en hoe weet ik wie mijn hulp het hardst nodig heeft?*

Aangezien wij het allemaal druk hebben,

moeten we voortdurend beslissen hoe wij onze tijd het beste kunnen gebruiken. Om kort te gaan, we zullen prioriteiten moeten stellen. Doet u dat, dan kunt u uw voordeel doen met de hierna volgende geïnspireerde raad.

De onderwijzer aan het begin van dit artikel loste zijn probleem op door een deel van de tijd die hij op zondag en maandagavond doorbrengt met zijn gezin te besteden aan liefdadigheden zoals het bezoeken van ouderen van dagen en zieken. Hij leerde ook dat,

zoals de Schriften getuigen, het luisteren naar moedelozen of een schouderklapje geven aan hen die u net deelgenoot hebben gemaakt van een persoonlijke ervaring, ook liefdediensten zijn. Het hoeft helemaal niet veel tijd te kosten om „de zwakken te ondersteunen, de handen, die slap hangen, op te heffen, en de zwakke knieën te sterken” (zie LV 81:5).

Wat betreft het weten wie te helpen en wanneer, is geestelijke fijngevoeligheid de sleutel. Arnold R. Augustin heeft een druk leven. Hij is getrouwd, heeft vier kinderen, is werkzaam als bisschop van een grote wijk en heeft een veeleisende baan.

Arnie heeft zijn tijd echter zodanig ingedeeld, dat hij zoveel mogelijk op de zich voordoende situatie kan inspelen en zijn hulp gericht kan aanbieden. Maar het belangrijkste wat hij voor anderen doet is naar de Geest te luisteren. „Ik weet dat de Heer ons leven zal leiden”, zegt hij. „Als we bereid zijn naar de Geest te luisteren, zal Hij ons vertellen wie onze hulp nodig heeft en waar. Ik heb geleerd om de stille, zachte stem van de Geest te volgen en te laten liggen waar je mee bezig bent wanneer Hij tot je spreekt.”

Op een dag herinnerde de Geest hem er plotseling aan dat een vrouw uit zijn wijk die

dag geopereerd zou worden. Hij was het vergeten. De Geest fluisterde: „Ga nu naar het ziekenhuis!”

Ik pakte net mijn autosleutels toen ik dacht: Ze zijn haar waarschijnlijk al aan het opereren, waarom zou ik er nu naar toe gaan? Je gaat er toch heen als ze weer op zaal ligt. Maar ik volgde de Geest en ging toch.

„Er was oponthoud geweest. Ze lag nog steeds op zaal, we hadden een fijn gesprek en ik sprak een gebed uit. Zij werd geopereerd en overleed op de operatietafel. Ik was toen zo dankbaar dat ik naar de influistering van de Geest geluisterd had in plaats van mijn eigen inzicht te volgen.”

Hoewel hij een druk bezet leven heeft, voelt hij zich nooit overmand. „De Heer deelt mijn agenda in. Wanneer Hij zegt dat ik iemand moet bezoeken, dan lijkt het wel of andere dingen plaatsmaken, zodat ik het bezoek kan afleggen. God zal ons nooit meer geven dan wij aankunnen. Hij zal ons helpen datgene te doen wat er gedaan moet worden.”

2. Ik heb niet die functies in de kerk of gemeenschap die mij verantwoording geven voor anderen. Hoe kan ik toch dienstbaar zijn?

Er zijn veel meer mogelijkheden tot dienstbetoon om ons heen dan wij ooit aan kunnen grijpen. Velen onder ons nemen de mogelijkheden tot licht en dienstbetoon in onze roepingen te lief op. Joe J. Christensen heeft in zijn hoedanigheid van medegevoelachtigde voor het seminarie en instituut gezegd: „Ik geloof dat er in de dienst van God geen enkele taak is die niet groter is dan wijzelf, niet één taak die niet groter is dan de talenten die wij hebben om deze te volbrengen, ongeacht of wij als huisonderwijzer werkzaam zijn, secretaris, administrateur, huisbezoekster, leerkracht, raadgever, bisschop of wat dan ook, als wij onze roeping grootmaken.” (Geciteerd in Neal A. Maxwells „It's Service, Not Status, That Counts”, *Ensign*, juli 1975, blz. 5.)

Sarah E. Hinz, moeder van zes kinderen, vond door naar de influistering van de Geest te luisteren, mogelijkheden om dienstbaar te zijn in haar roeping als huisbezoekster. Zij was aangewezen om een weduwe met twee volwassen kinderen, een zoon en een dochter, te bezoeken. De kinderen woonden thuis omdat zij geestelijk gehandicapt waren. Na een paar maanden had Sarah de dochter Laura nog steeds niet ontmoet. Kort daarna woonde ze een ZHV-vergadering bij waar een spreekster vroeg: „Wanneer u uw huisbezoek doet, doet u er dan alles aan om uw zusters van dienst te zijn of wilt u alleen maar een kruisje achter de namen kunnen plaatsen?”

Na deze vergadering besloot Sarah naar de weduwe toe te gaan, ze bad dat Laura daar ook zou zijn. Laura was er en Sarah voelde zich ertoe gedrongen haar uit te nodigen voor de ZHV. Toen Laura zei dat dat onmogelijk was omdat ze zo'n pijn in haar voet had, voelde Sarah dat ze haar die dag nog mee naar de dokter moest nemen.

Terwijl Laura zich gereedmaakte om mee te gaan, voelde Sarah de Geest weer, nog sterker dan daarvoor. Zij had het gevoel „alsof de Meester zelf naast haar stond. Ze kreeg tranen in haar ogen. De Geest was zich bewust van deze daad ten behoeve van Laura! Plotseling kregen het leven en de leringen van de Heiland een diepere betekenis voor mij: 'Weid mijn schapen', had Hij gezegd. 'Hebt elkander lief'".

Door gehoor te geven aan de influisteringen van de Geest was zuster Hinze in staat de voet van Laura te laten behandelen en haar in te schrijven voor een speciale school waar ze ook wat geld kon verdienen. Door de inspanningen van een huisbezoeker, die inzag hoe en waar zij van dienst kon zijn, begon Laura dingen te doen die enkele maanden eerder voor onmogelijk waren gehouden. (Zie *De Ster*, september 1982, blz. 24.)

Maar we hoeven niet te wachten tot we ertoe geroepen worden om iemand te helpen de hand toe te steken. Michael Rasmussen, een hogepriester en vader van zeven kinderen, vertelt over de vriendelijkheid van de buurt toen er zich in zijn gezin een crisis voordeed: „De eerste zomer in ons nieuwe huis hadden we geen geld om een tuin aan te leggen. De volgende zomer, toen het tijd werd om het gras te zaaien, werd onze zoon opgenomen voor een zware operatie. Mijn vrouw en ik besteedden al onze tijd en middelen aan zijn verzorging en die van de an-

dere kinderen. Op een zaterdagmorgen stonden er opeens zes mannen uit de buurt met schoppen voor de deur. Eén van hen was de buurt langs geweest en had graszaad opgehaald, binnen twintig minuten hadden ze de tuin omgespit. Ze egaliseerden daarna de grond en zaaiden. Het werk was al bijna gebeurd toen we ons realiseerden wat er gaande was. Tot op vandaag zijn we nog dankbaar voor hun bereidheid om ons te helpen." Dit zijn slechts twee van de vele voorbeelden die aangeven hoe wij anderen tot zegen kunnen zijn, zelfs al hebben we geen, zoals we dan zeggen, belangrijke functie in de kerk of gemeenschap.

3. Ik wil echt anderen helpen, maar wat ik kan doen lijkt zo klein en onbelangrijk. Hoe kan ik dienstbaar zijn?

De Heer heeft gezegd: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen" (LV 18:10). Onze Hemelse Vader houdt van al zijn kinderen en ziet graag dat we elkaar helpen. Wij kunnen dan misschien het gevoel hebben dat onze hulp niets voorstelt maar de Heer en zij, die wij dienen, weten hoe waardevol onze inspanningen zijn.

Elizabeth Morgan is dertig jaar en vrjgezel, die toegedaan is aan haar carrière en aan liefdediensten aan anderen. „Toen ik begon te beseffen dat de gelegenheid tot dienstbetoon aan man en kinderen niet binnenkort de mijne zou zijn", legt ze uit, „heb ik oprecht gebeden of de Heer mij andere mogelijkheden tot dienstbetoon wilde laten zien. In antwoord op mijn gebed kwam ik in de gemeenschap terecht."

Soms leidde de Geest haar naar mensen die vlakbij woonden – een oudere, nooddrufftige vrouw, bureu met geestelijke en lichamelijke handicaps, en gezinnen in financiële nood. Ook kwam ze in aanraking met

hulpverlenende instanties, die haar in de gelegenheid stelden met mensen van andere kerken en met behoeftigen te werken.

„Naarmate ik de behoeftige mensen in mijn omgeving, hoe beperkt ook, ging helpen, ging ik beter beseffen hoeveel God van zijn kinderen houdt. Ik heb Hem beter leren kennen en heb geleerd te letten op zijn leiding, zodat ik weet wie mijn hulp nodig heeft."

Frank en Donna Taylor maken deel uit van een grote familie, die zij op vele manieren hebben geholpen. Zij vinden dat veel van hun diensten maar klein zijn, maar hun thuis is een haven van liefde en warmte voor vele familieleden. Omdat de familie Taylor vlakbij een grote stad woont, hebben zij hun huis opengesteld voor neven en nichten die daar de universiteit bezoeken of werken. Elke week nodigen zij een ongetrouwd nicht uit die ver van haar familie vandaan woont voor de gezinsavond. Zij hebben ook een grote tuin en staan familieleden, die in flats wonen, toe daarin groenten te verbouwen.

Mary Pratt Parrish, die haar leven toegewijd heeft aan de Heer, wordt de laatste jaren aan haar huis gekluisterd door gezichts- zwakte en voortdurende pijn. Liever dan de rest van haar leven nutteloos door te brengen, heeft zij ervoor gekozen haar eigen geschiedenis en die van haar voorouders te schrijven. Wat een kostbare schat zou er verloren zijn gegaan voor haar nakomelingen als zij niet zo gewillig was geweest om zich in te zetten op de manieren die haar nog resten!

De Heer heeft ons allen de mogelijkheid gegeven dienstbaar te zijn in zijn koninkrijk. Wij mogen niet aarzelen anderen naar ons beste vermogen ten dienste te zijn. Mogelijk doen wij dat werk dat de Heer wil dat we doen. □

Anderen dienen: waar te beginnen

Overweeg de hierna volgende vragen voor uzelf en in oudergesprekken. Maak zulk soort vragen tot een steeds terugkerend onderdeel van uw gezinsraad:

1. Hoe voelt u zich wanneer iemand de tijd neemt om u te helpen, al is het maar minimaal? Hebt u ooit het gevoel dat die inspanningen vergeefs zijn? Wie heeft er op soortgelijke wijze hulp van u nodig?

2. Hebt u weleens het gevoel dat uw mogelijkheden tot dienstbetoon niets voorstellen vergeleken met die van anderen? Hebt u de Heer gevraagd u te helpen ontdekken hoe en wie u kunt helpen?

3. Ga uw gezinsleden na. Wat kunt u doen om hen te helpen of een hart onder de riem te steken? Neem de tijd om de hulp van de Heer te zoeken en zo te ontdekken waar u ze mee kunt helpen.

4. Hoe staat het met uw verdere familie – ouders en grootouders, broers en zusters, neven en nichten, ooms en tantes. Wie hebben uw hulp nodig – materiaal, emotioneel of geestelijk? Wat kunt u nu doen om hen te helpen?

Hoe kunt u de wijk- of ringleden beter dienen door uw roeping? Hoe staat het met de mensen waar u bij op huisonderwijs of -

bezoek gaat? Is er iets dat u kunt doen waardoor u ze beter kunt helpen?

6. Zijn er mogelijkheden tot dienstbetoon in uw buurt die u over het hoofd hebt gezien? Hebt u gebeden om leiding van de Geest om te ontdekken hoe u deze mensen kunt benaderen en aan hun behoeften voldoen?

7. Hoe kunt u de behoeftige mensen in uw omgeving helpen? Hebt u overwogen samen te werken met hulpverlenende instanties op een manier die in overeenstemming is met de evangelienormen?

□

Het voorrecht een royale vastengave te offeren

Vastengaven stellen ons in staat onze zegeningen met anderen te delen. Een minimum bijdrage is de tegenwaarde van twee maaltijden, die overgeslagen worden tijdens het vasten. President Spencer W. Kimball heeft ons echter gevraagd „meer, veel meer – zelfs wel tienmaal zoveel te geven wanneer we daartoe in staat zijn“. (Conference Report, april 1974, blz. 184.)

Vastengaven zijn de behoeftigen tot zegen. Een weduwe met drie jonge kinderen had geen geld meer, ze had zelfs schuld moeten maken. Haar bisschop, die de ernst van de situatie inzag, schreef naar haar schuldeisers en velen verlaagden de rekening. Daarna werden andere rekeningen uit het vastengavenfonds betaald. Deze financiële bijstand en daaropvolgende leiding van priesterschapsleiders herstelde het zelfrespect van het gezin en hielp hen zelfredzaam te worden. Beide zoons vervulden een zending; alle kinderen trouwden later in de tempel. (Zie „Vastengaven, een gelegenheid voor de tweede mij“, *De Ster*, januari 1980, blz. 28.)

De schenker wordt ook gezegend. Velen die tiende en bijdragen betalen getuigen dat de Heer de vensters des hemels heeft geopend en zegeningen over hen heeft uitgestort (zie Mal. 3:10).

Sommige zegeningen zijn stoffelijk. Na zijn vastengaven verdubbeld te hebben – gemotiveerd door het verlangen de Heer te dienen en anderen te helpen – ontdekte iemand dat „er zich onverwachte perspectieven op mijn werk openden; binnen een jaar was mijn inkomen aanzienlijk verbeterd. Wij beschouwden dit werkelijk als een zegen van de Heer“. (Zie „Vastengaven“, *De Ster*, januari 1980, blz. 28.)

De profeet Jesaja onderwees echter ook dat de gaafste zegeningen van een oprecht vasten geestelijk zijn:

„Als gij dan roept, zal de Heer antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik . . .

„En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en u gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeiende hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt“ (Jes. 58:9-11). □

Ons vasten verbeteren: waar te beginnen

Ten einde het vasten zinvoller te maken, kunt u de volgende ideeën overwegen.

- Geef een les op de gezinsavond over het waarom van het vasten en de vastengaven. (Zie de toespraken over vasten in dit conferentieverlag, blz. ?? voor meer informatie; zie ook het *Hulpboek voor de gezinsavond en Evangeliebeginselen*.)

- Moedig uw kinderen aan om te vasten – dwing ze echter nooit. Sommige ouders moedigen hun kinderen aan een maaltijd over te slaan als ze acht worden, en twee maaltijden zodra ze twaalf worden.

- Kies een doel voor uw volgende vasten en bespreek het geloof dat daarbij nodig is. Begin en eindig uw vasten met een gebed.

- Woon als gezin de vasten- en getuigenisvergadering bij.

- Vast zo nu en dan eens samen op een andere dag dan de vastenzondag.

- Onderwijs het belang van het zich „vergasten“ aan het woord van Christus gedurende een vasten – het bestuderen van de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten, het bespreken van het evangelie, het zingen van lofzangen, het dienen van anderen en bidden. Zij die niet in staat zijn te vasten (zoals jonge kinderen, zieken, zwangere of zogende vrouwen) kunnen zich hierdoor toch bij het vasten betrokken voelen.

- Moedig uw kinderen – jong en oud – aan

vastengaven te offeren; zelfs een luttel bedrag kan vreugde schenken.

- Hoewel de vastengaven tegelijk met tiende afgedragen kunnen worden, is het het overwegen waard het mee te geven aan de Aäronisch-priesterschapsdragers, die de vastengaven ophalen. Op deze wijze wordt het bijdragen een gezinsproject.

Overdenk en bespreek de aanmoediging om „meer, veel meer“ dan de tegenwaarde van twee maaltijden te offeren.

- Onderwijs uw gezin dat het van belang is de vastengaven gewillig en opgewekt te offeren, door ze in te laten zien dat het van geen nut is als men een offer met tegenzint wordt gebracht (zie Moro. 7:6-8). □

Welzijnszorg: een erfgoed van zorgen, geven en delen

Hoewel de noden overweldigend en de werkers weinig zijn, voegt de huidige generatie nieuwe inzichten en methoden toe aan het erfgoed van verzorging, dat onze voorouders ons nalieten. Vijftig jaar welzijnszorg door de heiligen der laatste dagen stelt ons in de gelegenheid dat erfgoed onder de loep te nemen en worden ons twee waarheden bevestigd: dat de beginselen door de eeuwen heen gelijk zijn gebleven, maar dat de methoden om deze beginselen toe te passen met de behoeften en omstandigheden zijn veranderd.

en God woonde daar onder zijn volk (zie Moz. 7:16). „En de Heere noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen” (Moz. 7:18). De geschiedenis beschrijft uitsluitend wat Henoch en zijn volk bereikten, niet de methoden. Maar hun voorbeeld heeft getrouwe mensen door de eeuwen heen doordrongen van deze twee belangrijke waarheden:

1. Het is mogelijk om in een toestand te raken waarin tijdelijke procedures geestelijke zaligheid tot gevolg hebben. De Schriften vermelden nog drie voorbeelden van groepen mensen bij wie dit het geval is geweest: het volk van Melchizedek in de tijd van Abraham (zie *JST*: Genesis 14:26–36). De nieuwtestamentische heiligen, na de aardse bediening van de Heiland (zie Hand. 2:44–45; 4:32–37) en de Nephieten die be-

's Heren blauwdruk voor het geven

We kunnen de welzijnsbeginselen die door de eeuwen heen geopenbaard zijn als volgt samenvatten:

1. In het begin gebood God de mens zijn brood te verdienen door te arbeiden (zie Gen. 3:19).
2. Een man dient door arbeid voor zijn eigen huisgezin te zorgen (1 Tim. 5:8)
3. De mens zal van zijn brood geven, en vaak offeren aan de armen en behoeftigen (zie Mos. 4:16–19).
4. De mens behoort in harmonie te leven met zijn naaste, zichzelf daarbij niet hoger achtend als de ander, maar te streven naar gelijkheid in aardse dingen, zodat een ieder de zegeningen van de geest kan ontvangen (zie LV 78:5–6).

5. De mens dient voor de verbreiding van Gods werk de middelen te gebruiken die de Heer hem gegeven heeft (zie LV 104:11–12).

Deze beginselen zijn een onbetaalbaar erfgoed. Wanneer zij naar behoren nageleefd worden, stellen zij ons in staat lijden te verlichten, karakters te versterken en eenheid te kweken onder de getrouwen.

Voorbereiden op een gemeenschap Zions

Heiligen in vroegere bedelingen ontsluitend door het naleven van deze beginselen de mogelijkheden die binnen ons bereik liggen.

De stad Henoch, bijvoorbeeld, werd Zion

zocht werden door de opgestane Christus (zie 4 Ne. 2-18).

2. Het waren welzijnsbeginselen die leidden tot de toestand waardoor Zion gekenmerkt werd: „Zij waren één van hart en één van geest” (Moz. 7:18). „Er (was) onder het ganse volk geen getwist” (4 Ne. 13). „Zij handelden volgens de geboden, die zij hadden ontvangen van hun Heer en hun God” (4 Ne. 12). „De liefde Gods (woonde) in het hart der mensen” (4 Ne. 15). „Zij hadden onder hen alle dingen gemeen” (4 Ne. 3). „Er was geen arme onder hen” (Moz. 7:18).

„De boodschap die wij uit de geschiedenis kunnen leren is duidelijk en heel toepasselijk in dit tijdperk voor het millennium. God heeft beginselen geopenbaard voor het welzijn en de zaligheid van zijn kinderen, en deze beginselen zijn sinds de tijd van Henoch

niet veranderd. Andere beschavingen hebben ze nageleefd en de beloofde heerlijke beloningen ontvangen. Verwacht wordt, dat wij in onze bedeling hetzelfde peil halen.

Methoden veranderen ter voldoening van behoeften en omstandigheden

Wanneer ook geïnspireerde mannen en vrouwen naar mogelijkheden zochten om welzijnsbeginselen toe te passen, openbaarde de Heer methoden die tegemoet kwamen aan hun omstandigheden. De geschiedenis onthult een verrassend aantal mogelijkheden om de materiële zaken te behartigen, maar twee daarvan overheersen: liefde-

diensten en zelfredzaamheid.

1. *Liefdegaven en -diensten.* „Gij zult uw hand wijd voor hem openen” (Deut. 15:8). „Geef hem, die van u vraagt” (Matt. 5:42). „Zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen” (Mos. 4:26). „Gij (moet) de armen en de behoeftigen bezoeken en hun hulp verlenen” (LV 44:6). „De rijken kunnen niet gered worden als zij geen naastenliefde hebben, de armen niet voeden wanneer God dat van hen vereist.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 608.)

Liefdegaven en -diensten verzekeren dat (1) de armen niet lijden (Mos. 4:16-21), (2) dat zij, die door de Heer rijk gemaakt zijn, voldoende offeren, en (3) dat het 's Heren volk gelijk is in aardse dingen, zodat de Geest des Heren zich onder hen in rijke mate kan manifesteren (zie LV 70:40). Aardse gelijkheid houdt in dat iedereen voldoende heeft van de allernoodzakelijkste middelen - voedsel, onderdak en kleding.

In elke bedeling hebben heiligen geprobeerde goede methoden voor geven en dienen na te leven. Tijdens het Oude Testament werd er in natura tiende betaald over have, vee en oogst. Door deze tiende werd de priesterlijke stam Levi onderhouden, alsmede de vreemdeling, weduwen en wezen (zie Lev. 27:30; Deut. 26:12). De heiligen in het oude Israël lieten randen van hun maaveld ongeogst en lieten ook wat oogst liggen in hun wijn- en olijfgaarden voor de armen (zie Lev. 19:10; 23:22; Deut. 24:19-22). Gedurende het sabbatsjaar (elk zevende jaar) moest het land braak blijven liggen, opdat de armen van het volk aten (zie Ex. 23:11).

Heiligen van weleer zowel als de heiligen in het begin van deze bedeling wijden hun bezittingen toe voor de zorg van de armen. De Nieuwtestamentische heiligen zamelden geld in ter ondersteuning van de behoeftigen en verdeelden deze offers onder de gemeenten (zie Rom. 15:26). Zij verkochten ook hun bezittingen en gaven de opbrengst aan de kerk (zie Hand. 4:32-37). De heiligen in Kirtland en Missouri droegen hun bezittingen over aan de kerk, daarvoor kregen zij een rentmeesterschap terug „overeenkomstig de landswetten” (LV 51:6).

De heiligen der laatste dagen dragen tegenwoordig bij aan dit erfgoed en houden het ook in ere door een royale vastengave te offeren en voor de armen te zorgen.

2. *Zelfredzaamheid.* „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert” (Gen. 3:19). „Ja, en al hun priesters en leraars dienden zonder uitzondering met hun eigen handen in hun onderhoud te voorzien, behalve in geval van ziekte of onder behoeftige omstandigheden; en toen zij deze dingen nakwamen, waren

zij overvloedig in de genade Gods" (Mos. 27:5).

Zelfredzaamheid is de snelste weg tot welzijn. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Werk is zowel een geestelijke als een economische noodzaak.“ (Conference Report, april 1981.) De rede leert ons dat het vermogen om liefdediensten te verrichten verminderd wanneer iemand afhankelijk is van anderen.

Er is geen methode voor het helpen van de armen die zoveel aandacht heeft gekregen in deze bedeling als het creëren van werk, dat heiligen der laatste dagen in staat stelt voor zichzelf en anderen te zorgen. De verenigde orde voorzorg in volledige betrekkingen door iedere man een rentmeesterschap en een arbeidsplaats toe te wijzen (zie LV 104:11–12).

In Nauvoo werden de werklozen aan het werk gezet bij de bouw van de tempel, het Nauvoo-huis en andere gemeenschappelijke projecten. (Zie Bruce D. Blumell, „Remember the Poor: A History of Welfare in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1980,“ april 1981, blz. 16; niet-gerepubliceerd manuscript.)

Brigham Young gaf leiders de raad de „armen aan het werk te zetten – boomgaarden planten, houthakken, greppels graven, omheiningen maken of iets dergelijks en hen zo in staat te stellen veel en andere benodigdheden te kopen.“ (Journal of Discourses, deel 12, 61.)

Tijdens de depressies van 1896, 1920 en

1930 werd dezelfde nadruk gelegd op werk. In elk geval reageerden de kerkleiders en leden op creatieve wijze op de vraag naar banen, en moedigen daarbij zelfredzaamheid aan.

Het welzijnsplan van de kerk – een voorbeeld voor zijn tijd

Naarmate de wereldomspannende depressie in de jaren dertig het industriële en handelsverkeer tot stilstand bracht, waardoor duizenden heiligen der laatste dagen zonder werk kwamen, begonnen de kerkleiders naar manieren te zoeken om de leden te helpen weer aan werk te komen.

Rond 1935 hadden die instanties een aantal vindingrijke plannen opgeleverd. Het plan dat sindsdien het meest in de belangstelling heeft gestaan kwam, onder leiding van president Harold B. Lee, tot stand in de Ring Pioneer. Ringleden renoveerden een oud gebouw en kwamen met de in moeilijkheden geraakte boeren overeen, dat zij zouden helpen oogsten in ruil voor een deel van de oogst.

Het ringaandeel werd verkocht om de armen te helpen of ingemaakt en gedistribueerd onder hen. (Zie Henry D. Taylor, „The Church Welfare Plan“, niet-gerepubliceerd manuscript, 1984, blz. 10; „Golden Jubilee History of Liberty Stakes 1904 to 1954“, niet-gerepubliceerd manuscript, afdeling kerkgeschiedenis.)

Op 6 april 1936 introduceerde het Eerste Presidium het welzijnsplan van de kerk bij een aantal priesterschapsleiders. Ze vroegen om meer vastengaven en een volledige tiende. En zij spoorden de bisschoppen aan om, „vóór de volgende (oktober)conferentie voor voldoende voedsel en kleding te zorgen om alle gezinnen in hun wijken gedurende de komende winter te kunnen voorzien. De zustershulpvereniging dient hieraan haar medewerking te verlenen.“ (The Church Welfare Plan, blz. 23.)

Tijdens die oktoberconferentie legde het Eerste Presidium de volgende verklaring af: „Ons primaire doel was om, zo mogelijk, een systeem te ontwikkelen waardoor de vloek van leegloerij tot het verleden zou behoren, het kwaad van uitkeringen uitgebannen zou worden en onafhankelijkheid, vlijt en zelfrespect weer onder ons volk gevestigd zouden worden. De kerk stelt zich ten doel mensen te helpen zichzelf te helpen. Het beginsel werk dient in ere hersteld te worden als zijnde het belangrijkste beginsel in het leven van de leden van onze kerk.“ (Conferentieverslag, oktober 1936.)

Hedendaagse problemen

De kerk, die in haar beginnaden alleen in het geberge van West-Amerika gevestigd was, is nu een wereldwijde organisatie. Een generatie die voornamelijk in haar onderhoud voorzorg door op boerderijen of in winkels te werken, heeft plaats gemaakt voor nieuwe generaties die in de kantoren en fabrieken van een complexe, technologische wereld werkzaam zijn. Het bestuur van de kerk reikte eens niet verder dan de natuurlijke grenzen van de omliggende bergen; nu moeten leden in harmonie zien te leven met de meest uiteenlopende wetten en regeringen. In ons streven aan de huidige en toekomstige behoeften van deze wereldomvattende gemeenschap te voldoen, herinnert de geschiedenis van de welzijnszorg ons eraan dat (1) geopenbaarde welzijnsbeginselen zowel van toepassing zijn in tijden van nood als van onbegrensde welvaart; (2) de Heer werkbare oplossingen openbaar naarmate de leden van de kerk juiste beginselen toepassen om aan hun behoeften te voldoen; (3) vooruitgang in het welzijnswerk afgemeten wordt aan de diepte en kwaliteit van het persoonlijk beleven van het evangelie; en (4) de uiteenlopende behoeften van leden van een wereldwijde kerkorganisatie plaatselijke initiatieven en oplossingen van problemen noodzakelijk maken; de kerk kan niet alle middelen en systemen verschaffen om aan plaatselijke behoeften te voldoen.

De blauwdruk blijft ongewijzigd

Sprekend over de eerste aanzet tot een welzijnszorgsysteem in de kerk, zei president Harold B. Lee: „We waren niet bezig met een experiment, de blauwdruk is altijd al in ons bezit geweest. Al die tijd hebben we de Schriften gehad, met de blauwdrukken die daarin staan. We hebben slechts getracht ons systeem naar deze blauwdruk te richten.“ (The Church Welfare Plan, 1985, blz. 84.)

In ons streven vooruitgang te boeken en dit volk op de gebeurtenissen voor te bereiden die met de wederkomst van de Heiland gepaard gaan, putten wij moed uit de successen van onze voorgangers. Iedere stap in de richting van onafhankelijkheid, iedere daad en gave uit liefde, iedere creatieve inspanning om aan de hedendaagse behoeften te voldoen, wordt verweven met soortgelijke pogingen door miljoenen andere kinderen van onze Hemelse Vader en zal eens deel uitmaken van het kleed van naastenliefde dat de aarde zal bedekken, en zal het beloofde Zion doen komen. □

En nu, ziet, Ik geef u een gebod,
dat wanneer gij zijt bijeenvergaderd,
gij elkander moet onderrichten en
stichten, opdat gij moogt weten hoe
te handelen en Mijn kerk te
besturen, en hoe te handelen ten
opzichte van de onderdelen van
Mijn wet en geboden, die Ik heb
gegeven.

En aldus zult gij worden onder-
wezen in de wet van Mijn kerk, en
worden geheiligd door hetgeen gij
hebt ontvangen, en gij moet u
verplichten om in alle heiligheid
voor Mij te handelen.

LV 43:8-9